

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı 2008/06 • 8ubat 2008 • 50 YKr

*Sırada kıdem tazminatı hakkı var...*

**Haklarımızı korumak için
militan sınıf mücadelesi!**

-5-

İş cinayetinde 23 yeni ölüm!

**İş cinayetlerine karşı
mücadeleye!**

-7-

**Basın sansürü ve
görevlerimiz**

-15-

TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri...

**Kadın sorunu ve sınıf içinde
kadın çalışması / I**

-16-

**Davutpaşa katliamı: Öfkemiz
isyanımızın mayasıdır!**

Volkan Yarasır

-21-

**Solun Komünist Manifesto
ile sınavı...**

A. Deniz

-24-

**Sahte kamplaşmalar köleliğe ve
karanlığa, devrimci sınıf
mücadelesi kurtuluşa götürür!**

İÇİNDEKİLER

Sahte kamplaşmalar köleliğe ve karanlığa, devrimci sınıf mücadelesi kurtuluşa götürür!	3
“Demokratik çözüm yürüyüşü” engellemelere rağmen gerçekleşti!	4
Haklarımızı korumak için militan sınıf mücadelesi!	5
SSGSS karşıtı Adana mitingine 3 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı...	6
İş cinayetinde 23 yeni ölüm!	7
Davutpaşa katliamına tepkiler...	8
“Artık yeter! İş cinayetlerine son!”	9
Bir iş cinayeti, kapitalizm ve insan... . .	10
Kadıköy’de “Öğretimize, özgürlüğümüze saygı mitingi”	11
Binlerce Tekel işçisinden özelleştirme karşıtı mücadele kararlılığı.	12
TÜMTİS işçilerinden eylem...	13
SSGSS karşıtı faaliyetlerden...	14
Basın sansürü ve görevlerimiz	15
TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri... Kadın sorunu ve sınıf içinde kadın çalışması / 1	16-18
Yaşanabilir bir dünya için sosyalizm! .	19
Çiğli Emekçi Kadın Kurultayı üzerine konuştuk...	20
Davutpaşa katliamı: Öfkemiz isyanımızın mayasıdır!	
Volkan Yaraşır	21
160. yılında Manifesto günceldir! .	22-23
Solun Komünist Manifesto ile sınavı... .	24
“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” Nokia işçilerinin dayanışma çadırında hayat buluyor!	25
İrkçı siyonistler Lübnan hezimetini itiraf ettiler!	26
Çad’da gerici güçler arası iktidar savaşı!	27
Türk sömürgeciliğinin değişmez unsurları: İnkâr, tehcir, asimilasyon ve imha! - M. Can Yüce	28-29
Ankara’da ortak panel...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/06 ● 8 Şubat 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İsl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollâşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52

Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

İş cinayetlerine her gün yenileri ekleniyor. Davutpaşa'daki patlamada ölenlerin sayısı 23'e çıktı... Tersaneler cehennemi artık iş cinayetleriyle anılır hale geldi. Asalak tersane patronları her yaşanan iş cinayetinin arkasından adeta işçilerle alay eder oldular. En son Şahin Çelik Tersanesi'nde iş cinayetine kurban giden Metin Turan adlı işçinin cenazesi karşısında Şahin Çelik patronun yaptığı açıklama bunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Peşpeşe yaşanan iş cinayetlerine karşı tepkiler de büyüyor. Sendikalar, meslek odaları, ilerici ve devrimci kurum ve güçler yaptıkları açıklama ve eylemlerle iş cinayetlerini protesto ediyorlar. Ancak ortaya konulan tepkilerin düzeyi ve çapı henüz belli sınırları aşmış değil. Bu kadarının yeterli olmadığı açık. İşçi sınıfının her gün birer birer kurban verdiği sınıf kardeşlerini sahiplenmesi, asalak sermaye sınıfından ve onlara hizmet eden hükümetten işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması için harekete geçmesi artık bir zorunluluktur.

Tersaneler cehenneminde iş cinayetlerine karşı tersane işçilerinin tepkilerinin giderek daha örgütlü ve daha hedefli hale gelmesi umut vericidir. Ancak bu tepkilerin tersane işçilerinin ağırlıklı bir bölümünü henüz kapsamaması en temel zayıflık alanıdır. Ortaya konulan tepkiler büyük ölçüde sınıf devrimcileri tarafından örgütlenen eylemlerle sınırlı kalmakta ve dar güçleri kapsamaktadır. Tuzla tersaneler bölgesi iş cinayetlerine karşı sınıf tepkisinin geniş ölçekte açığa çıkarıldığı bir zemine dönüştürülmelidir.

Tersane İşçileri Birliği'nin 9 Aralık 2007 tarihinde gerçekleştirdiği 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nın karar altına aldığı başlıklardan biri de iş cinayetlerine karşı bir kampanyanın örgütlenmesiydi. Tersane İşçileri Birliği, bu kararı etkili ve yaygın bir çalışma olarak tersaneler bölgesinde hayata geçiriyor. Bu çerçevede 10 Şubat günü Taksim/Galatasaray'da gerçekleştireceği bir yürüyüşle kampanyanın bir aşamasını geride bırakacak. Ancak ölümlerin her an kapıda olduğu bu cehennemde, iş cinayetlerine karşı amansız ve dışa dış bir mücadele yürütülmek güncel ve acil bir görev olarak sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır.

Açık ki, iş cinayetleri sorunu tüm sınıfın yakıcı ve



güncel bir sorundur. Bu sorun tersanelerle sınırlanamaz. Sınıf devrimcileri bulundukları tüm alanlarda iş cinayetlerine karşı eylemli tepkiler örgütlemek ve sınıfın eylemli gücünü harekete geçirmek için daha inisiyatifli ve enerjik bir çaba ortaya koymalıdır.

İşçi sınıfı kendisini açlığa, sefalete, işsizliğe ve güvencesizliğe mahkum eden bu kölelik düzenini yıkmak mücadelesinde daha örgütlü davranabilmeli, eylemli gücünü ve iradesini harekete geçirecek bir mücadele kararlılığı içinde olabilmelidir. Kuşkusuz böyle bir sürecin örgütlenmesi çabası kendiliğinden olmayacaktır. Sınıf devrimcileri, bugün, bu çabanın merkezinde ve önünde durmaktadırlar. Bu çabanın güç kazanması ölçüsünde de kendi tarihsel ve devrimci görevlerini başarıyla gerçekleştirmenin tüm koşullarına kavuşacaklardır.

H. Fırat
Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sahte kamplaşmalar köleliğe ve karanlığa, devrimci sınıf mücadelesi kurtuluşa götürür!

Anayasada türban değişikliği, düzen içi saflaşmayı aylar sonra yeniden ön plana çıkardı. 22 Temmuz seçimlerinin ardından generaller ile arkasında saf tutanlar, AKP'nin mevzilerini büyütmesini kerhen ve elbette mağlubiyetin zorunlu sonucu olarak kabullenmişlerdi. Kürt sorunu üzerinden estirilen şoven histeri dalgası ve sınıriçi-sınırötesi yürütülen saldırıların tozu dumanı arasında, Cumhurbaşkanlığı, Anayasa Mahkemesi Başkanlığı, YÖK Başkanlığı gibi kritik konumlar AKP tarafından rahatça ele geçirildi. Türban meselesinin gündeme damga vurduğu bugünlerde dinci parti, YÖK bileşiminde tayin edici çoğunluğu da sağladı. Ardından ilköğretim ve liselerde din odaklı eğitimin artırılması ve İmam Hatip Liselilerin istedikleri üniversite bölümlerine girişlerinin kolaylaştırılması gelecek.

Kıscacası dinci parti, tekelci sermayeden gelen uyarılara aldırış etmeden mevzilerini büyütmeyi ve sağlamlaştırmayı sürdürüyor. Bu konuda öylesine azimli ki, emperyalist merkezlerde patlak veren kriz sancıları ve sermaye sözcülerinin bu sorunla ilgilenmeye ağırlık verilmesi gerektiği telkinlerine bile pek itibar etmedi. Tıpkı 22 Temmuz'dan sonra Cumhurbaşkanlığı seçiminde olduğu gibi, son türban çıkışında da payanda rolünü yine MHP üstlendi. Dinci-gericilikle özdeşleşmiş bir simgeyi güya AKP'nin kozu olmaktan çıkarmak gerekçesiyle Anayasa değişikliği önerdi. Yeni yılda sinyalleri verilen kapışmanın yeni dönemdeki ilk adımı böylece atılmıştı. O günden beri sermayenin din simsarı kesimleri ile "laiklik bekçisi" kesilen kesimleri arasındaki sürtüşme giderek şiddetleniyor.

Anlaşıldığı kadarıyla düzen bekçileri bu kez perde arkasında kalmayı tercih ediyorlar. Aslında bunun bir tercih olduğu şüpheli. Zira bir e-muhtıranın ardından yapılan erken seçimlerden oylarını arttırarak çıkmış, emperyalist efendilerin tam desteğini almış, ardından da ABD ile bozuk görünen ilişkileri tamir etmiş sayılan AKP karşısında böyle davranmaları bir zorunluluk gibi görünüyor. Dahası AKP, Kürt halkına ve Güney Kürdistan'a yönelik saldırıların şovenizmin etkisindeki kitlelerde kendisi payına yarattığı etkiyi de hesaba katıyor. Bu koşullarda Fetullahçı cemaatin uzantısı haline gelen emniyetin birçok ilde eşzamanlı olarak yürüttüğü ve generallerin "iyi çocuklar"ını hapse götüren operasyonlar da rastlantı sayılmamalı. Bugüne kadar hiçbir şekilde dokunulamamışların bile tutuklanması, dinci partinin rakiplerine karşı çok yönlü bir yüklenme içinde olduğunu gösteriyor.

Bu ilginç tabloya rağmen düzen bekçilerinin öne çıkmamasını geçen yıldan öğrenmelerine yorabiliriz. Hatırlanırsa onca ağır saldırıya imza atmasına rağmen AKP'nin seçimden oylarını arttırarak çıkmasında rütbeyle yürütülen muhalefetin ve e-muhtıranın önemli bir katkısı olduğu teslim edilmişti. Hatta ortaya çıkan sonuçtan generalleri sorumlu gören azımsanmayacak bir kesim vardı. Şimdi düzen cephesinde generallerin hassasiyetlerini temsil etmek sivil giyimli bekçilere, CHP ve aynı çizgideki "sivil toplum kuruluşları"na kalmış bulunuyor. Laikliğin sözde bekçiliğine soyunan bu kesimlerin yürüttükleri muhalefetin dinci gericiliğin amacına hizmet etmesi ise dikkate değer yanlardan birini oluşturuyor.

AKP'nin hedeflerine doğru görece kolay yol alması, her şeyden çok destekleriyle ilgilidir. Burada elbette işçi ve emekçilerin oy desteğinden değil, emperyalist ve yerli sermaye çevrelerinin bunu da



büyütecek tarzda sundukları çok boyutlu destekten söz ediyoruz. Bu destek ise en başta işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürütülen şiddetli saldırılar dolayısıyla veriliyor. İlk hükümet olduğu zaman böyleydi, halen de böyledir. Burada ABD'nin ayrıca, ılımlı İslam modeli olduğu için AKP'yi kolladığı söylenebilir. Yine de bu desteğin verilmesinde belirleyici olan, bir düzen partisinin emperyalist ve yerli tekellere sınırsız ve paha biçilmez hizmetlerde bulunmasıdır. Bu bakımdan dinci parti, sermaye düzeni için olduğu kadar emperyalist güçler için de olabildiğince değerli bir uşaktır.

Onun ne denli maharetli olduğu bu son süreçte bir kez daha tescilleniyor. Bir yandan öznel hedefleri çerçevesinde mevzilerini sağlamlaştırtıp büyütürken, diğer yandan sermayenin ihtiyaç duyduğu saldırıları sürdürmek öyle kolay olmasa gerek. Fakat AKP tam olarak bunu yapıyor ve başarılı da oluyor. Örneğin bir yandan polis devleti zorbalığını ayyuka çıkarıp demokratik hak ve özgürlükleri kaba bir şekilde budarken, diğer yandan gerici bir simgenin kamu hizmeti alanında rahatça taşınmasını büyük bir demokratikleşme diye sunabiliyor. Bugün yaratılan sahte taraflaşma, işçi ve emekçilere yönelik gündemdeki ağır saldırıları (SSGSS, özelleştirme yağması, "istihdam paketi", terör devletinin tahkimatı, siyasal hak ve özgürlükleri hedefleyen yasal ve fiili saldırılar vb...) gölgede bırakacak bir güç yaratabiliyor. Zaten tehlikenin büyüğü de burada yatıyor.

Halihazırda sınıf ve kitle hareketinin dinamiği durumundaki ileri kesimler, bu sahte taraflaşmanın etkisiyle düzene yedeklenebilirlerse, hem ağır saldırılar engelsizce hayata geçirilecek, hem de dinci gericiliğin mevzilerini büyütüp sağlamlaştırmasına tersi yönden katkı sağlanmış olunacaktır. AKP'nin hesabı budur. Bu açıdan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, onların ileri kesimlerinin karşı karşıya bulunduğu en önemli güncel tehlikelerden biridir.

Henüz geride kalan yıllarda ordu merkezli güçlerle arasındaki sürtüşme, dinci partinin önceki hükümet döneminde uyguladığı saldırılara rağmen mazlum ve mağdur rolü oynayabilmesini, işçi ve emekçiler nezdinde yıpranmamasını sağladı. Yeni dönemdeki oyun belki aynı şekilde seyretmeyebilir fakat son

tahlilde ücretli kölelik düzeninin işine yarayacağı şüphe götürmez. Yeni dönemde bu kirli oyunu boşa çıkarmak, devrimci ve ilerici güçlerin, sınıf ve emekçi kitleleri asli sorunlarıyla ilgili hale getirme gücüne bağlıdır. Diğer türlü sermaye iktidarı içindeki taraflar arasında bocalamak, birinden birinin yedeğine düşmek işten bile değildir. Bugün AKP'nin toplumu cemaate çevirerek Ortaçağ karanlığına doğru yürüttüğünü yok saymak ne denli tehlikeliyse, başta düzen bekçileri olmak üzere laikliğin bekçiliğine soyunanların bu uğurdaki katkılarını unutmak da aynı oranda tehlikelidir. Unutulmamalıdır ki, dinci gericilik bizzat ordu eliyle büyütülmüştür. Bu hem dinci akımın öni açılıp özendirilerek, hem de yılların sosyal mücadeleleri ve uyanışı içinde oluşan sol ve ilerici birikim her fırsatta acımasızca biçilerek yapılmıştır. Dinci akımı yavaşlatmak için yapılan "postmodern darbe"nin (28 Şubat) arkasından dahi asıl darbe devrimci ilerici mücadele dinamiklerine indirilmiştir.

Öte yandan türban da dahil gündeme gelen bu tür sorunlara tam da sermaye güçlerinin istediği zeminde yaklaşmak, yani dinci partiyle rakibi durumundaki düzen kuvvetleri arasındaki mevzi çatışmalarını yalnızca bu sınırlarda tartışmak, devrimci faaliyete arpa boyu yol aldırmayacaktır. Bir başka deyimle, sınıf ve kitle hareketinin verili koşullarında türban ya da benzer başka sorunu kendi içinde ele almak, son kertede düzenin işine yarayacaktır. Bu bağlamda belirtmek gerekir ki, bugünkü toplumsal atmosferde ya da bilinç düzeyinde işçi ve emekçi kitleler sadece "ne ordu ne AKP" denilerek kazanılamaz. Sermaye iktidarının toplamı çıkarına yapılan düzenbazlığın anlaşılması için işçi ve emekçi kitlelerin ısrarla ve yılmaksızın kendilerine yönelik saldırılara karşı mücadeleye yönlendirilmeleri, yaşananlara da bu mücadelenin aynasında bakmalarının sağlanması gerekir.

Bunun devrimci faaliyet açısından güncel karşılığı, çoktandır gündeme giren ve önümüzdeki uzun dönem boyunca da sıcaklığını koruyacak olan temel sorunlar ekseninde sürece müdahale etmektir. Bunların başında, işçi ve emekçilere yönelik iktisadi/sosyal saldırıların uyarıcılığını sonuna kadar değerlendirmek gelmektedir. Bu açıdan eylemli tepkilerin artışı-azalışı değil, saldırıların sürekliliği temel alınmalıdır. İkincisi, sınıf ve kitle hareketine sarsıcı etkilerde bulunma potansiyeli taşıyan mevzi çıkış imkanlarına sistematik müdahaledir. Bunun karşılığı örneğin çeşitli düzeylerdeki özelleştirmelere karşı tepkileri militan mücadeleye kanallı etmek olacağı gibi, yaygın örgütlenme ve hak eylemlerine başarıyla önderlik etmek de olabilir. Sürece müdahale ederken temel alacağımız diğer bir gelişme, emperyalist-kapitalizmin yaşadığı tıkanmanın sancılı bir krize dönüşerek etkilerini giderek artan şekilde hissettirmesinin yaratacağı sonuçlardır. Bunlarla birlikte işçi ve emekçilere yaşamı her açıdan dar eden faşist baskı ve devlet terörü, sahte demokrasiciliğe ve taraflaşmaya karşı dikkatlerin yöneltilmesi gereken bir diğer alandır.

Bu gündemleri bahar döneminin canlılığıyla buluşturabilecek bir faaliyet asgari bir başarıyı sağlayacaktır. Bunun başarılmasının, dolayısıyla işçi ve emekçilerin düzen içi sahte taraflaşmaların etkisinden korunmasının yolu, gündemdeki temel başlıklar etrafında sermaye düzenine karşı taraflaşmadan geçiyor.

“Demokratik çözüm yürüyüşü” engellemelere rağmen gerçekleşti!

Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyaseti devam ediyor. Sınırötesi operasyonlar devam ederken Demokratik Toplum Partisi “Operasyonlara karşı demokratik çözüm için yürüyoruz!” şiarı ve “Kürt sorununda demokratik çözüm” talebi ile 4 Şubat’ta Şırnak’a yürüyüş başlatma kararı aldı.

DTP ve destek veren kurumlar, 31 Ocak günü DTP İstanbul İl Binası’nda gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla Kürt halkı üzerindeki inkar ve imha politikalarının son bulmasını istediler.

Toplantıya katılan ESP, HÖC, Kaldıraç, KÖZ, EHP, EMEP, KESK İstanbul Şubeler Platformu, ÖDP ve SODAP destek amacıyla yürüyüşe katılacaklarını ifade ettiler.

Basın toplantısında DTP adına basın açıklamasını okuyan DTP İl Başkan Yardımcısı Mehmet Şakar, yürüyüşe destek çağrısında bulundu.

Şırnak yürüyüşü engellemelerle başladı!

Demokratik Toplum Partisi, “Operasyonlara karşı demokratik çözüm için yürüyoruz!” yürüyüşünü 4 Şubat günü İstanbul’dan başlattı. Yürüyüş, İstanbul Bilgi Üniversitesi Dolapdere Yerleşkesi’nin önünden başladı.

Saat 12.00’de Tarlabası’daki DTP İstanbul İl Başkanlığı önünde toplanan DTP’liler ve yürüyüşe destek veren kurumlar “Operasyonlara karşı demokratik çözüm için yürüyoruz!/DTP İstanbul İl Başkanlığı” pankartını açarak Dolapdere’ye yürüdü.

Yürüyüşe “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!” sloganlarını atan yaklaşık 400 kişi katıldı. Yürüyüş sırasında çevik kuvvet polisi Tarlabası ve Dolapdere’ye yığınak yaptı. DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel’in de katıldığı yürüyüşün ardından otobüslere binildi.

Otobüslere binmeden önce basın açıklaması yapan DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, SDP Genel Başkanı Filiz Koçali ve DTP İstanbul İl Başkanı Halil Aksoy, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yoldan çözümü için yürüyüş başlattıklarını, Kürt sorununun türban sorunundan daha acil olarak çözülmeyi bekleyen bir sorun olduğunu vurguladılar.

Sebahat Tuncel başlattıkları yürüyüşün bir başlangıç olduğunu, yetkililerin Kürt sorununu çözmek için bir an önce adım atmasını gerektiğini söyledi.

Dolapdere’den uğurlanan otobüsler Çamlıca gişelerinde durdurularak araçlarda kimlik kontrolü yapıldı. Kontrolün ardından otobüsler yola devam etti. Anadolu Yakası’nda Kozyatağı’nda da araçlara polis tarafından alıkonuldu. Diyarbakır’a gidecekler, şehirlerarası otobüs terminaline yönlendirildi.

28 koldan Diyarbakır’a doğru gerçekleştirilen yürüyüş çeşitli engellerle karşılaştı.

İzmir ve Aydın’dan Diyarbakır’a hareket eden otobüsler çeşitli engellemelere rağmen yola çıktı.

İstanbul’dan yola çıkan 7 araç çeşitli engellemeler nedeniyle İstanbul-Sakarya yolunu 18 saatte gidebildi. Aksaray’a varan araçlar 7 arama noktasında didik didik arandı. Araçlarda bulunan yürüyüşçüler polis ve jandarma ekipleri kimlik kontrolünden geçirildiler.

Ankara kolu ise Gölbaşı’nda polis tarafından



durduruldu. Yürüyüşçüler, otogardan Diyarbakır otobüslerine binerek yola devam ettiler.

Kars’tan yürüyüşe katılmak için yola çıkan 3 minibüs, Dağpınar Beldesi girişinde polis ve jandarma tarafından durduruldu. Araçlara el konulması üzerine yürüyüşçüler yola yaya olarak devam etme kararı aldı. Çok sayıda asker eşliğinde yollarına devam eden Karanlı yürüyüşçüler, daha sonra temin ettikleri araçlarla Diyarbakır’a doğru yola çıktılar.

Malatya’dan gece yola çıkan yürüyüşçüler polis tarafından engellendi. Araçlara keyfi şekilde cezalar kesen polis, kurum temsilcilerinin il dışına çıkmalarına izin vermedi. Yürüyüşçüler şehirlerarası otobüslere binerek Şırnak’a doğru yola çıktılar.

Hakkari merkez ile Yüksekova ve Şemdinli’den yürüyüşe katılma amacıyla, aralarında Hakkari Bağımsız Milletvekili Hamit Geylani’nin de bulunduğu toplam 500 kişi, 100 araçla Şırnak’a doğru yola çıktı. Yola çıkan araçlar Çukurca’ya bağlı Ortaklar askeri arama noktasında durdurularak kimlik kontrolünden geçirildi. Aramanın ardından yola devam eden yürüyüş kolu, Ortaklar arama noktasına bir kilometre mesafedeki Çıgılı (Aşut) noktasında tekrar durdurularak aramadan geçirildi. Yapılan engellemelere rağmen Hakkari yürüyüş kolu Şırnak’a ulaştı.

Yürüyüş için Van’dan Diyarbakır’a doğru hareket eden 400 kişi de Bitlis’in Tatvan İlçesi’nde Jandarma Komutanlığı önünde durduruldu. Üçüncü defa durdurulmalarını protesto eden ve aralarında DTP Van Milletvekili Özdal Üçer’in de bulunduğu yürüyüşçüler yolu trafiğe kapattı. Yolu trafiğe kapatan yürüyüşçülere silah doğrultan jandarma ile kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Kimlik ve araç kontrolünden sonra yola devam eden yürüyüşçüler, Batman’da Siirt grubu ile birleşti. Batman’dan da bir grubun katılımıyla yola çıkan Van ve Siirt yürüyüş kolu, Batman Çayı üzerindeki köprüde TMSH polislerince durduruldu.

Ağrı’nın Doğubeyazıt İlçesi’nde yürüyüşe katılmak amacıyla Ağrı merkeze doğru yola çıkan yürüyüşçüler ise ilçe çıkışında durduruldu. DTP Doğubeyazıt İlçe Başkanı Yardımcısı Ahmet İnan ve Mehmet Gelin gözaltına alındı. Doğubeyazıt ekibi, Ağrı’nın Diyadin İlçesi’nden gelen ekiple birleşerek Şırnak’a doğru yola çıktı. Gözaltına alınan Ahmet İnan, çıkarıldığı mahkemede tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Denizli’den Diyarbakır’a doğru hareket eden

araca, Urfa’nın Siverek İlçesi çıkışında “siyah bez bağladığı” gerekçesiyle 352 YTL para cezası verildi. Araçta bulunan Aynur Yaya ile Bahri Kaya gözaltına alınırken, araç Diyarbakır’a doğru yola devam etti.

Mersin’den yola çıkan yürüyüşçüler engellemeler sonucu araçların bir kısmını geri çevrildi, 1 otobüs ve 4 taksile Diyarbakır’a doğru yola devam etti.

Yürüyüş kolları Diyarbakır’da buluştu!

Yürüyüş kolları 5 Şubat günü Diyarbakır’da onbinlerce kişi tarafından karşılandı. Polis, uğurlama töreninin yapılacağı alanı ablukaya alırken, savaş uçakları alçak uçuş yaptı. Kitle uçuşlara yuhlamalarla ve sloganlarla karşılık verdi. Uğurlama töreninde DTP Eşbaşkanı Emine Ayna bir konuşma yaptı, operasyonlar bitene kadar eylemlere devam edileceğini açıkladı.

Ahmet Türk ise, “Bizim bir düşümüz var. Bombaların olmadığı, operasyonların olmadığı bir düşün peşinde koşuyoruz” dedi. Ayrıca Diyarbakır kalesinin hiçbir zaman düşmeyeceğini vurguladı. Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir’in konuşmasının ardından otobüs, minibüs ve taksilerden oluşan yüzlerce araç, şehrin dışına kadar yürüyen Diyarbakır halkı tarafından zafer işaretleri ve zılgıtlarla Şırnak’a uğurlandı.

Yürüyüş Kasrik Boğazı’nda sona erdi!

Diyarbakır’dan Şırnak’a kadar, çeşitli uğrak noktalarında da halk, yürüyüşçülere kitlesel bir şekilde karşıladı. Mardin, Nusaybin ve Şırnak’ın Cizre ilçesinde binlerce kişi kitlesel gösteriler düzenledi. Yürüyüşçüler, Cizre’de ise zafer işaretleri ve havai fişeklerle karşılandı.

Devletin terörü bu aşamada da devam etti. Nusaybin’de polis, konvoydaki araçlarından birkaçının camını taşıyarak kırdı. Bunun üzerine gençler polislerle taşlarla karşılık verdi.

Binlerce kişi akşam saatlerinde Kasrik Boğazı’na ulaştı. Kitle geceyi çadırlarda geçirdi.

Sabah saat 07.00’de DTP ‘Demokratik Çözüm Deklarasyonu’ yayınladı. DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, yaptığı konuşmada TBMM’yi operasyon tezkeresini geri çekmeye ve operasyonları bir an önce durdurmaya, PKK’yi ise, eylemsizlik konumuna geçmeye çağırdı. Savaş harcamalarının yoksulluğu derinleştirdiğine de değinen Ayna, AKP’nin Kürt sorununda yürüttüğü politikalarla tükeneceğini belirtti. Kürt halkının kimliğinin anayasal güvenceye kavuşturulması gerektiğini vurgulayan Ayna, anadilde eğitim hakkını savundu ve genel affın gerekliliğine işaret etti.

Son olarak yürüyüşün operasyonların durması ve Kürt sorununun çözümü konusunda süreklileşecek eylemlerin başlangıcı olduğu vurgulandı.

Ayna’nın ardından SDP Genel Başkanı Filiz Koçali de bir konuşma yaptı. Kürt sorununun Türkler’in de sorunu olduğunu, Kürt sorunu çözülmeden özgürlüğün olamayacağını vurguladı.

Yapılan açıklama sloganlarla sona erdi. Tüm yol boyunca olduğu gibi dönüşte de kimlik kontrolleri devam etti.

Sağlık hakkının ve sosyal hakların gaspı, mezarda emeklilik dayatması... Sırada kıdem tazminatı hakkı var...

Haklarımızı korumak için militan sınıf mücadelesi!

Sermaye iktidarı sosyal güvenlik ve sağlık hakkından sonra şimdi de işçi sınıfının temel kazanımlarından biri olan kıdem tazminatına göz dikti. Kıdem tazminatı, patronların işçileri keyfi bir şekilde kapı önüne koymasını engelleyici, kısmi de olsa işçinin işgüvencesini sağlayan uygulamalardan biridir. Kıdem tazminatını almaya hak kazanan işçilere toplu para ödendiği için, patronlar işten atmakta istedikleri kadar rahat davranamazlar. Kıdem tazminatı aynı zamanda haksız ve keyfi bir şekilde işten atılan işçinin yeni bir iş bulana kadar yaşamını idame ettirmesi için kolaylık sağlar.

Tüm bu kısmi avantajlarına rağmen patronlar kıdem tazminatını ödememek için çeşitli yol ve yöntemlere de başvururlar. Kıdem tazminatı hakkı işçinin çalışma süresine ve ücretine göre belirlendiği için, çalışma süresi bir yılı geçmeden ya işçiyi işten atarlar ya da bir yıl dolmadan işe girdi-çıkı yapıarak kıdem tazminatından kurtulmanın yollarına bakarlar.

Sermaye devleti 2003 yılında yasalaştırdığı 4857 sayılı yeni İş Kanunu ile birlikte patronların kıdem tazminatı ödemeden işçiyi işten atmasını kolaylaştıracak, bu hakkı tırpanlayacak tedbirler almıştı. Bugün ise yapılmak istenen, bu hakkın tümünden ortadan kaldırılması ya da ciddi oranda budanarak zamanla yokedilmesidir.

Sermaye uşağı hükümet diğer tüm saldırılarda olduğu gibi bu konuda da çeşitli yalan, çarpıtma ve demagojiye başvurmaktadır. “İstihdamın üzerindeki yüklerin azaltılması” adı altında savunulan saldırıların esas amacı, işçinin sosyal haklarından işgüvencesine, kazanılmış her türden hakkından ücretine kadar her şeyi budayarak patronlara ve devlete maliyetini en aza indirmektir. Onlar için istihdam sorunu milyonlarca işsize yeni iş imkanları yaratmak değildir. Çünkü kapitalizm sermayenin kârını artırmak üzerine kurulu sömürücü bir sistemdir.

Kıdem tazminatı üzerinden yürütülen tüm tartışmaların kapsamı da bu çerçevede gerçekleşmektedir. Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK) da hükümete sunduğu raporda bu gerçeği dile getirmektedir. TİSK Başkanı Tuğrul Kudatgobilik, Türkiye dışında işsizlik sigortası ile kıdem tazminatının birlikte uygulandığı başka bir ülkenin olmadığını söyleyerek dert yanmaktadır. Kapitalizmin en vahşi şekillerde uygulandığı Amerika’yı örnek vererek “orada kıdem tazminatı yok” diyebilmektedir. Avrupa ülkelerinde ise kıdem tazminatının çok düşük oranlarda olduğunu ifade ederek Türkiye’de çok yüksek olduğundan dem vurabilmektedir.

Sermaye hükümetinin “işsizliğe çare bulmak” yalanı altında gaspetmeye hazırlandığı kıdem tazminatının gaspı, işsizliğin daha da artması, çalışma koşullarını daha da ağırlaşması anlamına gelmektedir. Zira işsizlik üreten kapitalist sisteminin efendilerinin ve uşaklarının işsizliğe çare bulmak gibi ne bir dertleri ne de niyetleri vardır. Kapitalizmin sendikasız, sigortasız, hiçbir güvenceye sahip olmayan ucuz işgücüne ihtiyacı var. Ucuz işgücü çalıştırmak için de işsizler ordusunu yedekte tutmak ister. Sermaye hükümetinin istikrar sağlamak ve istihdamı geliştirmek



iddiasıyla gündeme getirdiği tüm uygulamalar bu amaca hizmet etmektedir.

2007 yılı icraatlarını ve 2008 yılı hedeflerini anlatmak için çalışma hayatı muhabirleri ile kahvaltılı basın toplantısında bir araya gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Türk-İş’in “kıdem tazminatı genel grev nedenidir” söyleminin hatırlatılması üzerine arsızca şunları söyledi: “Uygulama açısından bakalım. ‘Kazanılmış haklar elinden alınsın’ demiyorum. Ama uygulanmıyor. 12 ay çalışınca bir aylık maaş karşılığı tazminat hak ediyor. İşveren ne yapıyor 11 ay çalıştırıp, çıkış veriyor sonra geri alıyor. Nerede kaldı kıdem tazminatı.”

İşçi ve emekçinin yararına olan ne varsa patronlar lehine bu uygulamaları ortadan kaldıran sermaye hükümetinin gerçekte hangi sınıfa hizmet ettiği Çelik’in bu sözleriyle bir kez daha açığa çıkmıştır.

Kıdem tazminatının hangi şekilde gaspedileceği konusunda henüz hükümetle sermaye cephesi tam olarak anlaşamasa da gündeme getirilen üç öneri bulunuyor. 30 Ocak’ta toplanan Ekonomi Koordinasyon Kurulu (EKK), Bakanlar Kurulu’na bu üç öneriyi sundu. Sermaye hükümeti “kazanılmış hakların korunarak, yürürlük tarihinden sonraki çalışmaların yeni sisteme tabi olacağını” söylese de, her üç öneri de bunun böyle olmayacağını gösteriyor.

Önerilerden ilki sendikaların İşsizlik Fonu üzerinden dile getirdiği fondaki paraların işçilere aktarılması, İşsizlik Sigortası’ndan yararlanmanın kolaylaştırılması talebine kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasıyla yanıt verir nitelikte. Bu öneride kıdem tazminatı kaldırılarak İşsizlik Sigortası’ndan yararlananların sayısının üç kat artması öngörülürken, işsizlik ödemesinin tavanının, brüt asgari ücretin iki katına kadar artırılması tartışılıyor. İşsizlik Sigortası’ndan yararlanma sürelerinin prim ödenen gün

sayısının yarısına kadar uzatılacağına, İşsizlik Sigortası’ndaki bu genişlemeleri karşılamak üzere, İşsizlik Sigortası için patronların ödediği priminin 5-6 puan artırılması gerektiğine işaret ediliyor. Ancak sermaye uşakları dahi bu uygulamanın işsizliği ve kayıt dışılığı artıracağını ifade ediyorlar.

Paketteki ikinci alternatifte, her işçi için yatırılan primlerin ortak bir fonda toplanması ve işçilerin mevcuttaki kadar kıdem tazminatı alması değerlendiriliyor. Fonda yeterli tutar olmadığında Hazine’den karşılanması planlanan bu alternatifte, prim oranı artırılrsa da sistemin ilerleyen yıllarda açık vereceği dikkate alınarak, kamuya getireceği yüklerin sürdürülebilir olmadığına işaret ediliyor. Devletin başta SSGSS saldırısı olmak üzere işçi ve emekçilerin sağlık ve sosyal güvenlik haklarını bütçeye “yük” oluyor bahanesiyle ortadan kaldırmak için kollarını sıvadığı böylesi bir dönemde, bunun koca bir yalan olduğunu anlamak için kahin olmak gerekmiyor.

Katılımlı Fon başlığı altında ele alınan üçüncü alternatifte ise, işçilerin bireysel hesaplarının izlenerek nemalandırılacak “katılım esaslı” fon kurulması üzerinde duruluyor. Bu kapsamda patronun, işçiye kıdem tazminatı ödemek yerine her ay işçinin fondaki hesabına, ücretin belirlenecek oranında (yüzde 3-5) prim yatırması, işçinin de işten ayrıldığında fonda biriken parayı nemasıyla birlikte alması tartışılıyor. Söz konusu alternatifte işçilerin mevcuttaki kadar kıdem tazminatı alamaması ihtimalinin doğabileceği, ancak İşsizlik Sigortası’nın da bunu telafi edecek ölçüde genişleyeceği iddia ediliyor.

Bugüne işçi ve emekçilerin ücretinden kesilen ve fon adı altında biriken değerlerin sermayeye kaynak olarak aktarıldığını, patronlara peşkeş çekildiğini belirtmek dahi gerekmiyor.

Sermaye devleti, patronların karşılamak durumunda

olduğu yükümlülükleri yasal olarak da ortadan kaldıracığını, fon adı altında işçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatını gaspedeceğini ve bu fonları sermayeye peşkeş çekeceğini bu kadar açık ve net bir şekilde ilan ederken, sendika konfederasyonlarının dişe dokunur bir tepkisi ne yazık ki bulunmuyor.

Hak-İş'in haini Salim Uslu, bu amaçla özel bir fon kurulmasına sıcak baktıklarını, kazanılmış hakların korunması şartıyla (!) çalışmaya destek verdiklerini ifade etti. Hükümetin ağzıyla konuşan Uslu, "Pek çok işçinin iflas veya başka nedenlerle tazminatını alamadığı"na dikkat çektikten sonra, fon kurulmasının kıdem tazminatına devlet güvencesi anlamına geleceğini iddia etti.

Bir diğer sermaye işbirlikçisi, Türk-İş'in haini Mustafa Kumlu ise kıdem tazminatında kazanılmış haklara dokunulmasını kabul etmeyeceklerini vurguladı. Tazminatın parasal değerinden öte, sosyal boyutu olan, yalnızca çalışan işçiyi değil, o emek ile geçinen işçi ailesini de ilgilendiren bir müessese olduğunu söyledi. Kumlu, genel kurulda alınan "kıdem tazminatına dokunulması halinde bunun genel grev sebebi sayılacağı" yönündeki kararı hatırlatmakla yetindi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, Türkiye'de pek çok işçinin zaten uzun süredir yüklü kıdem tazminatı alacak kadar çalışma şansı bulamadığını ifade etti. "Bu, işçilerin bizim ülkemizde zaten az da olsa güvencesi sayılabilecek hakkı da ortadan kaldıracaktır. İşten çıkarmalar Türkiye'de yasanın esnek yapısından kaynaklanan nedenlerle çok rahat yapılıyor" dedi. DİSK üyeleri olarak konunun gündeme gelmesi halinde genel grev de dahil olmak üzere her türlü hazırlığı yaptıklarını, hükümeti uyardıklarını söyledi.

KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da şunları söyledi: "Hükümetin bütün bu uygulamaları adım adım kazanılmış hakları geri almak modeli üzerine kuruluyor. Burada zaman zaman mücadeleyi etkisizleştirmek ya da bölmek için, 'işte mevcutların haklarını koruyoruz. Yeni işe girenler bu yasaya tabi olacak' gibi düzenlemeler yapılıyor. Bunlar kandırmacıdır. Bizim sadece bugüne dair değil, yarına dair de sorumluluğumuz var. Yarın da bu ülkede yaşayacağız ve yarına, çocuklarımıza yaşanılır bir ülke bırakma sorumluluğumuz var. Kıdem tazminatlarının ortadan kaldırılmasına karşı, başta işçi konfederasyonları olmak üzere biz de birlikte mücadele etmeye hazırız."

Sermaye iktidarı sadece kıdem tazminatına göz dikmedi. SSGSS ile sağlık ve sosyal hakların gaspı için son hazırlıklarını da hızlandırdı. Patronlara, 4857 sayılı yeni İş Kanunu ile çalışma yaşamını iyice kuralsızlaştıran ve esnekleştiren maddeler de yetmemiş olacak ki, kıdem tazminatı ile birlikte esnek çalışma koşullarını da tartışmaya başladılar. Sermaye cephesi bir bütün olarak her cepheden saldırıyor.

Bu kadar hayati önemde bir süreç yaşanırken sendika konfederasyonlarının tutumu ise ortada. Kimi doğrudan destek sunarken kimileri de "yağmasak da gürlüz" misali atıp tutuyor. Zira SSGSS saldırısı üzerinden neyi ne kadar yaptıkları, tabanlarını ne kadar harekete geçirmeye çalıştıkları biliniyor. Dolayısıyla, kıdem tazminatı konusunda da kılıklarını kıpırdatmayacakları yeterince açık.

Tüm bu gelişmelerden ders çıkarması gerekenler başta öncü, ilerici, devrimci işçiler olmak üzere tüm devrimci güçler, emekten yana tüm bileşenlerdir. Sermaye devletinin emek düşmanı politikalarını ve uygulamalarını en etkin bir şekilde teşhir ederken, kıdem tazminatı hakkını altın tepside sermayeye sunmaya hazırlanan sendikal bürokrasiye karşı tabana, fabrikalara, sanayi havzalarına gitmek, işçi ve emekçi kitleleri harekete geçirmeyi temel alan bir bakışla etkili ve etkin bir çalışma yürütmek gerekmektedir. Kazanılmış hakları korumanın başka bir yolu bulunmuyor.

SSGSS karşıtı Adana mitingine 3 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı...

“Sağlık haktır, gaspedilemez!”

SSGSS saldırısına karşı toplumun birçok kesiminden tepkiler yükselmeye devam ediyor. 3 Şubat'ta Adana'da sendikalar, meslek odaları, reformist partiler, düzen partileri, ilerici ve devrimci güçlerin katılımıyla **“Herkes sağlığı güvenli gelecek için yürüyoruz!”** mitingi düzenlendi. Uzun bir süredir tartışmaları ve çalışmaları devam eden miting, 3 bini aşkın işçi ve emekçinin katılımıyla coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Onbinlerce ortak bildiri ve afişlerle çağırısı yapılan miting, saat: 12.00'de Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde kitlenin toplanması ve çevre illerden gelen emekçilerle buluşmasıyla başladı. Ardından pankartlar açılarak ve düzenli kortejler eşliğinde Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Mitinge GSS karşıtı sloganlar hakimdi. AKP'nin yürüttüğü saldırı politikalarına karşı işçi ve emekçiler "Sağlık haktır, gaspedilemez!", "AKP sağlıktan elini çek, sağlıkta tasarruf ölüm demektir!", "Savaşa değil sağlığa bütçe!" sloganları atıldılar.

Yürüyüş en kitlesel katılımı Eğitim-Sen şubeleri ve KESK oluşturdu. Mitingin örgütleyicilerinden olan DİSK zayıf bir katılım sağladı. Türk-İş'in SSGSS karşıısındaki işbirlikçi tutumuna rağmen Adana Tümtis, Adana Tek Gıda İş, Yol-İş Mersin, Petrol-İş Mersin ve Kristal İş'in mitinge kendi pankartlarıyla katılmaları ise anlamlıydı.

Tüm katılımcıların miting alanına girmesiyle program başladı. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'daki patlamada ölen 23 kişi için saygı duruşuyla başlayan miting programı tertip komitesi başkanı Eğitim-Sen Şube Başkanı Güven Boğa'nın ortak metni okumasıyla devam etti. Açıklamada şunlar söylendi:

“Emekçileri kendi gündemlerinin peşine takmak isteyenlere inat, kendi hak ve çıkarlarımızı ısrarlı bir şekilde savunduğumuzun göstermek için buradayız. Emegin birleşik mücadelesini dosta, düşmana göstermek için buradayız. SSGSS yasa tasarısı reform değil kazanılmış haklara saldırdır.”

Susurluk'ta açığa çıkan çetelerin halen varlığını sürdürdüğü ve birbirleriyle bağlantılı olduğuna vurgu yapılan açıklama şöyle devam etti:

“Ergenekon operasyonunun sanıklarının bir çoğu bir süre sonra, vatan millet için cezaevine girip 'çile çekmiş kahramanlar' olarak salıverilecektir. ... Kaldı ki Türkiye'de çete organizasyonları sadece Ergenekon gibi organizasyonlardan ibaret değildir.”

Ülkenin gündeminde yoksulluk, yolsuzluk, işsizlik gibi pek çok problem varken, hergün insanlar katlediliyorken, Kürt halkı üzerindeki baskı politikaları devam ediyorken, özgürlük kavramının sadece türban için kullanılması eleştirildi ve *“bizler bir türbanla mı özgürleşeceğiz”* denildi.

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı başlatılan mücadele selamlandı ve 400 Yörsan işçisinin direnişini devam ettirdiği vurgulandı. Grevlerinin 700'lü günlerine yaklaşan SCT Turbo işçilerinin direnişinin tıpkı Novamed gibi işçi ve emekçilere moral verdiği dile getirildi.

İstanbul'da meydana gelen patlamada ile ilgili olarak da şunlar söylendi: *“Patlayan bombalar dinmek, kaza denilen cinayetler bitemek bilmiyor. Bombaların pimini çeken kapitalizm ve onun gözünü kâr hırsı bürümüş kurumlarıdır.”*

Ardından DİSK Bölge Bakanı Kemal Aslan bir konuşma yaparak saldırılara karşı ortak mücadele



çağırısı yaptı. TTB Genel Sekreteri Altın Ayaz da bir konuşma yaparak GSS'yi teşhir etti. "Reform dedikleri patronların cebini doldurmaktır" diyen Ayaz, sağlık tekellerinin beslenmek istendiğini, hükümetlerin her "reform" dediklerinde emekçilerin yaşamlarının daha da kötüye gittiğini belirtti. "Türban gericiliğin sembolüdür" diyen Ayaz gündemde yoğun olarak tartışılmasını eleştirdi. KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da saldırıları teşhir ederek mücadele edilmesi gerektiğini belirtti.

Miting bir işçinin okuduğu şiirle devam etti. Ardından SCT Turbo işçileri adına işyeri temsilcisi kitleyi selamlayan bir konuşma gerçekleştirdi.

Miting Halkevi müzik topluluğunun sunduğu müzik dinletisi ile son buldu.

Mitinge KESK'e bağlı sendikalardan Adana, Mersin, Antep, Hatay, Niğde, Düziçi, Dörtöl Eğitim-Sen şubeleri, SES, BES, BTS, ESM; DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş, DİSK/Tekstil, Dev Sağlık-İş, BMİS Mersin; Türk-İş'e bağlı sendikalardan Tek Gıda-İş, Tüm-Tis, Yol-İş Mersin, Petrol-İş Mersin, Kristal-İş Mersin katıldı.

Meslek Odaları'ndan TMMOB Adana ve TMMOB Antep, Adana Tabip Odası, Antep-Kilis Tabip Odası, Adana Eczacılar Odası mitingde pankart açan kurumlardandı.

Eğitim-İş de açtığı pankartla miting katılımcıları arasındaydı.

Mitinge Alevi Bektaşî Birlikleri, Alinteri, Atak, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, HÖC, Kurtuluş, Mücadele Birliği, Partizan, Halkevleri, TÖP, 78'liler Girişimi Devyol-Yaşam, EMEP, TKP, SDP, ÖDP, DSP, CHP ve SHP pankartlarıyla katıldılar.

Komünistler eyleme "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/BDSP" imzalı pankart ve flamalarıyla katıldılar.

Kızıl Bayrak / Adana

İş cinayetinde 23 yeni ölüm!

İş cinayetlerine karşı mücadeleye!

İş cinayetleri halkasına bir yenisi daha eklendi. Davutpaşa’da bir işhanında meydana gelen patlamada 23 kişi hayatını kaybetti, 112 kişi de yaralandı. Halen yaralı olan 112 kişinin tedavisi sürüyor. Yaralılardan durumları ağır olan 6 kişinin hayatı tehlikesi sürüyor.

İşhanının 3-4’üncü katında kaçak olarak imalatı yapılan havai fişek, meşale ve maytapların deposunun bulunduğu açıklandı. Patlama basınç etkisi yaratan havai fişeklerin bulunduğu bölümde meydana geldi. Bütün binada yıkıma yol açtı. Dahası boya ve iplik atölyelerinin kazanlarının da aynı binada bulunduğu belirlendi.

Patlamadan sonra yapılan araştırma acı gerçekleri ortaya çıkardı. Patlama sonrası ortaya saçılan gerçekler, patlamaya davet çıkarıldığını kanıtlıyordu. Patlamanın asıl nedeninin iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması olduğu saptandı.

İşhanı da, atölyelerde kaçaktı!

Patlamanın yaşandığı bina 1989 yılında hizmete girmişti. Aradan yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen binanın ruhsatı yoktu. Patlamanın yaşandığı işyeri de ruhsatsızdı. Dahası diğer beş atölye de kaçak çalışıyordu. Üstelik kot yıkama atölyesi kaçak faaliyette bulunduğu için daha önce mühürlenmişti. Ancak bu mühürleme işlemine rağmen işyerinin çalışmaya devam ettiği, bu nedenle İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından savcılığa suç duyurusunda bulunulduğu, suç duyurusuna rağmen hiçbir işlem yapılmadığı da sermaye medyasında yer alındı.

Kayda geçen bir diğer gerçek ise, patlamaya sebep olan havai fişek atölyesinin, yüzlerce kişinin çalıştığı bir sanayi alanı içinde bulunduğuydu. Üstelik atölyenin kaçak olarak faaliyetini sürdürdüğünü de yetkililer itiraf etti.

Davutpaşa ilk değil...

Davutpaşa’da yaşanan patlama, güvenlikten yoksun çalışmanın yeni bir kanlı örneğidir. İş güvenliği tedbirlerinin alınmaması sonucu gerçekleşen sayısız iş cinayetinden sadece biridir. Tuzla tersaneler bölgesinde son 7 ayda meydana gelen kazalarda 14 işçi hayatını kaybetti. Son olarak Şahin Çelik Tersanesi’nde meydana gelen kazada 19 yaşındaki Metin Turan, denize düşerek can verdi.

Bu ülkede işçilerin iş kazalarında can vermeleri kesintisiz devam etmektedir. Resmi rakamlar bile bu gerçeği ortaya koymaktadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğü verilerine bakmak bile Davutpaşa’da yaşanan cinayetin ilk olmadığını kanıtlamaya yeter.

SSK tarafından yapılan araştırmaya göre, çalışmanın başladığı ilk saatlerde her gün meydana gelen **200 iş kazası** sonucunda ortalama **3 işçi** hayatını kaybediyor. Ortalama olarak **10 işçi** de bir daha iş göremeyecek düzeyde sakat kalıyor.

Sadece **2007** yılında meydana gelen **73 bin 923 iş kazasında 1072 kişi yaşamını yitirdi**. İş cinayetleri sıralamasında **inşaat sektörü, yüzde 87’lik oranla başı çekiyor**. Ölümlü iş kazalarının ikinci sırasında ise **metal sektörü** bulunuyor. İnşaat sektöründe **2007** yılında **6 bin 480 iş kazası** meydana gelirken, bu kazalarda **290 işçi öldü**. Sadece SSK kapsamında olan

işçiler arasında yılda **200 bine** yakın “iş kazası” yaşanıp ölü sayısı hiçbir yıl **1000’in** altına düşmezken, zaten sınırlı olan denetimlerinde kaldırılması, 12 Eylül karşı-devriminin patronlara altın tepside sunduğu hediyyelerinden biridir.

İş cinayetlerinin sorumlusu patronlar hafif cezalarla kurtuluyor!

Davutpaşa’da yaşanan iş cinayeti çuvala sığmadı. Yasal işlem başlatıldı. Bu durumda bile yaşanan iş cinayetlerinin sorumluluğu kaçak olan atölyelerin patronlarına yüklendi. Bu işyerlerini denetimini yapmayan, kötü çalışma koşullarını görmezden gelen, dahası bu ortamdan nemalanan sermaye devleti ve görevlileri ise dokunulmazlık zırhlarıyla dolaşıyorlar.

Diyelim ki kaçak atölyelerin patronlarının iş kazalarındaki kusuru, gerekli iş güvenliğini sağlamadığı saptandı ne olur? Hiç bir şey olmaz! Zira “**İş Kanunu’nda** göre, patronun ödeyeceği ceza miktarı, işçi başına **500 Yeni Türk Lirası’dır**. “**Sağlık ve güvenlik için tedbir almamak, belgesiz işyeri açmak, işçi sağlığını ve iş güvenliğini ihlal etmek, içki ve uyuşturucu madde kullanma yasasına uymamak, ücretsiz yol izni defteri tutmamak.**” Tüm bu suçların herhangi birini işlemiş olmanın bedeli sadece işçi başına **500 YTL!**

Kimi ülkelerde makinelerin yarattığı iş kazası oranı **%3-5** iken ülkemizde makinelerden doğan iş kazaları oranı **% 19-20** civarındadır. Bugüne kadar **yaşanan iş kazalarının % 60’ına yakın bir kısmı ölümle veya sürekli iş görmemezlikle sonuçlanmıştır**. “**İş kazalarında Avrupa birincisiyiz**”, “**İş kazaları çığ gibi**”, “**İş kazalarında kayıplar savaş kayıplarını geçiyor**”, “**Fabrika değil, mezar**”... Bu başlıkları gazetelerde sık sık görüyoruz. Devlet, patronların hizmetinde olduğunu kanıtlayan bir tutumla, iş kazası ve cinayetlerine yönelik hiçbir önlem almamaktadır.

İş güvenliği önlemlerinin alınmaması ve işyerlerinin denetlenmemesinin bedelini hep işçiler ödedi. Binlerce işçi ve emekçi iş cinayetleri sonucu yaşamını yitirdi. Çoğu zaman iş kazaları, patronların ve sermaye devletinin görevlileri tarafından el birliği ile kapatıldı. Hatta bu kazaların çoğu hastane kayıtlarına bile geçmedi.

Ölüm her an işçinin yanbaşıda!

Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren işçilerin daha fazla para kazanmak için günde ortalama 12 saat ve ağır koşullarda çalıştıkları ortaya çıktı. Çalışma saatlerinin uzunluğu ve ağırlığı kapitalistlerin doymak bilmeyen kâr hırsının doğrudan sonucudur. İşçiler hem fiziksel, hem ruhsal ve hem de sosyal olarak yıpranıp yaralanıyorlar. Sosyal yaşantısı kalmayan bir işçinin tek düşüncesi kalmaktadır. Çalışmak! Zira sermayenin iktidar olduğu ülkemizde, örgütsüz işçinin daha fazla para kazanmasının tek yolu daha fazla çalışmasıdır.

Davutpaşa katliamının yaşandığı işhanında bulunan atölyelerde çocuk yaşta işçilerin de çalıştığı saptandı. Ülkemizde geçim sıkıntısı yüzünden aileler küçük yaşta çocuklarını dahi çalıştırmak zorunda kalıyorlar. Yalnızlaşmaya, bireyselleşmeye zorlanan ve çalışma koşulları nedeniyle sosyal yaşantısı kalmayan işçi, ruhsal olarak da zedeleniyor. Sinir sistemi geçim sıkıntısı nedeniyle bozulan bir işçi ne kadar dikkatli



olursa olsun, ne kadar eğitilmiş olursa olsun iş kazasına maruz kalıyor.

Patlamanın gerçekleştiği işhanında bulunan atölyelerde işçilerin korunması için gerekli olan hiçbir malzeme bulunmuyordu. Bu nedenle işçilerin gördüğü zarar daha da ağırlaştı. Zira koruyucu malzeme kullanılmasının yaratacağı ek yükten kurtulmak tüm kan emici patronların ortak tutumudur. Kan emici patronların bu tutumu, iş kazalarının ve cinayetlerin daha da artmasına neden olmaktadır.

İşveren gerekli koruyucu tedbirleri almaktan kaçınmaktadır. Kan emici sermayedarlar, iş güvenliği konusunda, “işçileri her an kazadan uzak tutmaya çalışırsam, o zaman üretim olanaksız hale gelir ve üretim maliyeti artar” diye düşünmektedir. Bu nedenle işçiler gerekli tedbirler alınmadan çalışmak zorunda kalmakta ve her an ölümle burun buruna yaşamaktadırlar. Son yaşanan patlama bu durumun açık kanıtıdır.

İş güvenliği ve sağlığı konusunda burjuvaziden ve devletinden önlem almasını bekleme ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdedir. İş cinayetlerine karşı mücadeleyi yükseltmekten başka işçi sınıfı ve emekçilerin bir yolu bulunmamaktadır.

İşçi sınıfı ölümü her an yanı başında olmasına yol açan koşullara karşı birleşik militan mücadeleyi yükseltmek, tersanelerden yükseltilecek sese kulak vermek zorundadır. İş cinayetlerinin durdurmanın başkaca bir yolu bulunmamaktadır.

Davutpaşa katliamına tepkiler...

Bursa: “Artık ölmek istemiyoruz!”

KESK, DİSK, TMMOB, Petrol-İş, BATİS, Tez Koop-İş ve TÜMTİS, KESK İstanbul-Davutpaşa’da yaşanan iş cinayetiyle ilgili bir basın toplantısı düzenledi.

Yapılan açıklamada, 21 emekçinin yaşamına mal olan olayın bir “kaza değil iş cinayeti” olduğu, tersanelerde, madenlerde kazalara karşı gerekli önlemlerin alınmadığı, bu yüzden de yaşananların iş cinayeti olduğu vurgulandı.

ESP ve BATİS de İstanbul-Davutpaşa’da yaşanan iş cinayetini protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdi. BDSP’nin de destek verdiği eylemde “Kaza değil cinayet, sorumlular cezalandırılmalı!” pankartı açıldı. “Katliamın hesabı sorulacak”, “Katil devlet/sermaye hesap verecek!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “İşçiler eyleme, sokağa, hesap sormaya”, “İş kazası değil iş cinayeti!” sloganlar atıldı.

Açıklamada, yaşanan olayın bir iş kazası değil iş cinayeti olduğu, devletin buraları denetlemeyerek bu tür cinayetlere davetiye çıkardığı, sorumlunun sermaye devleti olduğu, sorumluların bir an önce yargılanması ve işçilerin sigorta primlerinin geriye dönük olarak en kısa zamanda ödenmesi gerektiği belirtildi.

“Bu vahşet her gün yaşanıyor!”

Çağdaş Hukukçular Derneği, Davutpaşa’da yaşanan patlama sonucu 23 işçinin yaşamını yitirmesinde sorumluluğu olanlar hakkında 4 Şubat günü Bakırköy Adliyesi önünde basın açıklaması yaptı ve suç duyurusunda bulundu.

Basın açıklamasını ÇHD İstanbul Şubesi adına Filiz Kuruçarkı yaptı. Yapılan açıklamada, siyasal iktidarın ve belediyelerin, eşlerinin başörtülerine verdikleri önemi, ölenlerin yaşamına ve çalışma koşullarına karşı vermediklerini ifade ederek şunları söyledi: “Aslında bu vahşet her gün sanayi sitelerinde, fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde ve bunların taşeronlarında yaşanmaktadır. Ne yazık ki son olayda olduğu gibi toplu katliama dönüşmeyince haber olamamaktadır.”

Serhan Arıkanoglu’nun yaptığı konuşmadan sonra, avukatlar suç duyurusunda bulundular.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sistem sorgulanmalı!”

Hava-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Engin

Barutçu: Yaşanan patlamayı anlık bir olay gibi değerlendirmemek gerekiyor. Yaşanan olayda sorgulanması gereken milyonlarca işçiyi sendikasız, sigortasız ve iş güvencesiz çalışmaya mahkum eden sistemdir. Devletin kurumları, yaşanan patlamayı bir kaç açıklama yaparak geçiştirmiştir. Sorumluların bir an önce bulunup yargılanmasını istiyoruz. Tabii bu konuda konfederasyonlara ve bağlı sendikalara büyük iş düşüyor.

“Patlamanın sebebi vahşi kapitalizmin kar hırsı!”

Genel-İş Sendikası 3 Nolu Bölge Başkanı Veysel

Demir: Topkapı’da yaşanan patlama Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerinden farksız bir olaydır. Patronların, vahşi kapitalizmin çarkını insan kanıyla döndürme anlayışının sonucudur. İş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmadığı bir çalışma sisteminden başka bir sonuç beklemek de gerçekçi olmaz. Ancak, yaşanan patlamadan, işçi ölümlerinden birinci derecede devlet kurumları ve sistem



sorumludur. Sorumlular bulunmalı, yargılanmalıdır!

“Asıl sorumlu kölelik sistemi!”

Emekli-Sen Kartal Şube Başkanı Yılmaz

Gündoğdu: İstanbul’un göbeğinde, uygun olmayan bir alanda faaliyet gösteren bir işyeri var ve bu gerçek herkes tarafından görülüyor. Yaşanan patlama ise bir kez daha patronların kar hırsı uğruna insan yaşamını hiçe saydığını göstermiş oldu. Ancak her şeyden öte patlamadan asıl sorumlu olan kölelik sisteminin kendisidir. Biz bu patlamayı her ay Tuzla tersanelerindeki ölümlerle yaşıyoruz. Oraya da devletin bakanları geldi. Sözde denetimler yaptı ancak hiç bir şey değişmedi, değişmeyecek de! Biz karşı çıkmazsak, sesimizi yükseltmezsek ölümler devam edecek!

“Sömürüye karşı ortak bir hak arama programı!”

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Sekreteri Ersan

Çarkı: Patlamanın yaşandığı andan itibaren basın timsah gözyaşları döküyor. Fabrikalarda iş güvenliğinin ve sağlığının olmadığı herkes tarafından biliniyor. Türkiye “özgürlükler ülkesi!”... Evet doğru! Türkiye patronların kendi sömürü düzenleri için milyonlarca işçinin kanını içtiği bir “özgürlükler ülkesi”. Türkiye insanların hastalıktan, açlıktan öldüğü bir ülke... Patlama sistem tarafından doğal olarak planlanmıştır. Kapitalizm, doğası gereği insan yaşamının hiçe sayar. Bu sisteme karşı sendikaların, siyasi partilerin, tüm kurumların ortak bir hak alma, hak isteme programı oluşturması gerekiyor. Bu süreci geçirirsek tarih önünde, işçi sınıfı önünde suç işlemiş oluruz!

Kartal’da iş cinayeti protestosu...

“Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”

Davutpaşa’daki iş cinayetinde yaşamını yitiren çoğu işçi 22 kişiyi anmak ve “işçi sağlığı ve iş güvenliği” tedbirlerinin alınması talebiyle 3 Şubat günü Kartal Meydanı’nda TİB-DER ve Kartal BDSP olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

“Davutpaşa’dan tersanelere işçi katliamları sürüyor! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” şiarlı “TİB-DER/ BDSP” imzalı pankartı açarak eyleme başladık. Önce Kartal işçi ve emekçilerini açıklamaya çağıran bir konuşma yapıldı. Ardından ortak açıklamayı TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu okudu.

Açıklamada şunlar söylendi:

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasından kaynaklı dünyada her yıl 1 milyon 200 bin kişi, Türkiye’de de yılda 1500 kişi iş cinayetine kurban gidiyor. Ucuz işgücünün yaygın olduğu ülkemizde, bu ülkenin değerlerini yaratan biz işçiler her türlü güvenceden yoksun olarak çalıştırıyoruz. Kaçak olarak çalıştırıyoruz, sigortasız çalıştırıyoruz, yaşam hakkımızın gasp edildiği koşullarda çalıştırıyoruz.

Çivisi çıkmış, kokuşmuş düzenin sahipleri saltanat sürerken, hergün bir yerlerden işçi cesetleri çıkarılıyor. Kimi zaman maden ocaklarından, kimi zaman tersaneler cehenneminden, kimi zaman fabrikalardan, kimi zaman atölyelerden, inşaatlardan...

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin esamesinin okunmadığı ülkemizde her gün genç, yaşlı, kadın ve çocuk demeden iş cinayetleri bizleri buluyor. Geçtiğimiz yıl tersanelerde 12 işçi iş cinayetine kurban gitti. Yine Bursa’da bir tekstil fabrikasında çıkan yangında 5 kadın işçi diri diri yandı. Yıllardır kömür ve maden ocaklarında çalışan yüzlerce işçi hiçbir güvenlik tedbiri alınmadığı için göçük ve grizu patlamalarında öldü.

Resmi rakamlara göre ülkemizde günde 5 işçi iş cinayetlerine kurban gidiyor. Bu katliamları yaratanlar, sırça köşklerde yaşayanlardır. Bu katliamları yaratanlar kara dayalı kapitalist sistemin ceylan derisi koltuklarda oturan hizmetkârlarıdır. İşçinin hayatta kalmasını sağlayabilecek güvenlik tedbirlerini almak kapitalistlere göre külfetli bir iştir. İşçinin çalışma ve yaşam koşullarına kaynak aktarmak, kapitalizmin işleyişine aykırıdır. Ancak işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesiyle iş cinayetleri en aza indirilebilir.

Biz TİB-DER ve BDSP olarak, ‘failleri belli’ olan bu cinayetlerin durması için mücadele etmek ve katillerden hesap sormak için meydanları doldurmaya devam edeceğiz. Tüm işçi ve emekçileri de mücadele etmeye çağırıyoruz.”

Basın açıklaması boyunca “Kahrolsun sermaye iktidarı!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları gür ve coşkulu bir şekilde atıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Tuzla tersaneler cehenneminde ölümlerin ardı arkası kesilmiyor!**“Artık yeter! İş cinayetlerine son!”**

Metin Turan’ın cenazesi denizden boynuna ip geçirilerek çıkarıldı...

Cenaze bu şekilde uzun süre bir gemide asılı bırakıldı...

Bu arada tersanenin köpekleri cenazeye saldırdı. Savcı gelene kadar cenazeyi indirmeyen tersane yönetimine işçiler tepki gösterdi. Tersanenin güvenliği işçilere müdahale edince onlarca işçi iş bıraktı...

Şahin Çelik Tersanesi patronu ölen işçi için, “Denize yüzmek için atladı” diyerek alay etti...

Metin’in hesabını soracağız!

14 Ocak günü SEDEF Tersanesi’nde Onur Bayoğlu’nun iş cinayetine kurban gitmesinden ardından, 4 Şubat günü akşam saatlerinde Şahin Çelik Tersanesi’nde raspa işçisi olarak çalışan Metin Turan, tamir gemisinden denize düştü. Ancak 5 Şubat günü denizden çıkarılan Metin Turan’ın cenazesi Tuzla Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Samsun’dan tersanelere çalışmaya gelen Turan 19 yaşındaydı ve bekâr evlerinde yaşıyordu. Metin Turan’ın cenazesi denizden çıkarıldıktan sonra, tersane patronu Turan’ın denize yüzmek için atladığını ve boğularak öldüğünü söyleyebildi. Asalak tersane patronunun bu kadar alçakça bir açıklama yapabilmesinin gerisinde tersane işçilerinin suskunluğu yatıyor. Cesetlerimizle alay eden patronlardan hesap sormak hiç bu kadar acil ve yakıcı bir görev olmamıştı. Murat Turan’ın cenazesinin denizden çıkarılmasından patronun yaptığı soysuzca açıklamaya kadar yaşanan her şey çürümüş düzenin en pervasız halidir.

Cenazelerimize bile saygı göstermeyen tersane patronlarından hesap sormak için yine Tuzla Gemi Tersanesi önündeydik. Ancak 25 bin tersane işçisinin öfkесinin açığa çıktığı gün, işte o zaman, “iş cinayetleri”nin tüm hesabı asalak tersane patronlarından tek tek sorulacaktır. İşte o zaman cenazelerimizle dalga geçen tersane patronları kaçacak delik arayacaklardır. O günü büyük bir sabır ve sebatla örüyoruz.

Sabah’ın erken saatlerinde Tuzla Gemi Tersanesi önündeydik...

“Artık yeter! İş cinayetlerine son!/TİB /DER” yazılı pankartı açarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde işçileri eyleme çağırdık. Bir müddet sonra pankartın arkasında toplanan yaklaşık 40 işçi “Metin Turan aramızda!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” “Artık yeter! Ölmek istemiyoruz!” sloganlarını attı.

Polisin de ilgi gösterdiği eylemde basın metnini TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadoğlu okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Tersanelerde ölmeye devam ediyoruz. Teker teker işçi kardeşlerimizin cesetleri tersane kapılarından çıkıyor. 14 Ocak’ta SEDEF Tersanesi’nde Onur Bayoğlu’nu iş cinayetine kurban vermiştik, şimdi de Şahin Çelik Tersanesi’nde Metin Turan’ı iş cinayetine kurban verdik.

(..) Yaşanan bunca ölüme rağmen tersane patronları halen işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmasına kaynak aktarmamaktadır.



Bu kokuşmuş ve çürümüş düzenin sahipleri tersaneler cehenneminde işçi kaniyle beslenmeye devam ediyor. Kanla beslenirken servetlerine servet katıyorlar. Biz ise bir lokma ekmeği bile zor kazanıyoruz. Gençcek yaşta ölümümüze sebep olanlar bu yaşananlara kader diyorlar. Tersanelerde her türlü haktan mahrum bir şekilde bizlerin kanını emenler bu yaşananlara ‘kaza’ diyorlar. Oysa bu yaşananlar ne bizim kaderimiz ne de basit bir kazadır. Patronlar düzeninin işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini almamasından kaynaklı işlenen bir cinayettir.

Çürümüş düzenin sömürü çarkı bizi dişlileri arasında öğütmeye devam ediyor. Tıpkı geçtiğimiz hafta Davutpaşa’da 22 kardeşimizi öğüttükleri gibi. Tıpkı madenlerde, fabrikalarda kanımızla beslendikleri gibi. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda masraftan çekinmeyen patronlar, sözkonusu işçi sağlığı ve can güvenliği olduğunda kollarını kıpırdatmamaktadır.

Birçok tersane üretim sahasını genişletirken ve bu genişletmeye trilyonlar harcarken biz işçiler peş peşe ölmeye devam ediyoruz. Sigortalarımızı yatırmayarak zenginleştiler, bizi düşük ücretlerle çalıştırarak zenginleştiler, kanımızı döktüler, daha fazla zenginleştiler. Oysa bizler gittikçe yoksullaştık. Yanbaşımızda yıllardır beraber çalıştığımız işçi arkadaşlarımız iş cinayetine kurban gitti. Fakat tüm bu yaşanan zulme, sömürüye sessiz kaldık. Bizler sessiz kaldıkça daha çok hakkımız gaspedildi. Bizler sustukça ölmeye devam ettik. Şimdi artık bu sessizliği bozmanın zamanı, şimdi artık bu katliamlara ‘dur demenin zamanı. Uzayıp giden ölüm listesinde yer almamak için birleşmekten başka şansımız yok. ‘Artık Yeter!’ diye haykırmanın zamanı geldi.”

Açıklama esnasında ve sonrasında sloganlar öfkeli bir şekilde haykırıldı.

Açıklamada ayrıca TİB-DER’in 10 Şubat günü gerçekleştirileceği “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun” başlıklı kampanyasının finali olan Taksim/Galatasaray yürüyüşüne çağrı yapıldı.

Tersane İşçileri Birliği

İstanbul’da iş cinayeti protesto edildi...**“Katillerden hesabı emekçiler soracak!”**

İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu, DİSK ve Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, Davutpaşa’da yaşanan patlama sonucu 23 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliamla ilgili, patlamanın yaşandığı iş merkezi önünde 6 Şubat günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Yaşanan facianın ve ölümlerin nedeni sorumsuzluk ve denetimsizliktir” ve “Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu” pankartının açıldığı eyleme, Arçelik işçileri, “Arçelik’te işçi kıyımına son! Yaşasın Arçelik direnişimiz!”/Nakliyat-İş pankartı ve dövizleriyle katıldılar. Arçelik işçileri, coşkulu bir şekilde sloganlarla iş merkezinin önüne kadar geldiler.

Basın açıklamasından önce yaşamını yitiren 23 kişi için saygı duruşu yapıldı. Ardından İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu adına İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası Yönetim Kurulu üyesi Kazım Mermer basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Mermer, patlamanın gerçekleştiği maytap atölyesinin, herhangi bir çalışma izni, ruhsatı veya başvurusunun bulunmadığını, kayıtlara göre irtibat bürosu görünen, kaçak bir imalat ve montaj yeri olduğunu ifade etti. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Yaşanan facianın nedeni sorumsuzluk ve denetimsizliktir. Bu olaydan sorumlu kişilerin veya kurumların ortaya çıkarılarak kamuyona açıklanması gerekmektedir. Tüm yetkilileri, yapı denetimi ile ilgili gerekli mevzuatları hayata geçirmeye ve işçi sağlığı ve işgüvenliği konusunda uygulanması gereken yasal mevzuatın uygulanmasının sağlanmasına ve bu konuda gerekli önlemlerin etkili bir şekilde alınması ile ilgili gereğini yapmaya çağırıyoruz.”

Ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı. Çalışma Bakanlığı’nın diğer konularda yapay gündemler oluşturduğunu ve türbanla fazlasıyla uğraştığını, böylece işsizlik, yoksulluk gibi temel sorunların üzerini kapatmaya çalıştığını söyledi. İşçiler eğer sendikalı olsaydı, katliamın yaşanmayacağını belirtti. Sendika olarak yeni ölümlerin yaşanmaması için mücadele edeceklerini ifade etti.

Eylemde, “Katillerden hesabı emekçiler soracak!”, “Çalışma Bakanı istifa!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tabut değil iş güvencesi!”, “Katiller belli hesap sorulsun!”, “Herkese sağlık, güvenli gelecek!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Sigorta, sendika, 8 saat işgünü!”, “Yaşanan Arçelik direnişimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Bir iş cinayeti, kapitalizm ve insan...

Bu düzen yıkılmadıkça iş cinayetleri sürecektir!

Yaklaşık 20 bine yakın küçük ve orta boy atölyenin (matbaa, tekstil yıkama taşlama, çorap, pres, boya ve maytap imalatı) bulunduğu Zeytinburnu-Davutpaşa Sanayi'nde, gerekli tedbirlerin ve denetimlerin yapılmaması sonucu meydana gelen patlama 23 kişinin ölümüne, 100'ün üzerinde kişinin yaralanmasına yol açtı. Patlama 5 katlı bir binanın alt katındaki tekstil yıkama-taşlama atölyesindeki buhar kazanının patlaması sonucu meydana geldi. Binada bulunan maytap atölyesi de iş cinayetine davetiye çıkardı. Belediye yetkilileri de bölgede denetleme yapmayarak yaşanan katliama ortak olmuştur.

Güvencesiz ve sigortasız çalıştırmanın yaygın olduğu Davutpaşa sanayi bölgesindeki bu katliam ve benzeri yerlerdeki çalışma koşulları bizlere bir kez daha gösteriyor ki, bu iş cinayetleri yetkililerin iş sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini almaması/denetlememesi ve asalak patronların aşırı kâr hırsı sonucu meydana geliyor. Nitekim Zeytinburnu Belediyesi'nin, bu işyerini daha önceden mühürlediklerini ancak işyeri sahiplerinin mührü kırıp tekrar açtığını söylemesi ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın da bölgede bulunan ruhsatsız maytap atölyesiyle ilgili sorulara "Biz bilemeyiz nerede ne iş yeri var, vatandaşın ihbar etmesi lazım" diyerek sorumluluğu halka yıkmaya çalışması bu tür katliamlardaki sorumluluklarını örtbas edemez.

Tekstil sektöründeki buhar kazanı patlamalarına sıkça tanık oluyoruz. Geçtiğimiz yıl Haziran ayında Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde Verdi Tül Fabrikası'nda gaz sıkışması sonucu kazan patlamış, 4 işçi yaşamını yitirmişti. 2006 Kasım ayında Büyükçekmece'de yeni kurulan bir tekstil fabrikasının buhar kazanının montajı esnasında meydana gelen patlamada da bir kişi hayatını kaybetmişti. 2002 yılında ise İstanbul Bağcılar'da bir işyerindeki buhar kazanının patlaması sonucu 7 kişi yaralanmış, bir kişi hayatını kaybetmişti.

Zeytinburnu-Davutpaşa'da yaşanan patlama, Tuzla tersanelerindeki iş cinayetlerinden, maden ocaklarındaki grizu patlaması ve göçüklerden, fabrika ve atölyelerdeki yaşanan iş cinayetlerinden ayrı bir olay değildir. Bu iş cinayetleri ve toplu katliamlar, kapitalizmin doğası gereği çarkını insan kanyla döndürme anlayışın sonucudur. Kapitalist düzenin doğası insanın insan tarafından sömürülmesi olduğuna göre, bu sistemden emekçilerin sorunlarına çözüm beklenemez. İşçi ve emekçi kanyla asalakça varlığını sürdüren bu sistem yok olmadıkça, iş cinayetleri, kölece çalışma koşulları ve sömürü artarak devam edecektir.

İnsanca bir yaşam, ancak ve ancak sınıfsız ve sömürsüz bir toplumla mümkündür. Bunun için de bugün ilerici, devrimci ve sınıf bilinçli işçi-emekçilere büyük iş düşüyor. Emek güçlerinin kapitalist düzene karşı diş diş ortak mücadelesi bugün için acil ve kaçınılmaz bir görevdir.

Sınıf bilinçli bir işçi



Meta üzerine kurulu bir düzen... Marks'ın deyimiyle, gölgesinden faydalanamadığı ağacı satan bir düzen... Kökleri artı-değer sömürüsü olan ve buradan beslenen bir düzen... Sömürü... Üretim sonucu yaratılan artı-değere el koymak...

Sonu getirilmeyen birkaç cümlecik, bu düzeni anlatmaya nasıl da yetiyor. Peki ya insan? "İnsan" kelimesi bu birkaç cümlecğin içinde nasıl tanımlanabilir?

Üretici varlık... Artı-değer yaratan işgücünün sahibi... Bedeni her türlü amaç için kullanılan et yığını... İşte düzeni anlatan birkaç cümlecğin içinden çıkarılabilecek "insan" tanımı.

"Bu tanımda 'insan' ile hep işçi ve emekçiler tarif ediliyor. Burjuvaziyi oluşturanlar da insanlar değil mi?" diye sorulabilir. Hemen belirtmek gerekir ki, onlar yalnızca biyolojik olarak incelendiklerinde "insansı tepkiler" verirler. Onun dışındaysa hak ettikleri tanım bellidir: Asalaklar takımı!

Kapitalizmde insana, sadece kullanılan bir meta değerinde pay biçilir. Sosyal bir varlık olduğu, yeryüzündeki en zeki yaratık olduğu vb. metalık sınırını aşan hiçbir şey kendine yer bulamaz bu düzende. Hele "insanlık onuru"nun esamesi bile okunmaz.

Bunu görmek için birkaç gün öncesine gitmek yeterli.

Yer İstanbul-Davutpaşa... Patlayıcı madde üreten bir imalathane... Hani şu "merdiven altı" diye tabir edilen türden. Bir patlama, büyük bir patlama... Savaş alanına dönen sokaklar... Sonuç: Yaşamını yitiren 23 insan.

Patlamanın ardından burjuva medya son dakika haberleriyle yayınları durdurdu. Haberlere göre bu bir "iş kazası"ydı. Zaten üretimin yapıldığı imalathane de kaçaktı. Ancak bu düzeni az-çok tanıyan herkes biliyordu ki, bu bir iş kazası değil bir iş cinayeti. Bir toplu kıyımdı, işçi katliamıydı. İmalathane sermaye düzeninin hukuk yasalarına göre kaçak olabilirdi. Fakat kapitalizmin genel işleyiş yasalarına göre kaçak değildi. Dolayısıyla katliamın sorumlusu genel olarak sermaye düzeni, yani kapitalizm, özel olarak ise sermaye devletiydi.

Patlamada parçalanımlar sadece duvarlar değildi. Aslında insanlık onuru parçalanmıştı. İnsanın insan olmasından gelen değeri parçalanmıştı. Bununla beraber kapitalizmin maskesi parçalanmış, gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştı. Patlamanın ardından iki terimin gerçek tanımları tekrar ortaya çıktı. Kapitalizm: Kölelik düzeni! İnsan: Modern köle!

Bu gerçeği görmek için Türkiye'den çok daha gelişmiş, çok daha modern bir ülkeye gidelim... Yer bu kez İngiltere. Dünyanın en "uygar" ülkelerinden biri. Afrika'dan getirilen çocukların bu ülkede 1-5 bin sterlin arasında bir ücretle köle olarak satıldığını duyduunuz mu?

Kara Kıta'da küçük yaşlarına rağmen ağır işlerde çalışan çocukların, evlerinden binlerce kilometre uzakta, güzel bir gelecek vaadiyle kandırılıp ailelerinden alındığını biliyor muydunuz? 7 yaşında okula gitmesi gerekirken ülkelerinde "köle işçi" olarak sömürülen Afrikalı çocuklar, temizlik, yemek pişirme ve çocuk bakıcılığı gibi işlerde günde 18 saat çalışmaya zorlanıyorlar. Bir çoğu fiziksel-cinsel tacize uğruyor ya da Britanya'daki Afrika kiliselerinin geleneksel "büyü" ve "şeytan kovma" ayinlerinde kurban edildikleri iddia ediliyor.

İngiltere hükümetine bağlı kurumlar sayıları birkaç yüzle ifade ederken, polis ve çocuk koruma örgütleri bu sayının binlerle ifade edilmesi gerektiğini belirtiyor.

Yine BM Çocuk ajansının resmi rakamlarına göre, Afrika ülkesi Benin'de her yıl 5 bin çocuk Nijerya'da maden ocaklarında taş kırmak için köle olarak satılıyor. Afrika'nın tamamında ise bu sayı 7 binlere ulaşıyor. Bunlar resmi rakamlar olduğuna göre, gerçek rakamlar çok daha fazla kuşkusuz.

Tüm bu bilgiler *Hürriyet*'in 4 Şubat tarihli nüshasında yer alıyor. Kaynak ise İngiltere'nin *The Sunday Telegraph* gazetesi. Haberlerde bunların birkaç "çete"nin işi olduğu söyleniyor. Hatta mağdur olarak yerel yönetimler gösteriliyor. Çünkü bu çocuklar yüzünden belediyelerden fazla para çıkıyormuş. İnsanlığın nasıl ayaklar altına alındığını bundan daha iyi ne anlatabilir ki! Bir yandan yaşamı çalınan ve köleleştirilen çocuklar, diğer yandan mağdur gösterilen belediyeler...

İşte kapitalizmin insana verdiği değer! Çocukların satılması hiçbir kapitalistin ve yarıdaksının umurunda bile değil. Kaldı ki, bu işin tüccarı da alıcısı da o asalakların ta kendileri.

Tüm bunların gün yüzüne çıkardığı bir gerçek daha var: *Ya barbarlık ya sosyalizm!*

Bu kokuşmuş burjuva düzeni tarihin çöplüğüne göndermeden insanı ve insanlığı kurtarmak mümkün değil. Şimdi önümüzde temel bir soru duruyor: Biz mi kapitalizmin karanlığında boğulacağız, yoksa biz mi kapitalizmin karanlığını boğacağız?!

"Gelecek her yerde sosyalizme aittir!"

G. Türkü

Kadıköy’de “Öğretimize, özgürlüğümüze saygı mitingi”...

Özgürlük sosyalizmle gelecek!



AKP “Alevi açılımı” adı altında “devlet Alevileri” yetiştirmek için sinsi bir operasyon düzenlemiş ve “Muharrem iftarı” adı altında düzenlediği yemeğe Alevi örgütlerinin temsilcilerini davet etmişti. Alevi kurumları ise, Pir Sultan’ın Hızır Paşa sofrası karşısında saftettiği sözleri söyleyerek, “Bizim köpeklerimiz bile bu sofraya oturmaz” diyerek yemeği reddetmişlerdi. Hızır Paşa sofrasına karşı Pir Sultan duruşunu kuşanmak gerektiğini savunan kurumlar 3 Şubat günü bir miting düzenlediler.

Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Federasyonu’nun çağrısıyla, AKP’nin Alevi politikasına karşı Kadıköy’de 3 Şubat’ta binlerce kişi toplandı.

PSAKD şubeleri mitinge Türkiye genelinden katılım sağladılar. Reformistler, düzen partileri, devrimci kurumlar ve sendikaların da destek verdiği mitingte Sivas şehitleri ve onların bıraktığı miras bir kez daha hatırlandı. AKP’nin politikaları protesto edildi.

Yürüyüş kolu saat 12.00’de Tepe Nautilus önünde toplanmaya başladı. Saat 13.00’te kortejler oluşturularak yürüyüş başladı. Kadıköy İskelesi’ne yapılan yürüyüşte PSAKD pankartları önde olmak destek veren diğer güçler kendi pankartlarını açtılar. Sivas şehitlerinin fotoğraflarının taşındığı PSAKD kortejlerinde, Kadıköy, Ümraniye, Kartal, Pendik, Ankara, Buca, Gümlü, İzmir, Bornova, Mamak, Sarıyer, Sultanbeyli Şube pankartları sıralandı. Maltepe PSAKD mitingte üyeleriyle birlikte yerini aldı. Yenidoğan Gençliği, TUDEF, AGEP (Alevi Bektaşî Gençlik Platformu) da açtıkları pankartlarla yer aldılar.

Özellikle “Öğretine, onuruna, özgürlüğüne sahip çık!” “Madımak müze olsun!” “Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!” “Zorunlu din derslerine hayır!” “Alevi kimliği tanınsın. Cemevi Aleviler’in ibadet yeridir!” “Din, dil, ırk ayrımına hayır, yaşasın halkların kardeşliği!” pankartları göze çarpıyordu.

Yürüyüş boyunca PSAKD kortejlerinden, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Tayyip şaşırma, sabrımızı taşıрма!” “Dün Maraş’ta, bugün Sivas’ta, çözüm faşizme karşı savaştı!” “Yaşasın birlik, dayanışma, kardeşlik!” “Sivas şehitleri ölümsüzdür!” “Susma haykır, öğretine sahip çık!” “Halkımız saflara hesap sormaya!” “Türban sorunu AKP’nin oyunu!” “Diyanet kurumu kapatılsın!” sloganları yükseldi.

BDSP’liler mitinge “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!/BDSP” şiarlı pankartla katıldılar. Yürüyüş boyunca “İşçi sınıfı savaştacak,

sosyalizm kazanacak!”, “Dün Maraş’ta, bugün Sivas’ta, çözüm faşizme karşı savaştı!” sloganlarını attılar.

PSAKD pankartlarının ardından ‘78’liler Girişimi, EMEP, ÖDP, ESP, AKA-DER, HÖC, BDSP, Mücadele Birliği Platformu, Halkevleri, Dev-Lis, LÖB, KÖZ, DHP, Partizan, TKP, SODAP, TÖP, EHP kortejleri sıralandılar. PSAKD kortejleri dışında 5 bin kişinin yer aldığı kortejlerin miting alanına girmesiyle program başladı.

Devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşu sonrasında PSAKD Genel Başkanı Av. Kazım Genç konuştu. Anayasa tartışmalarına değinen Genç, Anayasa taslağında inanç özgürlüğünün, eşitlik ve kardeşliğin olmadığını söyledi. Hükümetin tek sorun türban sorunuymuş gibi davrandığını ifade etti. Erdoğan’ın verdiği iftar yemeğine de değinen Genç, Alevi öğretisiyle ilgili mücadele veren PSAKD’nin Erdoğan tarafından muhatap alınmamasını eleştirerek kurulan naylon federasyonla katılım sağlandığını belirtti.

Kardeşlikten, toplumsal barıştan söz etmek için Maraş, Çorum, Sivas, Hayata Dönüş Operasyonu ve Hrant Dink katliamlarıyla yüzleşilmesi gerektiğinin altını çizen Genç, katliamların hesabı sorulmadan barışın sağlanamayacağını söyledi ve Alevi halkından özür dilenmesi gerektiğini belirterek konuşmasını tamamladı.

Ardından Hasan Sağlam, Vardiya Müzik Grubu, Erdal Bayrakoğlu ve Tolga Sağ sahneye çıktılar. Atılan sloganlarla miting sona erdi.

Notlar:

* Dağıtım sansürüne karşı biraraya gelen Kızıl Bayrak, Atılım, Devrimci Hareket, Proleter Devrimci Duruş ve Odak, sansüre karşı hazırladıkları ortak bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

* 24 Şubat’ta BMİS Toplantı Salonu’nda Emekçi Kadın Kurultayı düzenleyecek olan Emekçi Kadın Komisyonları kurultaya çağrı yapan bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

* SHP, DSP ve CHP gibi düzen partileri Türk bayrakları ve Atatürk portreleri taşıdılar.

* Arama noktasından geçişte AKP protesto edildi. Kortejlerde taşınan ampuller yerlere atıldı.

* Çeşitli Alevi forum internet siteleri mitinge pankartlarıyla katıldılar.

* Kazım Karabekir Mahallesi Halkı pankart açarak mitinge katılım sağladı.

* Eğitim-Sen 2 No’lu (Kadıköy) Şubesi kendi pankartıyla yürüyüşte ve alanda yerini aldı.

* Yöre dernekleri de mitinge katılım sağladılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu çalışmalarından...

“Vardık, varız, varolacağız!”

Emekçi Kadın Kurultayı çalışmalarımız devam ediyor. Öncelikli olarak bildiri, afiş ve anket gibi araçları kullanarak çalışmamızı hızlandırdık. Ev toplantılarını yoğunlaştırarak kitle çalışmasını daha da derinleştirmeyi hedefliyoruz.

400’e yakın kurultay afişini Sefaköy İnönü Mahallesi’nde ve fabrikaların yoğun olduğu güzergâhlarda, semtte ve merkezi noktalarda yaptık. Afiş asarken birçok emekçi kadınla kurultay üzerine konuşma fırsatı yakaladık. Afiş faaliyetimiz önümüzdeki günlerde de sürecek. Afiş çalışmasının ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi önünde masa açarak bildiri dağıtımını gerçekleştirdik.

Emekçi kadınlarla, kadınların sorunları, örgütlenme ihtiyaçları ve örgütlenmenin yol ve yöntemlerini tartışmak amacıyla ev toplantılarını gerçekleştirdik. Ev toplantılarında aynı zamanda anketler yaparak kadınların temel sorunlarını tespit etmeyi çalıştık. Anketlerin sonuçlarını önümüzdeki günlerde açıklayacağız.

Bölgemizde iki hafta içinde yaklaşık 20 ev toplantısı yaptık. Bu toplantıların bir kısmını çalışan kadınlarla, bir kısmını da ev kadınlarıyla yaptık. Kurultayı birçok işçi kadınlarla tartışma imkânı bulduk. Güven Elektrik işçileri ile işten atılan İDE Tekstil işçilerini biraraya getirdik ve çeşitli tartışmalar yürüttük.

İş hayatında yaşadığımız sorunların bu düzenden kaynaklanan sorunlar olduğunu, işçi ve emekçi kadınların biraraya gelerek örgütlü bir mücadele yürütmelerinin bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğunu dile getirdik.

Kurultay çalışmalarımızı aynı zamanda farklı zeminlere de taşıyoruz. Kurultayı tanıtan ve gerekçelendiren dosyalarımızı sendika ve kitle örgütlerine bırakarak kurultaya katılmaya ve destek vermeye çağırıyoruz.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu



Binlerce Tekel işçisinden özelleştirme karşıtı mücadele kararlılığı



Tekel işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadelesi devam ediyor. Bitlis'te, Diyarbakır, Samsun, Kartal Cevizli, Tokat ve İzmir de alanları doldurarak "Ölmek var dönmek yok!" diyen Tekel işçileri, 2 Şubat'ta da Kadıköy'deydiler. Tekel mitinginde sınıf dayanışması öne çıkarken binlerce kişi özelleştirmelere karşı mücadele çağrısı yaptı.

Tekel işçilerinin düzenlediği mitinge Türk-İş'e bağlı sendikaların İstanbul Şubeleri pankartlarıyla katılarak destek verdiler. Kadıköy İskele Meydanı'nın dolduran sendikalı işçiler ve devrimciler Türk-İş bürokrasisini ıslık ve yuhalamalarla protesto ettiler. Türk-İş'e "genel grev!" çağrısı yaptılar.

Saat 12.00'de Haydarpaşa Garı önünde toplanmaya başlayan Tekel işçileri pankartlar açarak kortejler oluşturdular. Kortejin en önünde Tekel işçilerinin çocukları ve işçi kadınlar yürüdüler. 2000'e yakın kişinin yer aldığı Tek Gıda-İş kortejinde Türk bayrakları ve Fatih Sultan Mehmet'in fotoğrafları göze çarptı.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Belediye-İş, TÜMTİS, Deri-İş Tuzla Şubesi, Hava-İş, Türk-Metal, Tes-İş, Basın-İş, Petrol-İş, Harb-İş, Tez Koop-İş, Haber-İş, Türkiye Denizciler Sendikası, Yol-İş, Demiryol-İş Sendikaları mitinge pankartlarıyla katılarak yerlerini aldılar.

Meclisten geçen saldırı yasalarına seslerini çıkarmayan DSP, CHP, BBP, BCP ve İP çetesi gibi düzen partileri de mitinge katıldılar.

Saat 12.30'da başlayan yürüyüşe reformist partiler ve devrimci güçler de katıldılar. Sınıf devrimcileri mitinge "Direnen Tekel işçisi kazanacak! Yaşasın sınıf dayanışması/BDSP" pankartıyla katıldı.

Tek Gıda-İş imzalı "Tekel, AKP'yi iktidar yapan Aydın Doğan'a peşkeş çekilemez!", "Ülkenin gelirlerini yok ederek İMF'den para dilenilemez!", "Tekel vatandır satılamaz!" pankartlarının yer aldığı kortejlerden sıkça, "Genel grev-genel direniş!", "Tekel vatandır satılamaz!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer

direnen emekçinin olacak!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!" sloganları yükseldi.

Miting alanına giren kortejler arama noktasından geçerken kürsüden katılımcıların pankartları okunarak alkışlandı. BDSP, Yurtsever Cephe, TKP, EMEP, İşçi Gazetesi ve ESP mitinge pankartlarıyla katılarak coşkulu ve gür sloganlar attılar. Yurtsever Cephe yürüyüşe kitlesel bir katılım sağladı.

Yürüyüş kitlesinin alanda toplanmasının ardından başlayan programda ilk olarak Tek Gıda-İş 4 No'lu Şube Başkanı Yunus Durdu kısa bir konuşma yaptı ve Tekel işçisinin mücadelesinin bitmeyeceğini söyledi. Ardından bir kadın işçi mücadele coşkusu yansıttığı şiirini okudu.

Saygı duruşuyla devam eden miting programında son olarak Türk-İş Genel Sekreteri ve aynı zamanda Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel konuştu. Mustafa Türkel mikrofona geldiğinde miting alanındaki binlerce kişinin yuhalamasıyla karşılaştı. Alandan, Türk-İş ve Tek Gıda-İş'in sendikal bürokrasisine karşı yükselen öfke "Kahrolsun sendika ağaları!", "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!", "Türk-İş göreve genel greve!" sloganlarıyla yankı buldu. Sendika bürokratları devrimci demokrat kortejlerden yükselen sloganları kesmek için harekete geçseler de bunu başaramadılar.

Kürsüden konuşan Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, Tekel'in özelleştirmesine karşı verdikleri mücadelede and içtiklerini söyledi. Günah çıkartan konuşmasını Tekel işçilerinin 18 Şubat tarihinde Ankara'da yapacakları mitinge çağrıyla sonlandırdı. Mitingin kapanış konuşmasında da Ankara mitingine çağrı yapıldı. Miting sloganlarla sona erdi.

DİSK'e bağlı sendikalardan ise Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve bağlı şubeler mitinge işyeri temsilcileri ve üyeleriyle beraber katıldılar. KESK'e bağlı sendikalardan Eğitim-Sen ve Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi de mitinge destek verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Büyükçekmece İşçi Kurultayı hazırlıklarından...

Örgütlenme sorununu tartıştık!

2. Büyükçekmece İşçi Kurultayı hazırlık çalışmaları devam ediyor. Kurultayı örgütlenme çalışmasının bir parçası olarak 3 Şubat günü "örgütlenme sorunu" kapsamında bir seminer gerçekleştirildi. Volkan Yaraşır'ın katılımcı olduğu semineri Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü sundu.

KHK adına yapılan konuşmada genel olarak işçi sınıfına yönelik saldırılara değinildi. Kurultayla hedeflenenin, varolan örgütsüzlüğü ve dağınıklığı bir nebze de olsa gidermek, sermayeye karşı işçi sınıfının gücünü açığa çıkaracak bir mücadele hattı yaratmak olduğu vurgulandı.

Ardından sözü Volkan Yaraşır aldı. İlk olarak Davutpaşa'da yaşanan katliama değinip, kapitalizmin acımasız ve vahşi yönüne vurgu yaparak, bu düzenin işçi sınıfının kanıyla beslendiğini ifade etti. Bu ve buna benzer olaylara örgütlü tepki verilemediğine, sermayenin de bundan güç aldığına değinerek, bu tarz iş cinayetlerinin önüne geçmenin tek yolunun sınıfsal kimlik ve bilinçle donanmış işçi sınıfının örgütlü mücadelesi olduğunu vurguladı.

Daha sonra örgütlenme sorununu ele alarak, çeşitli ülkelerden bir takım örneklerle kapsamlı bir konuşma yaptı. Konuşması boyunca taban örgütlenmelerine, işyeri komitelerine özel bir vurgu yapan Yaraşır, taban örgütlülüklerinin işçi sınıfının iktidar mücadelesinde çok temel bir yerde durduğuna dikkat çekerek, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinde kendisini varedebileceği en önemli araçlardan biri olduğunu ifade etti.

Yaraşır sanayi sitelerinde, büyük işçi havzalarında nasıl bir örgütlenme modelinin esas alınması gerektiğine de değinerek, burada bulunan her işçi arkadaşın kapitalizme karşı sınıfsal bir kinle hareket ederek, bu mücadelenin hem hamalı hemde mimarı olması gerektiğini vurguladı.

Konuşmanın ardından toplantıya çeşitli fabrikalardan katılan işçiler de söz alarak düşüncelerini ifade ettiler. Toplantı ara verilmeksizin yaklaşık ikibuçuk saat sürmesine rağmen katılımcılar dikkatle sonuna kadar dinlediler. 60 kişinin katıldığı toplantı canlı bir atmosferde gerçekleşti.

Esenyurt/Kızıl Bayrak

Çiğli İşçi Kurultayı'na ilk adım!

Çiğli Organize'de çalışan öncü işçilerin girişimiyle 3. Çiğli İşçi Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarına başlandı.

Öncü işçiler, Mayıs ayı içerisinde yapılması planlanan 3. Çiğli İşçi Kurultayı için 3 Şubat günü İşçi Kültür Sanat Evi'nde biraraya geldiler. Yapılan toplantıda, kurultay aracılığıyla sorunları çok yönlü tartışmak ve ortak bir mücadele hattı oluşturmak için tartışmalar yapıldı ve hazırlık komitesi oluşturuldu.

Toplantıda ilk olarak işçi sınıfına yönelik saldırılara ve bölgemizde işçilerin yaşadığı sorunlara değinilerek, işçi sınıfının örgütsüzlüğüne vurgu yapıldı. Kurultayın tam da böyle bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığı, kurultayla hedeflenenin varolan örgütsüzlüğü aşmak ve sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının gücünü açığa çıkaracak bir mücadele hattı yaratmak olduğu vurgulandı.

İşçi kurultayını amacına uygun bir şekilde örgütlemek için önerilerin ve kullanılacak araçların da tartışıldığı toplantıda, tebliğ sunumları için işbölümü yapıldı. Kurultayın ön hazırlık sürecini daha iyi planlamak için alt komisyonlar oluşturuldu. Ayrıca kurultay çalışmalarına daha çok işçinin katılması için yapılacak etkinlikler ve eğitim ihtiyacı tartışıldı.

Kurultay Hazırlık Komitesi, kurultayın güçlü bir şekilde gerçekleşmesi için çalışmalarını adım adım örmeye devam edecek.

Kurultay Hazırlık Komitesi'nden işçiler

TÜMTİS işçilerinden eylem...

“Çete değil işçiyiz, örgütlüyüz, güçlüyüz!”

TÜMTİS, tutuklanan sendikacıların serbest bırakılması talebiyle topladığı imzaları 4 Şubat saat: 12:30’da Adalet Bakanlığı’na eylemli bir yürüyüşle teslim etti. TÜMTİS üyesi işçiler sendika şubesi önünde biraraya gelerek Güven Park’a doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. YKM önüne gelen işçiler ve tutuklu sendika yöneticilerinin aileleri burada coşkulu sloganlarla tutuklamayı protesto ettiler.

300 kişinin katıldığı eylemde, “Çete değil işçiyiz, örgütlüyüz, güçlüyüz! Yöneticilerimiz serbest bırakılsın!/TÜMTİS” pankartı açıldı.

Tutuklu TÜMTİS Ankara Şube yöneticilerinin serbest bırakılmalarını talep eden imzalar Adalet Bakanlığı’na teslim edilmeden önce TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, DİSK Bölge Temsilcisi Tayfun Görgün birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda TÜMTİS yöneticilerinin sendikal örgütlenme mücadelesi yürüttükleri için çete suçlamasıyla tutuklanıp yargılandıkları, oysa soyguncuların, çetelerin dışarıda ellerini kollarını sallayarak dolaştıkları vurgulandı.

Ardından Gürel Yılmaz tarafından okunan basın açıklamasında şunlar söylendi:

“Şube başkanımız Nurettin Kılıçdoğan, Şube sekreterimiz Hüseyin Babayigit, Şube Mali sekreterimiz Halil Ketan, yönetim kurulu üyelerimiz Binali Güney, Selahattin Demir, Erken Aydoğan ve Atilla Yılmaz işverenlerin asılsız suçlamaları nedeniyle 20 Kasım 2007 tarihinde gece yarısı evleri basılarak, talan edilerek polis tarafından gözaltına alınmışlar ve tutuklanmışlardır. Yöneticilerimizin tutukluluk halleri devam etmektedir. İşverenlerce yapılan asılsız şikâyetlerle sendikamızın örgütlenme çalışmasının engellenmesi, sendikal örgütlülüğümüzün dağıtılması ve örgütümüzün işlevsiz kılınması amaçlanmıştır. Açıktır ki sendikal örgütlülüğümüzün dağıtılması her türlü haktan yoksun kayıt dışı çalıştırılan binlerce işçinin köle koşullarında kurtulmaması, insanca çalışma, insan onuruna yaraşır yaşam koşullarına kavuşmaması



anlamına gelmektedir...

Bu saldırılar ile örgütlü örgütsüz tüm işçilere, ülkemiz sendikal hareketine gözdağı vermek, 12 Eylül’ü anımsatan uygulamalar ile sendikalar işlevsiz hale getirilmek, hukuksuz bir biçimde sendika hakkı gasp edilmek istenmektedir...

Tutuklanan yöneticilerimiz haklarında bugüne kadar dava açılmamış olması, adil yargılama hakkının açık bir ihlalidir. Aradan geçen 77 güne rağmen halen iddianame düzenlenmemiştir, mahkemeye çıkacaklarını gün belirlenmemiştir. Yöneticilerimizin hakim önüne çıkarılıp serbest bırakılmalarını istiyoruz.”

Ardından sendika yöneticileri ve kurum temsilcileri imzaları Adalet Bakanlığı’na verdiler. Bu esnada işçiler ve aileleri bekleyişlerini sürdürdüler. Heyet geri geldiğinde kitle tarafından sloganlarla karşılandı. Heyet adına açıklama yapan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, Adalet Bakanı’yla görüşemediklerini ifade ederek mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladı.

Eyleme işçilerin coşkusu, kararlılığı ve öfkesi hâkimdi. Eyleme Türk-İş’in katılmaması ve tutuklanan şube yöneticilerine sahip çıkmaması tepkiyle karşılandı.

BDSP eyleme “Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!” ve “Yaşasın sınıf dayanışması” şiarlı dövizlerle katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tutuklama saldırısı üzerine TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile konuştuk...

“Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!”

TÜMTİS Sendikası Genel Eğitim Sekreteri ve aynı zamanda Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan ile Ankara Şube’nin tüm yönetim kurulu üyeleri örgütlenme çalışmalarından rahatsız olan patronların şikayeti sonucu geçtiğimiz aylarda tutuklanmışlardı.

TÜMTİS yöneticileri bir komplo ile tutuklanmalarının üzerinden aylar geçmesine rağmen hala mahkemeye dahi çıkarılmadı. Tutuklu sendikacılar aylardır keyfi olarak Sincan F Tipi Cezaevi’nde tutuluyor. Sınıfın örgütlenmesine yönelik olarak gerçekleştirilen bu saldırı karşısında neler yapılacağı üzerine TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile konuştuk....

- TÜMTİS’e yönelik gerçekleştirilen bu saldırı karşısında ilerici ve devrimci güçler, sendikalar ve kitle örgütleri yapılacak olan eylem, etkinlik ve kampanya sürecini yeterince sahipleniyor mu?

Bu saldırı esas olarak örgütlenmemize yönelik olarak gerçekleştirildi. Yani sınıfın örgütlenmesine yönelik bir saldırı anlamına geliyor. Dolayısıyla öncelikli olarak bir dayanışma süreci örmeyi düşünüyoruz. Bu çerçevede ilk olarak bir imza kampanyası başlattık. Tüm emek örgütlülüklerinin ve sendikaların bu gündem etrafında yan yana gelmeleri için çaba gösteriyoruz. İmza kampanyamızın başlaması ile birçok sendika yöneticisi ve üyeleri metne imzacı oldular. Hak-İş dışındaki konfederasyonlar da bizimle dayanışma içerisinde olacağını ifade etti. Elbette bizim için önemli olan bu söylemlerin fiili bir sürece konu edilmesidir. Bunun dışında kimi uluslararası sendikal örgütlenmeler de konuya ilgi duyuyor. Bu çerçevede arkadaşlarımızın serbest bırakılması için savcılığa mektup gönderen örgütlenmeler oldu. Kampanya sürecimiz henüz yeni başladı. İlerleyen süreçlerde bu dayanışma ağı daha da gelişecektir.

İmza kampanyasını bir eylemlilikle sonlandıracağız. Örgütlü olduğumuz tüm illerde toplanan imzalar 4 Şubat günü Adalet Bakanlığı’na yapılacak olan yürüyüş ve eylemle birlikte verilecek. Şu an onun hazırlıklarını yapıyoruz. Ankara’da bulunan sendika şubeleri ve emek örgütlülükleri ile birlikte bu eylemi gerçekleştirmeyi planlıyoruz. Yani imza kampanyası ile birlikte oluşturulacak olan kamuoyunu eylem sürecinde de yan yana getirmeyi planlıyoruz. Şu an önümüzde bu sürecin örülmesi gündemi var. Fakat sonrasında da dayanışma sürecini kesintisiz sürdüreceğiz. Mahkeme tarihinin belli olması ile birlikte kitlesel olarak orada olmayı hedefliyoruz.

Sermaye medyası konuyu kamuoyuna patronların istediği bir çerçevede yansıttı. Emekten yana olan basın-yayın kuruluşlarının saldırının gerçek mahiyetini yansıtmaması önemli. Bu konuda üzücü bir takım gelişmeler de yaşandı.

- Yeni örgütlendiğiniz yerlerde hangi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

Ağırlıklı olarak nakliyat alanında örgütlüyüz. Antep gibi kimi bölgelerde belediyelerin çalışma alanlarında örgütlenme süreçlerimiz oldu. Buralarda alışlagelenin dışında yeni problemlerle karşılaştık. Sınıf mücadelesi farklı zorluklar ve sorunlar ile yürüyor. Dolayısıyla bu yeni sorunları çözmek yen yöntemler geliştirmeyi gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

Yasan’da direniş var!

Dudulu OSB’de kurulu bulunan Yasan Yassı Metal’de işçiler geçtiğimiz hafta üç aydır ücretlerini alamadıkları için üretimi durdurmuşlardı. Ücretleri vereceğine dair söz veren patronun söylediği tarihte de ödememesinin ardından Yasan işçileri fabrika kapısında direnişe geçtiler. Fabrikayı boşaltmak isteyen patronun girişimlerine karşın fabrika kapısına gelen kamyonları sloganlarla karşılayan Yasan işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Yasan işçileri yıllar önce DİSK’e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası’nda örgütlenmişlerdi. Bu tarihten itibaren patronun sendikayı tasfiyeye yönelik tüm girişimlerine karşın kararlılıkla mücadele ettiler. Geçtiğimiz aylarda ise işten atılan 8 işçinin fabrika kapısında direnişe geçmesi ile birlikte ilk günden itibaren patrona uşaklıkta sınır tanımayan işyeri temsilcisine de hak ettiği dersi vererek temsilcilikten düşmesini sağladılar.

Son aylarda sürekli olarak işçilerin kötü gittiğinden dem vuran Yasan patronu, üç aydır işçilerin ücretlerini ödemiyordu. Bu durum karşısında işçiler geçtiğimiz Pazartesi günü üretimi durdurarak fabrika kapısına çıkmışlardı. Patron ile sendika arasında yapılan görüşmelerde fiili direnişe geçilmeden üretimin durdurulmasına karşılık patrone ücretleri bir hafta içinde ödeyeceğini taahhüt etmişti. Patronun bu taahhütünü yerine getirmemesine ve fabrikayı boşaltmak için harekete geçmesi üzerine Yasan işçileri 7 Şubat günü fiili direnişe başladılar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

SSGSS karşıtı faaliyetlerden...

SSGSS saldırısına geçit yok!

Çok yönlü bir faaliyet yürütüyoruz...

Sermaye sınıfının göz diktiği sağlık, sosyal güvenlik ve emeklilik hakkının gaspına karşı Anadolu Yakası'ndan komünistler olarak çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Öncelikle İstanbul merkezli Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun merkezi olarak belirlediği çerçevede yerel platformların işlerlik kazanması için yerelden çaba harcıyoruz.

Bu çerçevede merkezi platformun yerel ayaklarını örme hedefiyle düzenlediği Kadıköy toplantısına katıldık. Burada alınan kararlar çerçevesinde Kartal platformunun oluşturulması için çaba harcadık. İki yerel platform da toplantılarını düzenli olarak yapan ve alınan kararları uygulayan ve denetleyen bir işleyişle sürüyor. En büyük handikapı ise merkezi platformlara katılan bileşenlerin büyük oranda yerelleri güçlendirme çabasından yoksun olması. Platformun önümüzdeki döneme dair aldığı en önemli kararlarından biri ise Kartal merkezli işyeri temsilcilerine ve işçilere dayanan, kamuoyuna yönelik çalışması yapılmış bir toplantı örgütlemek.

Bu karar doğrultusunda Kartal Platformu, 22 Şubat günü saat 18.30'da Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde gerçekleştirmek üzere çalışmalara başlamış ve yeri tutmuş bulunuyor. En kısa zamanda çağrı materyallerini devreye sokmak ve aynı zamanda toplantıyı geniş bileşenlere maletmek için kurum ziyaretlerine başlamış durumda. Bizler de önümüzdeki dönem SSGSS çalışmamızı toplantı hazırlıklarına yoğunlaştırmış durumdayız.

Platform çalışmaları ile kendi bağımsız çalışmalarımızı eş zamanlı yürütüyoruz. Anadolu Yakası'nda çeşitli fabrikaların bulunduğu alanlara ve merkezlere BDSP afişlerini ve bildirilerini etkin olarak kullandık.

Afişlerimizi Kartal merkez, sanayi ve mahallelerine, Gülsuyu Mahallesi ve Kurtköy sanayine yaygın olarak kullandık. Ayrıca, Kartal Sanayi ABB, Kartal Belediyesi, Lombardini, Adel, Modital fabrikalarına, Kurtköy'de ise Şihli'da iki ayrı servis ve işçi güzergâhlarına bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. İlçe merkezleri ve mahalle dağıtımlarının ardından bildiri dağıtımımız sonlanacak.

SSGSS sürecine ilişkin örgütleyeceğimiz çalışmayı ise temelde Kartal merkezde gerçekleşecek toplantı oluşturuyor. Tüm gücümüzle o toplantının hazırlıklarına yüküneceğiz.

Anadolu Yakası BDSP

Küçükçekmece'de SSGSS karşıtı faaliyet

Sermaye, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. Şimdi de gözlerini büyük kâr kapısı olabilecek sağlık sektörüne dikti.

Küçükçekmece'de sermayenin bu kapsamlı saldırısını teşhir eden faaliyetimiz devam ediyor. 5 Şubat günü Sefaköy merkezde bulunan Gümüşçüler Çarşısı'nda "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu" imzalı SSGSS bildirilerini ve platform bileşenleri tarafından 10 Şubat günü saat 12.30'da Şirinevler AKP önünde gerçekleştirilecek basın açıklamasına çağrı yapan broşürleri ajitasyon konuşmaları eşliğinde yaygın olarak dağıttık.

Dağıtımına ilgi oldukça fazlaydı. Birçok kişinin AKP hükümetinin politikalarına karşı tepkili olduklarını gördük. Hatta dağıtım sırasında bildirilerin AKP'ye ait



olduğunu sanarak almak istemeyenler oldu. Bildiri dağıtımını gerçekleştirirken, birçok kişiyle saldırının gerçek amacının ne olduğunu ve bizlere ne getireceğini tartışma imkânı bulduk.

Küçükçekmece BDSP

SSGSS faaliyetine engelleme!

Sendikalar, dernekler, kitle örgütleri ve devrimci güçlerin sermayenin SSGSS Yasa Tasarısı'na karşı mücadelesi sürüyor. İstanbul genelinde oluşan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun çalışmaları da sanayi havzalarına doğru derinleşerek devam ediyor.

Ümraniye yerelinde platformun ortak çalışmasını yürüten BDSP, OSİM-DER, Alinteri, EMEP ve DHP 9 Şubat Cumartesi günü saat 17:00'da OSİM-DER'de bir panel gerçekleştirecekler.

Panel hazırlıkları çerçevesinde İMES ve Dudullu OSB çevresinde panele çağrı afişleri yapıldı. Dudullu OSB girişinde çağrı afişlerini yapan bir OSİM-DER çalışanı önce OSB güvenliğinin müdahalesi ile karşılaştı. Afişleri sökmeye çalışan güvenliğe OSİM-DER çalışanının müdahale etmesi üzerine güvenlik görevlileri durumu polise bildirdi. Olay yerine polisin gelmesinin ardından OSİM-DER çalışanı bir kişi zorla polis aracına bindirilerek Polis Merkezi'ne götürüldü. Araçta ve karakolda yaklaşık iki saat alıkonulan OSİM-DER çalışanı serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Eskişehir'de SSGSS karşıtı çalışma

Yaklaşık bir hafta önce başladığımız SSGSS karşıtı çalışmalarımız sürüyor.

1 Şubat'ta Eskişehir'in işçi ve emekçi semtlerinden biri olan Gültepe Mahallesi'nde ve genellikle hizmet sektöründe çalışan emekçilerin, özelde de sağlık emekçilerinin oturduğu Yenikent Mahallesi'nde faaliyetimizi sürdürdük.

"SSGSS Yasa Tasarısı Geri Çekilsin! Sağlık Hakkı İçin Genel Grev-Genel Direniş!BDSP" şiarlı afişlerimizi işçilerin servis yolu olan Gültepe Mahallesi merkezindeki trafolarla yaptık. Yenikent Mahallesi'nde ise ağırlıklı olarak SSGSS Yasa Tasarısı karşıtı bildirileri kullandık. Çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Arçelik işçisi TÜSİAD önünde!

"Arçelik'te işçi kıyımına son!"

Tuzla Arçelik Fabrikası önünde sürdürdükleri direnişte 35. günlerini dolduran Arçelik'e bağlı Yıldırım AŞ işçileri Taksim Meydanı, Migros ve Koç-Tansaş'tan sonra TÜSİAD'ın Taksim'deki binası önündeydiler. Sendika pankart ve bayrakları ile Tepebaşı'ndaki binaya gelen Nakliyat-İş üyeleri, "Arçelik'te işçi kıyımına son! Yaşasın Arçelik direnişimiz!" pankartını açtılar.

Eylemde konuşan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, para babalarının derneğinin önünde demokrasi havariliğine soyunan Tuncay Özilhan ve Mustafa Koç'u protesto ettiklerini söyledi. Alt işveren Yıldırım AŞ ile toplu sözleşme yapmalarının ardından Arçelik patronunun Türk Metal'le işbirliği yaparak Yıldırım firmasıyla sözleşmesini feshettiğini, bunu yaparken de sendikayı tasfiye etmek istediğini belirtti.

Sarı sendika istemiyorlar!

Küçükosmanoğlu'nun konuşması "Sarı sendika istemiyoruz!" sloganıyla kesildi. 2 Ocak'tan beri direnişlerini sürdürdüklerini belirterek konuşmasına devam eden Nakliyat-İş Genel Başkanı, "Sanıyorlar ki işçiler diz çökecek. Karşılarında Türkiye işçi sınıfı var, DİSK var, Nakliyat-İş var!" diyerek "nefis müdafaası" yaptıklarını belirtti. DİSK'ten ve Nakliyat-İş'ten kendilerini hiçbir şeyin geri çeviremeyeceğini söyledi. Her türlü meşru mücadele yolunu kullanacaklarını ifade etti. İşçiler bu sırada "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganını attılar.

Ardından direnişteki işçilerin eşlerinden biri konuşma yaptı. Militan ve coşkulu konuşmasında verilen mücadeleyi selamlayarak Koç Holding'e şöyle seslendi: "Koç Holding anlamayı, dinlemeyi öğrenene kadar mücadele edeceğiz!" Kadın işçi yazdığı şiiri okuyarak konuşmasını noktaladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Basın sansürü ve görevlerimiz

Basın tekelinin devrimci ve sosyalist, hatta demokratik basına uyguladığı sansür, haftalardır, gerek tekil gerekse ortak açıklamalarla protesto ediliyor. Bu nedenle, *Kızıl Bayrak* okurlarının olayın gelişiminden ve ayrıntılarından haberdar olduğunu var sayarak, doğrudan, esas konuya girmek gerekiyor.

Baskıyı protesto etmek, kuşkusuz baskıya uğrayan herkesin en doğal hakkıdır. Yalnız, kabul edilmelidir ki, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hakları söz konusu olduğunda son derece titiz davranan ve bu hakların sonuna kadar takipçisi olan komünistler, kendileri söz konusu olduğunda, haktan ziyade görevle ilgilidir. Tarihi misyonlarını yerine getirmek istiyorlarsa ilgili olmak da zorundadır. Hiç kuşkusuz haklarımızı çiğnetmemeye çalışacağız. Çiğnetmeye kalkıldığında da gerekli tepkiyi göstereceğiz.

Ancak, sosyalist basının, sosyalist basın çalışanlarının değil, işçi sınıfının hakkı olduğunu unutmadan. Sınıfsal-tarihsel görevlerimizle bağlantısı içinde.

Bu bağlantı bizi, sansürü kıramadık, o zaman ne yapmalıyız sorusunun yanıtlarını aramaya götürmeli. Ancak ondan önce, hiçbir dönemde unutulmaması gereken bir şey var. Bugünkünden bin kat baskıcı dönemler yaşadık, bundan sonra da yaşamayacağımızın hiçbir güvencesi olmadığı gibi, sistem ayakta kaldığı sürece daha nice baskı tedbirleriyle karşılaşacağımız kesindir. Bu da, görevlerimizi her koşulda ve aksatmadan sürdürme donanımımızın yeterli olmasını gerektirir.

Her koşulda ve her biçim altında merkezi bir politik yayın organını, neden mutlaka çıkarmak ve dağıtmak zorundayız? Legal, yarı legal yerel yayınlar, bültenler, bildiriler ve benzeri yeterli olmaz mı? Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin kuruluş süreçlerinde uzun uzun tartışılan bu ve benzeri konularda Lenin'in yanıtı, "hayır"dır.

Merkezi yayın, bilgilerin, birikimlerin, deneyimlerin merkezileştirilmesinde temel bir işleve sahiptir. Ayrıca, daha ziyade yerel/veya sektörel - demek ki daha ziyade ekonomik- konuların işlendiği bülten benzeri yayınlarla karşılanamayacak ihtiyaç, yerine getirilemeyecek görevler vardır. Ülkenin her yanındaki işçiler, kendi sınıf ideoloji ve politikalarını aynı zamanda, aynı ve tek kaynaktan öğrenme, bu yolla eğitilme imkanını bu yolla kullanabilir. Benzer bir biçimde, düzenin ve devletin sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik şu veya bu yaptırımına karşı ülke çapında ortak ve eş zamanlı bir karşı koyuş imkanları da ancak merkezi yayın araçları sayesinde mümkün olacaktır. Özetle, hedefimize doğru yürürken elimizdeki en önemli araçlardır merkezi yayınlarımız.

Şimdi, politik yayın organı üzerinden bir sansürle karşı karşıya bulunuyoruz. Bayi dağıtımının, dağıtım ağımızın tamamını ya da esasını oluşturmamakla birlikte, önemli bir işlev gördüğü açıktır. Bu da, sansürü mutlaka boşa düşürmemiz, yani en kısa zamanda, dağıtım tekelinin yaptığı işten daha fazlasını yapar hale gelmemiz gerektiğini anlatıyor. Bilindiği gibi tekel, istediği parayı ödediğimiz halde düzgün bir dağıtım yapmadı. Gazete çoğu bayiye ulaştırılmadı. Pek çoğunda da tezgah altında tutulup iade edildi. Bu tutumda, tekelin gizli sansürünün yanı sıra, bayilik üstlenenlerin dağıtım tekeliyle gizli-açık dayanışmasını gördük, yaşadık. O halde, bugünkü sansürü aşmak çok zor olmasa gerek.

Kızıl Bayrak yayınına başladıktan sonra epeyce bir süre merkezi dağıtım tekeli kullanmadı. Bu süreçte semt semt, bayi-bakkal-kitapçı dolaşarak satış



noktaları bulundu. Yani kendi dağıtım ağını kendisi oluşturdu. Buna rağmen ve bir süre sonra, ulaşılamayan iller ve bayiler gözönüne alınarak dağıtım tekeli üzerinden de satışa geçildi. Elden satış o gün de esastı, bugün de bu önemini korumayı sürdürüyor. Fakat bu önem bayi dağıtımının öneminin karşısına konulamaz, her ikisinin de farklı açılardan farklı önemler taşıdığı biliniyor.

Merkezi dağıtım tekeli, bayi satışının bu özel yeri ve önemi yönünden yararlandık. Ancak bugün görülmektedir ki, bunun bize başka bazı yönlerden zararı da dokunmuştur. Gazete satış ve dağıtımında yer yer bir rahavet yaşandığı, dahası bunun, önce yasak ve kapatmalar, ardından dağıtım sansürü geldiği halde hızla üstümüzden atamayacak biçimde yerleştiği görülmektedir. Ve yine yer yer bu rahavetin, merkezi bir politik yayının önemini gözden kaçırarak düzeylere vardığı görülebilmektedir.

Hızla yeni bayiiler arayıp bulmak gerekirken,

verili bayilere dağıtım bile ağır aksak yapılmaktadır. Örneğin, Perşembe basılan ve Cuma bölgelerde olan gazete, bayilere Pazartesi hatta Salı günü akşamına ancak ulaştırılabilmektedir. Sansüre karşı sözlü açıklamaların ötesinde, şu ya da bu bölge çalışmasının pratik bir tepkisine, örneğin bir satış kampanyası açıldığında dair bir haber maalesef gazetemize ulaşmıyor. Oysa bu saldırı karşısında derhal harekete geçmesi gereken devrimci refleks bu olmalıydı. Sansürü boşa çıkaracak tek çıkış da şu an budur.

Biz bu kadar "hafif" bir saldırı karşısında bu kadar basit bir refleks gösteremezsek, acaba daha ağır saldırı koşullarında, örneğin tüm legal faaliyetin tasfiye edildiği bir ortamda (bunun hiç uzak bir ihtimal olduğu da düşünülmemelidir) devrimci faaliyetimizi nasıl sürdürebileceğiz?

Bu soru tüm '*Kızıl Bayrak*'çılar tarafından, acilen ve pratikte yanıtlanmak zorundadır!

"Sansür"e karşı ortak satış!

Doğan Dağıtım AŞ tarafından uygulanan "basın sansürü"ne karşı biraraya gelen devrimci, sosyalist gazete ve dergiler, gerçekleştirdikleri ortak basın açıklamasının ardından İstanbul'un çeşitli yerlerinde ortak yayın satışları gerçekleştiriyor.

1 Şubat günü Kadıköy İskelesi'nde gerçekleştirilen ortak satış öncesi kolluk güçleri İskele Meydanı'nda kimlik kontrollerini yoğunlaştırmıştı. 30 kişilik çevik kuvvet yığınının yapıldığı meydana gazete ve dergi satmak için buluşan devrimciler kimlik kontrolünden geçirildiler.

Bir saat boyunca devam eden satış ajitasyon konuşmaları eşliğinde devam etti. *Kızıl Bayrak*, *Proleter Devrimci Duruş*, *Odak* ve *Atılım* satışının yapıldığı meydana şu çağrı yankılandı:

"Sağlık hakkı gaspedilirken, emperyalist işgaller devam ederken, sosyal yıkım saldırıları hız kazanırken gerçeklerin sesini, soluğunu kesmek istiyorlar. Dağıtım tekelleri devrimci-sosyalist basın yayın organlarının dağıtımını engelleyerek sansür uyguluyorlar. Ancak bizi susturamayacaklar. Bizler işçi ve emekçilere her dönem, her koşulda olduğu gibi şimdi de gazete ve dergilerimizi ulaştırmaya devam edeceğiz."

Bakırköy'de de *Atılım*, *İşçi Köylü*, *Kızıl Bayrak* ve *Proleter Devrimci Duruş*'un katıldığı ortak yayın satışı gerçekleştirildi. Bakırköy Meydanı'nda toplanan devrimciler, burada kolluk güçlerinin yoğun ablukası ile karşılaştılar.

Satış boyunca yapılan ajitasyon konuşmaları ile Doğan Dağıtım'ın uyguladığı dağıtım sansürü teşhir edildi ve devrimci basına destek çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri...

Kadın sorunu ve sınıf iç

Bu metin, Cihan yoldaşın TKİP II. Kongresi'nde "Kadın sorunu ve emekçi kadın çalışması" üzerine yaptığı ana konuşmanın, kendisi tarafından kongre tartışmalarının ışığında gözden geçirilmiş ve geliştirilmiş halidir....

Giriş

Kuruluş Kongresi sonrasında bu alanda yapmaya çalıştıklarımızı saklı tutarsanız, kadın çalışması bizim için bir zayıflık ve yetersizlik alanı olagelmıştır. Oysa hareketimizin kadın sorununa daha başından itibaren belli bir bakışı vardı. Sorun başından itibaren basınımda hiç değilse genel esasları ile işlenegelmiş, değerlendirmelere ve yazılara konu olmuştur. EKİM I. Genel Konferansı'nın temel metinleri arasında kadın sorununa ilişkin bir genel çerçeve vardır ve sorunun esasını iyi-kötü ortaya koymaktadır. Özellikle 8 Martlar kadın sorunu ve mücadelesi için değerlendirmeler yapmanın ayrıca bir vesilesi olmuştur bizim için. Yakın yıllarda, özellikle de partimizin Kuruluş Kongresi sonrasında, konu üzerinde daha genişçe durulmuştur, gerek teorik gerekse güncel siyasal yönleriyle ele alınmış, işlenmiştir.

Gelenen yerde kadın sorununun genel teorik-politik çerçevesine ilişkin belli bir açıklığı vardır partinin. Bu açıklık saflarımızdaki kadro ve militanlara ne denli mal edilebildi, sorunun özü ve esasları teorik ve politik yönleriyle ne denli kavranabildi, bu ayrı bir sorun. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da saflarımızda sorunun kavranışı planında ciddi yetersizlikler olduğundan kuşku duymamak gerekir. II. Kongre sonrası dönemi bunun kırıldığı, saflarımızda bu konuda sağlam ve bütünsel bir kavrayışın geliştirildiği bir evre olarak ele almalıyız. Bu aynı evrede işçi ve emekçi kadın çalışmasını daha kapsamlı bir biçimde gündemimize alacağımıza göre, bunu yapmak özellikle gerekli olacaktır.

Öte yandan, kadın sorununun toplumsal ve tarihsel temelleri ile anlamı konusunda belli bir açıklığımız olsa bile, aynı başarıyı kadın çalışmasının politik-pratik yönleri alanında henüz gösteremediğimiz de bir gerçektir. Bunun kısmen anlaşılır bir yanı var, zira kadın çalışmasını etkili bir pratik yönelim konusu haline getiremediğimiz sürece bunu yapamazdık, yapmaya kalksak bile ortaya anlamlı ve işlevsel şeyler koyamazdık. Çalışma planlı bir yönelim olarak daha erken zamanlarda gündeme alınsa idi, sorunun politik-pratik yönlerinde açıklık ihtiyacı da kendini kaçınılmaz bir biçimde dayatırdı, nitekim şimdi olduğu gibi. Bununla, soruna ilişkin politik-pratik açıklık ihtiyacı ile politik-pratik çalışmanın kendisi arasında sıkı bir bağ vardır, demek istiyorum. Tam da pratik çalışmanın önünü sağlıklı bir biçimde açmak üzere kuşkusuz...

Bu konuda genel esasları ile bir bakış açısı çalışmanın daha ilk adımında olabilmeliydi elbette. Ama bu bakış açısını ete-kemiğe büründürmek, hayatın içinde somutlamak yine de ancak bu doğrultuda bir çalışmanın içerisine girmek ölçüsünde,

bu çalışmanın hiç değilse ilk deneyimlerinin açığa çıkması ölçüsünde mümkün olabilirdi. Nitekim şimdi çalışmayı bir yerlerinden az-çok ciddi bir biçimde zorladığımızda, karşımıza yanıt isteyen bir dizi sorun çıkıyor. Düşünsel açıklık sözkonusu olduğunda en temel sorun, çalışmanın çözüm isteyen sorunlarını açığa çıkarabilmektir. Eskilerin ifadesiyle, "Sual ilmin yarısıdır"! Soruları üretebilmeli, sorunları saptayabilmelisiniz ki, beraberinde verimli ve yolaçıcı yanıtlar da üretebilesiniz. Bu ise pratik yönelimden ayrı düşünülemez.

Yine de bu konuya uluslararası komünist hareketin kadın çalışması ve örgütlenmesine ilişkin tarihsel deneyimlerin incelemesi ile başlanabilir ve buradan çıkarılabilecek sonuçlar bir başlangıç perspektifi olarak işlevsel olabilirdi. Sonuçta bunu hala da yapmış değiliz. Parti Kuruluş Kongresi'ni izleyen dönemde gündeme gelen konunun teorik yönden incelenmesine yönelik çaba kuşkusuz bunu da kapsıyordu ve bu konuda belli bir açıklığa da ulaşılmıştı. Fakat ulaşılmış sonuçlar her neyse bunları bugüne kadar ortaya koyamamış olmak, bizim payımıza hala önemli bir eksiklik olarak duruyor orta yerde.

Kadın çalışmamız henüz yeni ama yine de daha şimdiden ortaya çıkardığı bir dizi soru var önümüzde. Bu işimizi fazlasıyla kolaylaştırmaktadır. Gelenen yerde biz bu çalışmaya ilişkin sorunları hakkını vererek çözeriz, gerekli açıklıkları fazlaca zorlanmadan sağlarız demek istiyorum, bundan kuşku duyulmamalı. Seyhan yoldaşın yaptığı sunuştan, bu sunuşun verilerinden, dahası sürmekte olan tartışma içinde dile getirilenlerden de fark ediyorum ki, güç ya da karmaşık gibi görünen sorunlar, gerçekte bizim yanıtlamakta hiç de zorlanacağımız şeyler değil. Belki konuyu çeşitli boyutlarıyla daha dikkatli irdelemeliyiz, üzerine enine boyuna düşünmeliyiz, kolaycı ve hızlı yanıtlardan kaçınmalıyız, bütün bunlar yeterince açık. Ama sonuçta bunlar bizim üstesinden gelebileceğimiz, her biriyle ilgili asgari bir açıklık yaratabileceğimiz sorunlar. Bunu bir an önce yaparsak, böylece çalışmaya bir perspektif ve soluk kazandırmış olacağız. Bu açıdan sorunu daha fazla geciktirmeksizin ele almak zorundayız.

I

Kadın sorunu ve kadın çalışmasının esasları

Marksist-leninist bir parti olarak kadın çalışmasını ve örgütlenmesini ele alırken, temel önemde ilkesel yaklaşımımız, yol gösterici hareket noktamız ne olmalıdır? Bu sorunun yanıtı kısaca şöyle özetlenebilir:

Kadın sorunu tarihsel evrim içinde ortaya çıkmış toplumsal bir sorundur. Fakat kadın, kendi içinde bütünlüğü olan farklı bir toplumsal katman değildir; tam tersine, bütün sınıfları kesen bir cinsel kesimdir. Toplum ve dolayısıyla da sınıflar, her iki cinsten, kadınlardan ve erkeklerden oluşmaktadır. Bu nedenle kadını kendi içinde ayrı, dolayısıyla sorunları ve

çıkarları ortak bir toplumsal katman olarak sunmaya kalkan burjuva ve küçük burjuva feminist yaklaşımların hiçbir bilimsel bir değeri, dolayısıyla da ciddiyeti yoktur. Dahası, bunlar genellikle sınıfsal bakış ve tutumdan kaynaklanan bilinçli bilinçsiz çarpıtmaların ifadesidirler.

Kadın sorunu toplumsal, siyasal ve kültürel boyutları içinde cinsler arası bir eşitsizlik sorunu olarak da yansıyor olsa bile, onu temelde cinsel değil fakat sınıfsal ilişki ve farklılıklar üretmiştir. Tarihte olduğu gibi günümüz burjuva toplumunda da... Bir başka ifadeyle, kadının ezilmişliğinin temelinde karşı cinsin varlığı değil, fakat tümüyle sınıflı toplum gerçeği vardır. Sömürücü sınıf egemenliği, günümüzün burjuva toplumu sözkonusu olduğunda sermayenin sınıf egemenliği, tarihten günümüze sürmekte olan kadın sorununun toplumsal kaynağı ve temelidir. Dolayısıyla sorunun çözümü de ancak buradan hareketle bulunabilir, doğru ve bilimsel bir temelde ortaya konabilir. Çözüm, karşı cinse değil, fakat sorunu üreten toplumsal yapıya, bu yapıya damgasını vuran sınıfa karşı mücadeleden, bu sınıfın altedilmesinden geçmektedir. Buradan baktığımızda, kendisi de toplumsal bir sorun olan kadın sorunu, gerçekte genel toplumsal sorunun özel bir parçasından başka bir şey değildir. Kadının kurtuluşu, insanlığın da kurtuluşu demek olan proletaryanın kurtuluşuyla kopmaz bağlar içindedir. Kadının davasını proletaryanın davasına bağlayan bu bilimsel gerçektir.

Bütün bunlardan kendiliğinden çıkan sonuç, kadın sorununun her bir sınıftan kadınlar için anlamı ve kapsamının hiçbir biçimde aynı olmadığıdır; dahası, konum ve çıkarları karşıt sınıflar sözkonusu olduğunda, temelden farklı olduğudur. Kadın sorunu, kadının ezilmişliği sorunu, bütün kadın cinsini bir biçimde kapsasa da, bunun her bir sınıftan kadın için kapsamı, anlamı ve yansıyış biçimleri temelden farklıdır. İşçi kadın, ezilen cins olarak da en büyük acıyı bizzat sermaye köleliğinden çekerken; sermaye sınıfına mensup bir kadının sorunu, kendi sınıfından erkeklerle arasındaki cinsel eşitsizliğin bazı yansımalarından ibarettir.

Özetle, genel, sınıflardan bağımsız, kendi içinde ayrı bir kadın sorunu yoktur, buna ilişkin tüm iddialar burjuva ve küçük burjuva aldatmacalardan ibarettir. Kadın sorunu sınıf sorununun bir parçası ve türevi olarak vardır. Bu nedenle de, bu konuda yaratılabilecek her türlü bulanıklığa karşı kesin bir ideolojik açıklık ve sürekli bir mücadele, kadın sorununu, çalışmasını ve örgütlenmesini ele alışı bizim için temel önemdedir.

Bu, temel önemde ilkesel hareket noktamızdır; dolayısıyla, kadın çalışmamızın bütün sorunlarına bu ilkesel perspektifin ışığında bakmak zorundayız.

Sınıf çalışmasının organik bir parçası olarak işçi kadın çalışması

Eğer kadın sorunu toplumsal-sınıfsal bakımdan kendi içinde ayrı, bağımsız bir alan oluşturmuyorsa, bu sınıfsal konum ve kimlikler üzerinden kendini

inde kadın çalışması / 1



gösteren bir özgül sorunsu, daha genel ve kapsayıcı olan sosyal sorunun özgül bir yansımasıysa, sınıfsal bir sorunun cinsel boyutuysa, bu durumda, bizim kadın çalışmasının sorunlarını ele alırken bu temel önemde gerçeklerden çıkaracağımız önemli sonuçlar da var demektir.

Bunlardan temel önemde olanı, birbirine bağlı şu ikili sonuçtur: İlkin, bizim için kadın çalışması, öncelikle ve temelde bir işçi kadın çalışmasıdır; ve ikinci olarak, bu kendi içinde ayrı bir çalışma değil, fakat genel sınıf çalışmamızın organik bir parçası, onun özgül bir boyutudur yalnızca.

Türkiye'nin kendini marksist sanan küçük-burjuva demokrat grupları, kadın çalışması denilince farklı sınıf ve tabakalardan genel kadın kitlesine hitap eden demokratik bir çalışma anlarlar genellikle. Proleter sınıf perspektifinden yoksunlukta anlamını bulan halkçı küçük-burjuva ideolojik şekilleniş, kendini kadın sorunu üzerinden de işte böyle gösterir. Tüm halk sınıf ve katmanlarından kadınlara cinsel ezilmişlik ekseninde yöneltilecek bir faaliyet, devrimci kadın çalışmasının esasıdır bu akımlar için. Nitekim kurdukları kadın örgütleri de buna göre olmaktadır, genel kural olarak. Kadın sorunu üzerinden kadın kitlelerine hitap etmek iddiası ile kurulan demokratik kadın dernekleri ya da birlikleri bunun ifadesidir.

Oysa devrimci sınıf partisi olarak komünist partisi için kadın çalışması, öncelikle işçi kadınlara yönelik bir çalışmadır. Komünistler, elbetteki kadın sorununu olduğu kadar kadın çalışmasını da proleter kadından

ibaret görmez, onunla sınırlamazlar. Fakat devrimci bir kadın hareketi geliştirebilmenin biricik sağlam alanı ve temelini de işçi kadınlar olduğunu bir an için bile unutmazlar. Sorunu böyle ele almak, işçi sınıfının genel plandaki devrimci öncü misyonunu kadın sorunu özgül boyutu üzerinden de somutlayabilmenin sağlam bir yolu ve çözümüdür aynı zamanda. Kadın sorununu temelden çarpıtan ve kadın hareketini darlık ve kısırlığa mahkum eden orta sınıf eksenli feminist akımları etkisiz kılmanın en etkili yolu da buradan geçmektedir. Kadının kurtuluşu bayrağı işçi sınıfının elinde, en başta da onun kadın kesiminin elinde olmalıdır. Komünist partisinin kadın çalışması öncelikle bunu hedeflemeli, pratik çalışma ve gelişme içinde bunu güvence altına almaya yönelmelidir.

Öte yandan, biz komünistler için, kendi içinde ayrı, genel sınıf çalışmamızdan soyutlanmış bir işçi kadın çalışması yoktur, olamaz. Bizim işçi kadınlara yönelik çalışmamız, sınıfa yönelik genel çalışmamızın bir parçası, onun özgül ve zenginleştirici bir boyutudur yalnızca. Taşıdığı özgül karakteri hiçbir biçimde gözden kaçıramayız, fakat onu hiçbir biçimde genel sınıf çalışmasından ayrı da düşünemeyiz, ondan koparamayız, ayrı ele alamayız. Genel sınıf çalışmamız, kadın-erkek tüm işçi sınıfının temel ve güncel sorunları, çıkarları ve ihtiyaçları eksenine oturur. Bu şekliyle çalışma sınıfın tümüne yöneliktir, dolayısıyla aynı ölçüde işçi kadınları da kapsamakta, onları etkin kılmayı ve devrimcileştirmeyi hedeflemektedir. Fakat öte yandan bu çalışma, işçi

kadının cinsel eşitsizlik ve ezilmişlikten gelen özgül sorunları ile de birleşmek, birleştirilmek durumundadır. Zira sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların cinsel ezilme ve sömürülme konumundan gelen özgül sorunları ve ihtiyaçları, bununla bağlantılı çıkarları vardır. Sınıf çalışmamız bunları da içermeli, bununla boyutlanmalı ve zenginleşmelidir.

Sınıfın bütününe kesen sorunların yanısıra, işçi sınıfı kadınının cinsel konum ve ezilmişliğinden kaynaklanan sorunları, genel sınıf çalışmamızın özgül bir alanı olarak durmaktadır karşımızda. Kadın olsun erkek olsun, kapitalist toplumda işçi sınıfı genel planda sınıfsal baskı ve kölelik ilişkileri içerisinde, bir bütün olarak artı-değer sömürüsüne tabidir ve bunun çok yönlü toplumsal sonuçları ile yüzyüzedir. Sınıfsal konum üzerinden yansıyan bu temel toplumsal sorun, kadın ve erkek işçiyi aynı sınıfın mensupları olarak birlikte kapsamaktadır. Ama kadın işçi, yanısıra kadın olmaktan kaynaklanan bir dizi sorun yaşamaktadır. Salt gündelik toplum yaşamında ve kültürel düzeyde değil, ya da yalnızca aile ve ev ilişkileri içinde de değil, fakat aynı şekilde üretim sürecinde, yani dolaysız kapitalist sömürü ilişkileri içerisinde de yaşamaktadır bu sorunları. Kadının işçileşmesi demek, ev köleliğinin sermaye köleliği ile birleşmesi, ilkinin bu ikincisinin özel bir tamamlayıcısına dönüşmesi demektir. Sanılabileceği gibi bu, yalnızca cinsel ezilmenin sınıfsal ezilme ve sömürülme ile birleşmesi demek değildir. Daha da önemlisi, sınıfsal ezilme ve sömürülmenin cinsel konum üzerinden ayrıca katmerleşmesi, yeni boyutlar kazanması da demektir. Cinsel ezilmenin evden fabrikaya, üretim sürecine taşınması, egemen sömürü ilişkileri içinde geniş ve sağlam bir zemine oturması demektir.

Bütün bunlardan çıkan sonucu özetlersek; sınıf içindeki kadın çalışmamız, işçi kadını öncelikle genel sınıf konumu ve sorunları üzerinden, dolayısıyla da sınıfın bütünü üzerinden kucaklamalı; ve ikinci olarak, bunu, onun ezilen cins konumundan kaynaklanan özgül sorunları ile birleştirebilmeli, bu çerçevede onu ayrıca kendi içinde de hedeflemelidir. Bu ikili görev biz komünistler için kopmaz bir bütünlük içindedir. Bunu, işçi kadını öncelikle ve temelde proleter kimliği üzerinden ve bunun bir parçası olarak da kadın proleter kimliği üzerinden kucaklamak olarak da formüle edebiliriz.

Sınıf içinde kadın çalışmasının kapsamı ve hedefleri

Bu sorunu ele alırken, öncelikle iki konuyu, sınıf içinde kadın sorununu ve dolayısıyla işçi kadınların sorunlarını işlemek ile bizzat işçi kadınlara yönelik olarak yürütülecek özgül çalışmayı, birbirinden ayırmamız gerekir.

İlki, sınıfın tümünü hedefler ve onu toplumdaki kadın sorunu konusunda eğitmeyi ve bu sorun üzerinden de harekete geçirmeyi amaçlar. İşçi sınıfına devrimci sınıf bilinci kazandırmak, onu devrimci bir

bakış ve ruhla eğitmek, ezilen cins konusunda, yani kadın sorununda da bir eğitimi içermek zorundadır. Bu, bir yandan toplum düzeyinde kadının genel ezilmişliğini ve bunun her türden yansımalarını yeri geldikçe sınıfın gündemine taşımak, öte yandan ise işçi kadınların özgül sorunları ve istemleri konusunda genel işçi kitlesini eğitmek ve pratik yönden duyarlı kılmak demektir. Bu eğitimin, işçi sınıfı içinde de derin kökleri olduğunu bildiğimiz feodal ataerkil ya da burjuva cinsiyetçi düşünce, eğilim ve önyargıları gündelik yaşamın ve mücadelenin her alanında ve evresinde çok yönlü olarak hedeflemesi de gerekir. Siyasal çalışmanın ve sosyal mücadelenin bütünlüğü içinde kadın sorununu gündeme getirip onun özgün ezilmişliğini erkek işçiye kavratmadan, kadın erkek kaynaşmasını sosyal mücadele içerisinde sağlamadan ve özellikle erkek işçiye bu konuda bir eğitimden geçiremeden, sınıf içinde kadın çalışmasında anlamlı bir mesafe alamayacağımızı da unutmamak gerekir.

Burada işçi kadınların sorunlarına ve istemlerine yönelik çalışmanın doğal olarak ayrı bir önemi vardır. Bu çalışmanın içeriği, kadın sorununu sınıfın ezilen cins kesimi üzerinden özgül yönleriyle somutlamakta ifadesini bulur. Bu da, özgül olarak kadın işçilerin sorunları eksenine otursa da, belki somut planda öncelikle onları hedeflese de, gerçekte, aynı şekilde işçi kitlesinin tümüne yönelik bir çalışma olmak zorundadır. Böyle yürütelebildiği ölçüde amaca uygun olur, sınıfın birliğini pekiştirmeye hizmet eder ve pratikte başarı şansı büyür.

Sınıf içinde kadın çalışmamızın ikinci boyutu, kadın işçilere yönelik çalışmadır. Amaç sınıfsal sorunları üzerinden olduğu kadar ezilen cins konumunun ürünü sorunlar üzerinden de işçi kadın kitlelerini eğitmek ve mücadeleye çekmektir. Bu ise bizi sınıf içindeki kadın çalışmamızın esas alanına ve tayin edici hedefine getirmektedir. Çalışmamızın en asli amacı, işçi kadını devrimcileştirmek, onu genel sınıf hareketi içinde etkin ve inisiyatifli bir güç haline getirebilmektir. Böylece, ezilen cinsin nesnel ve potansiyel konumuyla bu en devrimci kesimini, gerçek sosyal ve politik yaşam içerisinde de etkin kılmak, işçi kadına devrimci bilinç, kimlik ve kişilik kazandırabilmektir.

İşçi kadın ezilen ve sömürülen bir sınıfın cinsel bakımdan da ezilen ve sömürülen bir kesimdir. Bu çifte ezilme ve sömürülme, sınıf mücadelesi alanında

çifte potansiyel devrimci enerji kaynağı da demektir. Sınıf mücadelesinin tüm tarihsel deneyimi, özellikle de modern zamanların büyük devrimleri, mücadele içinde bu çifte enerji açığa çıktığında ya da çıkarıldığında, emekçi kadının müthiş bir güç haline geldiğini göstermektedir. Emekçi kadın sosyal mücadelenin dışında olduğu sürece aciz bir varlıktır, mahkum edildiği duruma ve koşullara çaresizce boyun eğer ve tevekkülle katlanır. Ama sosyal mücadeleye katıldığı andan itibaren de, kendi sınıfından erkeklere göre çok daha enerjik, atılgan ve yığittir, çok daha kararlı, çok daha fedakardır. Tüm mücadele deneyimleri bunun gerçekliğini bütün açıklığı ile göstermektedir ve gerçeğin bu yönü, komünist partisinin etkin bir işçi ve emekçi kadın çalışmasına yönelmesinin genel devrimci amaçlar açısından taşıdığı olağanüstü önemi ortaya koyar. İşçi kadının devrimcileştirilmesi ve etkin kılınması devrimci işçi hareketini güçlendirip zenginleştirmekle kalmaz, böylece güçlü bir devrim ordusunun hazırlanmasına da hizmet eder.

Sınıf içindeki kadın çalışmamız işçi kadınların bilincini, inisiyatifini, örgütlenme yeteneğini, insani ve devrimci özgüvenini sistemli çabalarla geliştirmek amacına yönelmelidir. Biz devrim yapmak isteyen bir siyasal partiyiz, bunun için sınıfın ve emekçilerin mücadele enerjisini açığa çıkarmaya, onları devrim mücadelesinin etkin ögeleri haline getirmeye çalışırız. Bu çerçevede işçi ve emekçi kadının sınıfsal enerjisinin olduğu kadar, tam da ezilen cins olmaktan kaynaklanan enerjisinin de açığa çıkarılması ve en iyi bir şekilde değerlendirilmesi, doğal olarak bizim temel önemde bir kaygımız ve amacımız olmalıdır.

Emekçi kadının enerjisini etkin bir şekilde açığa çıkarmak demek, onun ezilen cins olmaktan çıkış sürecini de başlatmak demektir. Mücadele eden kadına kimse kolay kolay boyun eğdiremez; ne fabrikada patronu, ne evde kocası ya da bekarsa babası, ne de toplum ve devlet düzeni içinde herhangi bir başka kurum ya da kuvvet... Kadını siyasal yaşamın ve devrimci mücadelenin içine çekebilmek, kadın meselesini, ifadeyi kendi sınırları içinde doğru anlamak kaydıyla, yarı yarıya çözmek demektir. Dolayısıyla kadın sorununu çözmenin bir yönü de, kadının devrimci enerjisini açığa çıkarmak, onu etkin bir şekilde siyasal yaşamın içine çekebilmek olmalıdır.

Sınıf içinde kadın çalışmamız, belki tekrar olacak ama yaygın yanlış kavrayışlar düşünüldüğünde bu gereklidir de, hiçbir biçimde kadının özgül istem ve ihtiyaçları sınırları içinde düşünülemez. İşçi kadın üzerinde yoğunlaşacak bir çalışma, onu temelde sınıf kimliği, dolayısıyla da buna dayalı sorunları, ihtiyaçları ve istemleri üzerinden hedeflemelidir. Ancak bu temel üzerinde ve onun bir parçası olarak, elbetteki işçi kadının ezilen cins olmaktan kaynaklı sorunları ve istemleri ile de birleşmelidir. Bir başka ifadeyle, işçi sınıfının genel sorunları ekseninde yürüyen çalışmamız, işçi kadınlara özgül sorunlara dayalı bir çalışmayı da içermek durumundadır. Kadın işçinin cinsel konum, durum ve kimliği ile bağlantılı olan bu sorunlar iktisadi, sosyal ve kültürel boyutlar içeren çok yönlü sorunlardır. Sanılabileceği gibi salt fabrika yaşamıyla, ya da kapitalist ile işçi arasındaki dar ilişkiler alanı ile de sınırlı değildir. Bu alanda elbette kadın işçinin ezilen cins konumu üzerinden karşı karşıya kaldığı bir dizi sorun vardır. Gündelik sınıf çalışması bu sorunları gereğince gözetmek ve içermek durumundadır. Fakat sınıf ezilen cins kesimine yönelik bir çalışma, kadının üretim sürecinin ötesinde ve toplumsal boyuttaki sorunlarını da içermek durumundadır. Sınıf eksenli bir çalışma içerisinde olduğumuza göre, bizim için bugün en öncelikli sorun, bu özgül çalışmayı sınıf çalışmamız içerisinde somutlayıp geliştirebilmektir.

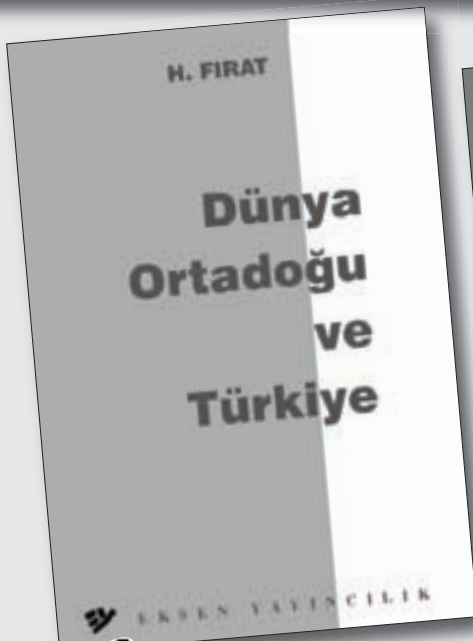
İşçi kadının özgül sorunlarının işlenmesine yönelik çalışma elbette öncelikle işçi kadın kitlesini hedef alacaktır. Fakat bu hiçbir biçimde sınıf içindeki kadın çalışmasının hedef kitlesinin salt kadın işçiler olacağı anlamına gelmez, gelmemelidir. Tam tersine, bu çalışma kadın-erkek tüm işçileri birlikte hedeflemeli, sınıf kitlesi kadın sorunu konusunda olduğu kadar işçi kadının özgül sorunları konusunda da bir bütün olarak bilinçlendirilmeli, duyarlı hale getirilmeli, harekete geçirilebilmelidir. Sınıfa devrimci bilinç taşımanın temel bir boyutunun da, ki özel öneminden dolayı bunu de tekrarlamış oluyorum, işçi kitlesini genel olarak kadının ezilmişliği ve özel olarak da işçi kadının özgül ezilmişliği konusunda eğitmek, duyarlı hale getirmek ve harekete geçirmek olduğunu hep akılda tutmalıyız.

(Devam edecek...)

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır..)

Metnin devamı gelecek sayımızda yer alacak...

Kitaplarımızdan...



Eksen Yayıncılık

Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 / İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 * Fax: 0 (212) 534 95 90

Kapitalizm öldürüyor!

Yaşanabilir bir dünya için sosyalizm!

Sermaye devleti bir avuç kapitalist asalağın çıkarları uğruna işçi emekçilere ekonomik-sosyal yıkımı dayatıyor. Ancak suçu bununla sınırlı değildir. O, insanı ve çevresiyle tüm canlı-cansız dünyayı da yıkıma sürüklemektedir. Yabancı sermayeye altın arama izni çıkaran, bu yolda iç hukuk kurallarını dahi hiçe sayan bir zihniyet bu ülkenin yönetimindedir.

Bergama'lı köylülerin etkin mücadelesiyle gündeme taşınan siyanürle altın çıkarma işleminin, Danıştay 6. Dairesinin 1997 yılında verdiği bozma kararı ve İzmir 1. İdare mahkemesinin 1997/636-877 sayılı kararıyla durdurulması gerekiyordu. Mahkeme bu kararını "... doğrudan veya çevrenin bozulması ile dolaylı olarak insan yaşamını etkileyeceği kesin olan siyanür liç yöntemi ile altın madeni işletilmesine izin verilmesi yolundaki dava konusu işlemde kamu yararına uygunluk bulunmamaktadır..." gerekçesine dayandırdığı halde, ABD Büyükelçisinin ricasını (emri diye okuyun!) kıramayan Çevre Bakanlığı, işi kitabına uydurabilmek için yeni bir imar planı düzenleyerek işletmenin açılması sağladı. Ancak skandal bununla da bitmedi. Yeni imar planı mahkemece iptal edildiği halde sonuç değişmedi. Yani mahkeme kararları uluorta çığnena çığnena işletme çalıştırılıyor.

Bergama ile yetinmeyen emperyalist altın tekellerinin son günlerde epeyce tartışma yaratan Kazdağları ve Madra Dağı'nda altın arama çalışmaları, tüm tepkilere rağmen, şirketlere ruhsat verilerek ölüme davetiye çıkarılıyor.

Şirketler arasında kimler yok ki... TEC COMINCO, TÜPRAG, Stratex, Fronteer, Ariana Global Madencilik A.Ş., Kanada'lı AMDL (Anadolu Madenlerini Geliştirme Limited), Mediterranean Resources, Valhalla Resources, Silvermet Inc. ve Aldridge Minerals, Eldoradogold. Şirkeler Tekeller arası yarışta en önde, dört sahayı Teck Cominco ile birlikte geliştiren Fronteer geliyor. Ariana ve Eurasian da ardından geliyor, bununla birlikte kaç tane firmanın olduğu ve ruhsat sayısı ise hala bilinmiyor...

Kaz Dağları, Balıkesir ve Çanakkale bölgesinde önemli su kaynağıdır. Altın madeni işletilmesine izin vererek bölge halkının temel ihtiyacı olan su da zehirlenmiş olacak. Şu an bölgede 1 kilometre çapında ve 400 metre derinlikte, milyonlarca metreküp siyanürlü çamur depolanıyor. Çanakkale'de 26, Balıkesir'de ise 11 şirket altın arama ve işletme ruhsatını alarak "çalışmalarına" başladılar.

Yapılan araştırmalara göre, Kaz Dağı'nda altın çıkarılırsa; 1 trilyon tondan fazla toprak işlenecek, 400 bin ton siyanür kullanılacak; 2 milyon 580 bin dönüm orman, 10 milyon zeytin ağacı etkilenecek; su kaynakları gün geçtikçe kirlenecek; orman köylülerinin geçim kaynağı azalacak ve orman köylüleri göç etmek zorunda kalacak, 80 bin zeytin işçisi ile 30 bin aile etkilenecek.

Siyanürle altın aranmasını protesto eden ve ruhsatların iptal edilmesini isteyen çevre halkına ilk tepkiyi, şirketlerden de önce, bizzat Çevre Bakanı Hilmi Güler veriyor. Güler, bölgede 1969 yılından bu yana sondaj faaliyetlerinin yapıldığını, iddiaların bugüne rastlamasının ilgi çekici olduğunu belirttiyor. Güler daha da açık konuşarak asıl niyetini ortaya

koymaktan çekinmiyor. Nitekim geçen yıl Uşak'taki bir altın madeninde yapılan ve Kanadalı Eldorado Gold firması yöneticilerinin de aralarında bulunduğu bir törende, "Engellerle karşılaşsak da bunlara aldırmayarak, Türkiye'nin zenginliklerini ekonomiye kazandırmak için çalışmaları sürdüreceğiz" demişti.

'Bilirkişi'ler de sermayeden yana rapor hazırlamakta uzmanlaşmış görünüyor. Ovacık Altın Madeni için hazırlanan son raporda da, madenin ekonomik ömrünün bitmesinden sonra kapatılması ve rehabilite edilmesi süreçlerinde çevre ve insan yaşamı için olumsuz sonuçlar ortaya çıkaracak bir durum olmadığı açıklanmış bulunuyor. Avrupa Komisyonunun AB üyesi ülkelere Ovacık'ı örnek bile göstermeye başladığı ise şirketin bir diğer dayanağı ve övünç kaynağı...

Her şeye rağmen altın aranmasını protesto eden yöre halkı eylemlerine devam ediyor. Çanakkale ve Balıkesir'in il merkezleri ve ilçelerinde altın arama faaliyetlerine son verilmesi için eylemler yapılıyor, 'Altına Hayır' mitingleri düzenleniyor. Balıkesir il merkezinin yanı sıra Edremit, Ayvalık, Burhaniye ilçeleri ile Altınoluk Beldesi'nde, Çanakkale il merkezi, Çan ve Bayramiç ilçelerinde eş zamanlı eylemler gerçekleştiriliyor.

Bölgede altın arama faaliyetlerine son verilmesi için eylemlerin yanı sıra, maden yasasının kaldırılması için imza kampanyası başlatıldı. Bölge halkıyla beraber çevrede bulunan 35 belediye de eylemlere destek veriyor. Şu an bölgede Kazdağları ve Madra Dağı Çevre Platformu oluşturularak, ortak hareket sağlanmış durumda.

Bölge halkı altın şirketlerinin getireceği felaketleri bildiğinden süreci eylemlerle karşılamaya çalışırken, maden yasasına karşı tepkinin o çevrede sınırlı kalması mücadelenin en temel eksikliklerinin başında geliyor. İşçi ve emekçiler geleceğimizi tehdit eden sermayenin yasalarına ve saldırılarına karşı ortak hareket etmekten başka çıkar yolumuz yok. Kapitalizmin dünyayı yaşanılmaz hale getirdiği kapitalist barbarlığa karşı tek seçenek, insanlık için tek gelecek sosyalizmdir.

Türkiye'de doğayı da yıkıma uğratmakta olan kapitalist sömürü ve soyguna karşı mücadele eden işçi sınıfının devrimci partisi, programında, devrimin zaferiyle birlikte çevre sorunu ile ilgili atılacak ilk adımlarlar kapsamında şu hususu dile getirir:

"Ormanlar, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm öteki doğal zenginlikler kamu malıdır. Bu zenginliklerin doğal park, gezi eğlence ve dinlenme tesisleri olarak tüm toplumun hizmetine sunulması için gerekli önlemler alınır..." (TKİP / Program Tüzük, s. 36-37)

Bizzat çevrenin korunmasına ayrılmış bölümde ise şunlara yer verir:

"Çevrenin korunması: Çevre sağlığını gözetken bir üretim, kentleşme, enerji ve ulaşım politikası izlenir. Bu, toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayılır. Kapitalizmden miras çevre tahribatının giderilmesi, doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alınır." (s. 41)

Yaşanabilir bir çevre için de sosyalizm!

A. Safak

Topkapı'da yaşanan kaza değil, göz göre göre gerçekleşen bir işçi katliamıdır!

Bugün İstanbul'un göbeğinde bir katliam yaşandı. "Katliam" diyoruz çünkü, en az 20 kişinin öldüğü, yüzden fazla da yaralının olduğu bu felaket, göz göre göre gerçekleşmiş, felaketi doğuracak tüm şartlar bilinçli bir şekilde oluşturulmuştur. Yüzlerce atölyenin iç içe olduğu bir ortamda, kumaştan plastiğe kadar yanıcı ürünlerle birlikte maytap ve havai fişek üretilmesi, bu büyük felakete davetiye çıkarmaktır. Planlı, örgütlü bir katliam demektir.

Elbette tek suçlu, gözünü kâr hırsı bürümüş, elde edeceği paralar için insan hayatını hiç saymış olan patronlar değildir. Bu alanan gerçekleştirilmiş olan katliamda patronların suç ortakları, gerekli denetimleri yapmayan, daha doğrusu göz yuman başta belediye yönetimleri olmak üzere emniyet ve valiliktir. Suçlu, patronlara sınırsız ve kualsızca sömürme ve semirme hakkı tanıyan, onları bu yolda teşvik eden, önünü açan hükümet ve devletin diğer organlarıdır. Suçlu, çarkları işçi canı ve kanı üzerinde dönen, tek yasası kâr olan kapitalist sömürü düzenidir.

Katliamın yaşandığı işyeri istisna da değildir. Bu işyerinin kurulu olduğu Topkapı'da daha böyle katliamlara davet eden, her türlü denetimden yoksun, işçilerin hayatını hiçe sayan koşullarda çalışan nice işyeri vardır. Bu işyerlerinde onbinlerce işçi, çok ağır şartlarda sigortasız ve düşük ücretlerle çalıştırılmakta, her gün kayda girmeden birçok işçi iş cinayetlerine kurban edilmektedir. Elbette bu koşullar sadece Topkapı'yla sınırlı değildir. Bugün ülkenin her köşesinde tezgahlar işçi kanıyla dönmekte, sayısız işyeri toplu katliamların sessizce hazırlandığı mekanlar haline getirilmektedir.

Dolayısıyla bugün yaşanan katliam ne ilktir, ne de son olacaktır. Kapitalist sömürü düzeni ayakta kaldıkça, bu düzenin gözü dönmüş patronları ve onların suç ortağı idarecileri işçileri beşer, onar, yirmişer mezarlara koymaya devam edeceklerdir.

İşçi Derneği olarak, yaşanan bu açık katliamı şiddetle kınıyor, dökülen her damla işçi kanının, alınan her canın hesabını soracağımızı duyuruyoruz. Ayrıca tüm işçi kardeşlerimizi, hesap sormaya, "artık yeter" diyerek ayağa kalkmaya çağırıyoruz.

İşçi katliamlarına son!

Kahrolsun kapitalist barbarlık düzeni!

GOP İşçi Derneği Topkapı Temsilciliği

31.01.08



Çiğli Emekçi Kadın Kurultayı üzerine konuştuk...

“Örgütlü mücadele gerekiyor!”

- **Hangi sektörde çalışıyorsunuz?**
- Tekstilde çalışıyorum.
- **Çalışan bir kadın olarak yaşadığınız sorunlar nelerdir?**
- Zaman kısıtlılığından kaynaklı sorunlar oluyor. Zamanın çoğunu işte geçirdiğimden eve ayıracak zaman kalmıyor. Hem evde hem işte çalışmak yorucu oluyor.
- **İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu'nun örgütleyicisi olduğu 17 Şubat'taki kadın kurultayı hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?**
- Böyle bir kurultay bence iyi olur. Çünkü kadınların çoğu çalışıyor. Kreş olmadığı için kadınların sorunları var.
- **Kurultay çalışmaları için önerileriniz var mı?**
- Tanıdıklar aracılığıyla ev ziyaretleri yapılabilir.
- **Emekçi kadınların yaşadıkları sorunlar için çözüm önerileriniz var mı?**
- Her yönden eğitim gerekli. Hakkını savunmayan kadınlar var. Çok şeyi bilmediğinden dolayı çalışma ortamında eziklik hissediyor. Bazı şeyleri bilse, kendini daha cesaretli hisseder. Ne yapacağını bilebilir. Ben İşçi Kültür Sanat Evi'ne gelmeden önce çoğu şeye karşı çıkmazdım. Sonuçta haklarımı öğrendikçe, neler yapacağımı bildikçe kendimi ezdirmeden çalışıyorum. Patronlara nasıl davranacağımı bildiğim için hakkımı daha iyi savunuyorum.
- **Kurultay çalışmalarına katılıyor musunuz?**
- Zaman buldukça katılmaya çalışıyorum.
- ***
- **Bir işte çalışıyor musunuz?**

- Hayır. Ev emekçisiyim.
- **Evde çalışan bir kadın olarak yaşadığınız nelerdir?**
- Evde çalışmak zor. Görünmeyen bir emek var. Evdeki işler bitmiyor. Yaptığım iş birçok işten zor. Ama emeğin karşılığı olmadığı için kendimi işe yaramaz hissedebiliyorum.
- **İşçi Kültür Sanat Evi kadın Komisyonu'nun örgütleyicisi olduğu 17 Şubat'taki kadın kurultayı hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?**
- Kadın sorunlarının bu kurultay vesilesiyle dile getirilmesi, ön plana çıkması anlamlı. Kadınlar bu şekilde cesaretlenebilir. Sorunlarını daha rahat dile getirebilirler. Kadınlar bu kurultaya gelirlerse yalnız olmadıklarını görürler. Sorunların ortak olduğunu görebilirler. Ve birbirlerine daha çok destek çıkabilirler.
- **Kurultay çalışmaları hakkında düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?**
- Kreş için yapılan imza kampanyasını anlamlı buluyorum. Bu konuda paneller yapılabilir.
- **Emekçi kadınların yaşadıkları sorunlar için çözüm önerileriniz var mı?**
- Kadın yaşamın her alanında sömürülüyor. Kadınlar dört duvar arasında kalarak yaşadığı sorunların farkına varamaz. Bu yüzden öncelikle kadını bilinçlendirmek gerekiyor. Sorunlardan kurtulabilmesi, haklarını alabilmesi için örgütlü mücadele etmesi gerekiyor.
- **Son olarak söylemek istedikleriniz?**
- Sömürüldüğünü bilen tüm emekçi kadınları sorunlarına sahip çıkması için 17 Şubat'ta yapılacak olan emekçi kadın kurultayına çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Kurultay çalışmamız devam ediyor!

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak, 24 Şubat'ta gerçekleşecek olan Emekçi Kadın Kurultayı'na yönelik çalışmalarımız devam ediyor. Bir yandan afiş, bildiri, imza, anket vb. araçları etkin bir şekilde kullanırken, diğer yandan da ev ve fabrika toplantıları ile etkinlikler örgütlemeye çalışıyoruz.

Sarıgazi'de ev toplantısı

Kurultaya yürürken önümüze koyduğumuz ev toplantılarından ilkinin 2 Şubat günü gerçekleştirdik. Sarıgazi'de gerçekleştirdiğimiz ev toplantısına katılanlar, ev kadınları, gündelikçi ve fabrikada çalışan işçi kadınlardan oluşuyordu. Kurultayı neden örgütlediğimizi ve kurultay günü nelerin ele alınacağını kadınlara anlattık. Emekçi kadınların somutta yaşadıkları sorunlardan bahsettik ve bu sorunlar karşısında örgütlenip mücadele etmekten başka yol olmadığını ifade ettik.

Canlı ve verimli geçen toplantıda kadınların hepsi söz alarak yaşadıkları sorunları ve çözüm yollarını tartıştılar. Toplantıda Telekom grevi, Tekel direnişi gibi işçi eylemleri ile SSGSS saldırısı da konuşuldu. Kadınlar kurultay tartışmalarına büyük ilgi gösterdiler. Ayrıca ev toplantıları dışında fabrika toplantıları gerçekleştireceğiz.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu



“Kreş hakkımız gaspedilemez!”



Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu, 2 Şubat'ta yaptığı basın açıklaması ile sermaye hükümetinin yeni saldırılarında biri olan “istihdam paketi”ni protesto etti. Basın açıklaması Çiğli Belediyesi önünde gerçekleştirildi.

Basın metninde şunlar söylendi: “*Sermaye hükümeti, IMF'nin ve patronların istekleri doğrultusunda hazırladığı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı ile sağlık ve emeklilik hakkımızı elimizden alıyor ve emzirme ödeneğini düşürüyor. Sermaye hükümetinin bu saldırısı dışında, bir de 'istihdam paketi' ile işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına göz dikilmektedir. Sermaye hükümetinin, işsizlikle ve kayıtdışı istihdamla mücadele adına tartışmaya açtığı istihdam paketi gerçekte işçiler açısından yeni hak kayıpları getirecektir. (...) İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak sermaye hükümetinin kreş hakkını gasp etmeye yönelik hazırladığı 'istihdam paketini' kabul etmiyoruz ve bu pakete karşı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz.*”

Ayrıca, işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları çifte sömürüye ve baskıya karşı “Özgürlük ve eşitlik için bir adım ileri!” şiarıyla 17 Şubat günü gerçekleştirilecek **Emekçi Kadın Kurultayı**'na çağrı yapıldı:

“**Emekçi Kadın Kurultayı**'nda ele alacağımız önemli konulardan biri de kreş hakkıdır. Komisyonumuz kurultay hazırlıkları çerçevesinde kreş hakkı ile ilgili bir çalışma yürütmüş ve ‘Çiğli Organize’de ücretsiz, nitelikli kreş!’ talebiyle ilgili olarak başlattığı imza kampanyası sonucu 1000'i aşkın imza toplamıştır. Topladığımız bu imzaları, Çalışma Bakanlığı'na ve Çiğli Organize Sanayi Bölgesi Müdürlüğü'ne göndereceğiz ve kreş hakkımızla ilgili çalışmalarımızı fabrikalarımızda ve işyerlerimizde sürdürmeye devam edeceğiz.”

Eylemde, “Kadın-erkek el ele, örgütlü mücadeleye!”, “Sınıfsal, ulusal, cinsel sömürüye son!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Emekçi Kadın Kurultayı çalışmalarımız sürüyor!

İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak, 17 Şubat günü örgütleyeceğimiz kadın kurultayı ile ilgili çalışmalarımız sürüyor.

3 Şubat günü Kadın Komisyonu'muz, kurultay çalışmamızla dayanışma amaçlı düzenlediği kermesin açılışını gerçekleştirdi. Kermes, kadın komisyonumuz üyelerinin ve komisyona destek veren emekçilerin el emeği ürünlerinden oluştu.

Kermes açılışı, komisyon üyesi bir arkadaşın konuşmasıyla başladı. Yapılan konuşmada, kermesin komisyon üyelerinin ve ulaşmaya çalıştığımız emekçi kadınların biraraya gelmesi, paylaşımların artırılması ve dayanışmanın güçlendirilmesi amacını taşıdığı ifade edildi.

17 Şubat'ta yapılacak olan emekçi kadın kurultayının emekçi kadınların sorunlarını ve çözüm önerilerini tartışmak için önemli bir adım olduğu vurgulandı ve kurultaya katılım çağrısı yapıldı.

Grup Kavel'in söylediği ezgiler ve çekilen halaylarla programımız sona erdi.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu

Davutpaşa katliamı: Öfkemiz isyanımızın mayasıdır!

Volkan Yaraşır

Duvardaki sarmaşık⁽¹⁾, taban örgütlenmeleri

Paraguay’ın başkenti Asuncion’da bir hipermarkette çıkan yangın üzerine, işveren talan olmasını engellemek için bütün kapıları kapatıyor. İçerde bulunan 100’ün üzerinde müşteri ve işçi dışarı çıkamadığı için, yanarak feci şekilde ölüyor. Davutpaşa katliamını duyduğumda aklıma bu olay geldi⁽²⁾. Sermaye için işçilerin hiçbir değeri yoktur, onlar yalnızca sömürülecek nesnelerdir. İşçilerin ölmeleri, yaralanmaları ve aç kalmaları umurlarında bile değildir. İşin trajedisi işçilerin de yaşananları bir kader olarak görmesidir. Asgari ücretle olağanüstü zor koşullarda çalışan, hiçbir güvencesi olmayan, her an iş kazası geçirme ihtimali olan, günde 10 saat ya da daha fazla emek harcayan, en az 3 ya da 4 kişiye bakan, gecekonduda oturan işçinin öfkelenmemesi, kin duymaması anlaşılır gibi değildir. Hatta bu tavrıyla sermayeye asıl olarak güç veren ve onun mutlak tahakküm isteğine onay veren işçinin ta kendisidir.

Kapitalizmin tek bir düsturu, yani kanunu, kaidesi vardır, o da azami kâr elde etme isteğidir. Bu onun ontolojisidir. Azami kârı gerçekleştirmek için en başta sınıfın her düzeydeki örgütlülüğünü dağıtır. Bilincini ve kimliğini deforme eder. İşçiyi kendine bile değersiz, hiç hissettirir. Ve yaşananları kadr-i mutlak gibi gösterir.

Davutpaşa katliamının bir kolektif sınıf öfkesine ve kinine dönüşmemesi gerçekten düşündürücüdür. Hatta bizlerin bile bu olayları normalleştirdiğinin, sıradanlaştırdığının göstergesidir.

Şunu unutmamak gerekir; evet bireysel kin kişiyi çürütür, patolojikleştirir ama sınıf kini olması gereken bir şeydir. Bu kahrolası kapitalist dünyayı reddediştir. Tahammülsüzlük bir itirazdır. Sınıfın öfkesi de benzer özellikler taşır.

Davutpaşa katliamı sınıfın öfkesini tetiklemeliydi.

Türkiye işçi sınıfının ana gövdesini oluşturan güvencesiz işçiler, benzer sitelerde, benzer atölyelerde, benzer işyerlerinde çalışıyorlar. Aynı koşullarda ve aynı problemlerle her an karşılaşılıyorlar. Bu alanlarda bir şeylerin yapılmasını, sınıfın ayağa kalkışını sağlamak için önce Davutpaşa gibi katliamlara karşı sarsıcı, sistemi rahatsız edici ve sınıfın geneline örnek oluşturu pratikler yaratmak gerekiyor⁽³⁾, böylesi bir adım yol gösterici olacaktır.

Davutpaşa, işçi sınıfının örgütsüzlüğünün ürünüdür. Davutpaşa, sınıfın rıza göstermesinin sonucudur. Davutpaşa, sınıf bilinci ve kimliğindeki deformasyon dışavurumudur.

Davutpaşa’nın son olmasını arzuluyorsak, artık her atölyede, her sitede, her organize sanayi bölgesinde bir “hayaleti” dolaştırmayı başarabilmeliyiz. O “hayalet”, örgütlenmedir. İşçinin yalnızlığına, güçsüzlüğüne, boyun eğişine karşı örgütlenmek tek şiar olmalıdır. Bu vahşi sisteme karşı tek çarenin örgütlenmek olduğunu, inatla anlatmalı, göstermeli ve hayata geçirmeliyiz.

Belki Kolombiyalı devrimcilerden öğrenebiliriz. Kolombiya’da Gueverist gelenekten gelen M-19, “efsaneye” göre kendini şöyle deklare ediyor: “*Başın mı ağrıyor? Çözüm M-19*”, “*Sorunun mu var? Çözüm M-19*”, “*Patronundan mı şikayetçisin? M-19’a*

başvur”, “*Öfkeli misin? M-19’u bul*”. Bu ve benzeri yazı ve afişler bir kampanya şeklinde ülkedeki duvarları süslüyor. Aylarca sokaklara, caddelere, M-19 imzalı yazılar yazılıyor. Herkes M-19’un kim ve ne olduğunu merak etmeye başlıyor. Tam bu noktada M-19 harekete geçiyor. Başkente bir müzede bulunan Simon Bolivar’ın kılıcını kamulaştırarak, yaslandığı geleneğe işaret ediyor. Ve bir dizi askeri garnizonu ve polis merkezini basarak, kuruluşunu ilan ediyor.

Bizler de işçi havzalarında benzer bir şeyi yapabiliriz. Örgütlenmenin “efsanesini” yaratıp, her işçiyi efsanenin parçasına dönüştürebiliriz. Efsanenin her atölyede, her sitede, her işçi kahvesinde, işçilerin dilinde dolaşmasını sağlayabiliriz.

Mesela şöyle: *İşyerinde baskıyla mı karşılaşıyorsun? Haydi taban örgütlenmelerine; seni eziyorlar mı? Taban örgütlenmeleri seni ezdirmez; şikayetin mi var? Taban örgütlenmeleri çözer; kendini yalnız mı hissediyorsun? Taban örgütlenmeleri sana güç verir.*

Taban örgütlenmeleri duvardaki sarmaşık gibidir. En olmaz, en örgütlenemez denilen yerlerde köklerini emek ve sermaye çelişkisinden alarak boy veren, inatçı, tuttuğu yeri bırakmayan, kavrayan, her durum ve koşula yönelik biçim alan, en zor şartlarda dahi tutunmasını ve ayakta kalmasını bilen, sınıfın kolektif gücü, iradesi ve akli olan yapılanmalardır.

Evet, biz sınıfın diğer kesinlerini de unutmadan, özellikle resmi açıklamalara göre aynı koşullarda çalışan 4,7 milyon işçinin sadece İstanbul’da 1 milyon 150 bin işçinin, daha genel bir yorumla sınıfın % 65’nin kaderlerine boyun eğmelerini engellemeliyiz⁽⁴⁾. Kaderlerinin tek hakiminin kendileri olmasını sağlamalıyız.

“Yeni” kapitalizmi enformelleşme artı taşeronlaşma olarak tanımlayabiliriz.

Davutpaşa’daki gibi siteler, bloklar ve organize sanayi bölgeleri enformel sektörün merkezleri, kapitalizmin yeni azami kâr kaynaklarıdır.

Üzerine çok laf edilen kayıt dışılık, “kayıt içilik”le neoliberal ekonominin birbirini tamamlayan unsurlarıdır. Yani beyaz ya da siyah bir ekonomi yoktur. Neoliberal ekonomi zaten gridir. Sermaye kayıt dışılıkla beslenirken, güvencesizlikle ucuz emek “cennetleri”, “vahalari” yaratıyor.

O sitelerde, küçük atölyelerde kan, gözyaşı ve terle dünya çapında markaların üretilmesi boşuna değildir.

Formel yaklaşımların tutmadığı, çözüm olmadığı bu alanlarda formel olmayan yöntemlerin devreye sokulması zarurettir. Bu alanların kendine özgü sorunlarını gören, son derece esnek, sınıfın dünyasını ve evrenini kavrayan, sınıf bilinci ve kimliğini inşa eden örgütlenmeler yaratılmalıdır. Enformel sektörde dolaşan hayalet bu olmalıdır. Yani duvardaki sarmaşık, emeğin tarihsel birikimi olan taban örgütlenmeleri... İşçiler böylece dostlarının olduğunu, geleceksiz olmadıklarını, eğer örgütlüyseler her şey olabileceklerini görürler.

İşçiler Marx’ın dediği gibi şunu anlamalıdır: “*Emek, zenginler için harikalar yaratır, ama işçi için yoksunluk üretir. Saraylar yapar, ama işçi için inler üretir. Güzellikler yaratır, ama işçi için solup sararma üretir. Makine durumuna indirgeyerek barbarlık içine*

düşürdüğü işçiyi fizik, davranış ve yaşama biçimi bakımından alçaltır; (burjuvazinin) zihin alanını genişletirken, alıklığı ve budalalığı işçinin yazgısı durumuna getirir.”

Bunu yaratan kapitalist sisteme, sermaye düzenine karşı, sınıfın elinde tek bir silah vardır: örgütlü olmak... Örgütlenerek ayağa kalkmak.

Taban örgütlenmeleri esnekliği, kolay kurulabilirliği, somut sorunlara müdahale etme kapasitesi ve sınıfın kolektif gücünü ve iradesini açığa çıkarmasıyla, emek tarihinin yarattığı en mütevazı ve en muazzam yapılanmalardır. İşçi sınıfına bu silahın gücünü anlatmak ve bu silahla donanmasını sağlamak en acil görevdir.

Dipnotlar:

(1) Duvardaki Sarmaşık Gibi... adlı çalışma Uruguay’da şehir gerillası eylemlerini örgütleyen Tupamaro’ların önder kadrosunun askeri diktatörlük koşullarında 11 yıl tam izole edilmiş bir halde, ölüm hücrelerindeki hayatlarını anlatmaktadır. Kitabın yazarları Rosencof ve Huidobro da Tupamaro’ların tarihsel önder kadrolarındandır. Duvardaki sarmaşık metaforu, her şart altında yaşama sarılma ve ayakta kalmaya gönderme yapmaktadır. Yazıdaki “Duvardaki Sarmaşık” ise, taban örgütlenmelerinin her şart ve koşul altında, en küçük atölyeden ya da onlarca atölyeden oluşan sitelere kadar kurulabileceğini, her şeye rağmen ayakta kalıp, yaşayabileceğini anlatmaktadır.

E. Fernandez Huidobro, Mauricio Rosencof, Duvardaki Sarmaşık Gibi; Belge Yay., 1993.

(2) Son araştırmalara göre Türkiye’de yılda 80 bin iş kazası oluyor, yaşanan kazalar sonucu 1600 işçi yaşamını yitiriyor. Yani Türkiye’de her 5 dakikada bir iş kazası gerçekleşiyor ve her 6 dakikada, bir işçi kaza sonucu ölüyor. Türkiye’de 50 ve üzerinde işçi çalıştıran 15 binden fazla işyerinde iş güvenliği ve iş sağlığı konusunda yasal zorunluluklar yerine getirilmiyor. Bu durum küçük ve orta ölçekli işletmelerin önemli bir oranının ölüm mekanları gibi faaliyet yürüttüğünü göstermektedir.

(3) İşçi sınıfının mücadele ve eylem zenginliği öğreticidir. Bu eylemlerin sarsıcı sonuçları olmuştur. Örneğin İspanya’da 1971’de yaşananlar, Davutpaşa gibi katliamlara karşı neler yapılabileceğine örnek oluşturabilir. 1971 yılında İspanya’nın El Ferrol kentinde tersane işçileri toplu sözleşme sürecinde yaşanan tıkanma üzerine harekete geçti. Önce iş yavaşlatma, mesaiye kalmama, yemek boykotları yapıldı. İşçilerin tepkilerine rağmen faşist ve korparatist sendika, toplu sözleşmeyi imzaladı. Bunun üzerine işçiler tersaneyi işgal etti. Polis müdahalesiyle işgal kırıldı. İşçiler bir araya gelerek şehirdeki bütün işyerlerini gezip eylemlerini desteklemelerini istediler. İşçilerin bu tavrına karşı polis, şiddetle saldırdı. Çıkan çatışmada polis kurşunuyla iki işçi öldürüldü ve 40 işçi ağır yaralandı. El Ferrol’deki hava iyice gerildi. Şehir askeri birlikler tarafından ablukaya alındı. Yaşananlar İspanya’nın genelinde işçileri harekete geçirdi. İşçiler, İspanya’nın bütününde El Ferrol katliamını protesto etmek ve dayanışmalarını göstermek için kollarına siyah pazubent bağladı. Siyah Pazubentler sınıfın öfkesinin dışavurumuydu. Kolektif dayanışma ve karşı duruşu simgeliyordu. Bu ve benzeri eylemler İspanya işçi sınıfını şekillendirdi. Franco faşizminin yıkılmasında önemli rol oynayan bir nevi sovyetik örgütlenme olan İşçi Komisyonları’nın—CC.OO gücünü pekiştirdi. Daha geniş bilgi için bkz., **Volkan Yaraşır, Uluslararası İşçi Hareketleri, Tüzmanlar Yay., 2004, s. 331-422**

(4) Bu söylediklerimiz sınıfın geri kalan bölümünün olumlu bir pozisyonda olduğu anlamına gelmez. Aynı problemler farklı dozajlarda da olsa, % 35’lik kesimde de yaşanmaktadır. Yazının mahiyeti nedeniyle güvencesiz işçilere özel vurgu yapılıyor. Taban örgütlenmeleri sendikacı, “güvenceli” kesimler için de vazgeçilmez bir örgütlenme biçimidir. Taban örgütlenmeleri sınıfın şekillenmesi ve yeniden yapılanmasının temel araçlarından birisidir.

160. yılında Manifesto günceldir!

“Manifesto’nun 160. yılında Marksizmin güncelliği” sempozyumu, 2 Şubat günü İnşaat Mühendisleri Odası’nda saat 10.00’da başladı. Açılış konuşmasını Yüksel Akkaya yaparken, **“Marksizmin güncelliği”** başlığı taşıyan ilk oturumun açılışını Fuat Ercan gerçekleştirdi.

İlk konuşmayı **Metin Çulhaoğlu** yaptı. Çulhaoğlu, Manifesto’da yazan kimi şeylerin bugün geçerli olmadığına veya bugün tartıştığımız kimi kavramların onda yer almadığına değindi. Fakat öyle olsa bile Manifesto’nun birçok kavrama, tartışmaya zemin hazırlamış olduğunu belirtti. *“Bu çerçevede emperyalizm kavramı Manifesto’da yoktur. Ancak bunun alt koşullarını anlatmıştır”* diyerek Manifesto’dan bir alıntı yaptı.

Ardından konuşan **Sungur Savran**, *“Manifesto’dan beri söylenenlerin güncelliği ele alındığında ‘Modern dünya sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenir.’ Güncel mi? İstanbul Davutpaşa olayı başka bir dünyada yaşıyoruz diyenlere bir tokat olacaktır. Bugün işçi sınıfının durumuna bakınca günceldir. İstatistiklere göre Türkiye işçi sınıfına sahip milyonlar böyle yaşıyor. Bu günceldir”* sözleriyle sunumuna başladı. *“Son 25 yılda proletaryanın bile ortadan kalktığını söyleyen post modernizm ve postmarksizmin kaba yanılgıları ortadadır.”* diyen Savran, Latin Amerika’da yaşanan süreçten, sınıf açısından taşıdığı önemden bahsetti.

Aydın Çubukçu, Manifesto’nun parti, örgüt, sınıfın önemine cevap verdiği için önemli olduğunu vurguladı. Bugün en önemli ihtiyacın sınıfın ihtiyaçlarına yanıt veren, doğru politikalar sunan bir parti olduğunu söyledi. Bugün Türkiye’de solcuların birliği için çabalandığını, asıl yapılması gerekenin işçilerin birliği için çaba harcamak olduğunu söyledi.

Metin Kayaoğlu’nun sunumuyla oturum devam etti. Kayaoğlu’nun, 20. yüzyılda Marksizm’den ne kadar uzaklaşırsa devrimciliğe o kadar yaklaşıldığı, doğru olanın da Marks’a dönüş değil ondan uzaklaşmak olduğu, Kürt hareketinin mevcut çizgisinin devrimci olduğu, El Kaide’nin, Hamas’ın devrimci olduğunu söylemesi salonda tartışma yarattı.

İlk oturumun son konuşmasını **Haluk Gerger** gerçekleştirdi. Gerger şunları söyledi. *“Marksizmin geçerliliğini yitirdiğine dair savunmadayız. Savunma ve saldırıyı birlikte yürütmenin yöntemlerini bulmak gerekir. Marksizmi savunmanın yolu hayatla bağını kurmak, işçi sınıfıyla bütünleşmesini sağlamaktan geçmektedir. Böyle olmadığı durumda Marksizm bilimden kopmuş bir ajitasyon ya da hayattan kopmuş aydın gevezeliği olarak ele alınmaktadır. Marksizm-işçi sınıfı ve ezilenlerle, devrimci praksis arasındaki bağlantıyı iyi kurmak gerekmektedir. Kan, ateş ve barutun içinde Marksizm varolmuştur. Sermaye tepeden tırnağa tüm gözeneklerinde kan ve kir fışkırarak gelir. Marksizm o kan ve kirde günceldir. İnsanın insana kulluğundan, emeğin sömürüsüne kadar tüm süreçlerin içerisinde Marksizm günceldir.”*

Sunumların ardından yaklaşık bir saat süren, canlı tartışmaların yapıldığı soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölüm yaklaşık 500 kişilik bir katılımla gerçekleşti.

2. Oturum: “Marksizm ve özgül alanlar”

2. Oturum **İrfan Kaygısız** başkanlığında başladı. *“Marksizm ve devlet”* başlıklı sunumunda **Galip Yalman**, Türkiye gibi ülkelerde devletin farklı

(belirleyici) bir konumda olduğunu, dolayısıyla devletin toplumsal çelişkilerden bağımsız bir şekilde çözümlenmesinin sorunlu olduğunu belirtti. Türkiye’de 1960’lardan başlayarak devletin toplumsal ilişkilerin bir biçimi olarak ele alındığını, devlet-sermaye ayrımının analitik ayrımlar olduğunu ve bu ilişkinin bir bütün olarak ele alınması gerektiğini vurguladı.

Ardından *“Devlet ve demokrasi: Marksizm’in güncelliği”* başlıklı sunumuyla **Yasemin Özdek** konuştu. Marks ve Engels’in devlet kavramını iki temel üzerinden ele aldıklarını, bunların devletin temel işlevleri ile özel mülkiyet ilişkileri olduğunu ifade etti: *“Kapitalist mülkiyet ilişkileri ile ilkel birikim yöntemleri kullanılarak devlet sermaye birikimi oluşturuyor. Devletin sermayeden görelî bir özerkliği yok. Tekelci kapitalizmde devletle sermaye iç içe geçiyor. Yasama-yürütme-yargıda devlet ve sermayenin bütünleştiğini görüyoruz.”* dedi. Devletin sermayeden görelî özerkliğinin olmadığını, devletle sermaye sınıfı arasındaki ayrımın ortadan kalktığını söyledikten sonra, burjuva demokrasisini bu gelişmelerle burjuva diktatörlüğü olarak yorumlayabiliriz, vurgusunu yaptı.

“Latin Amerika deneyimleri: Sınıfın yeniden oluşumu ve neoliberalizme karşı öz savunma” başlıklı sunumu **Çiğdem Çıdamlı** gerçekleştirdi. Çıdamlı, Marksizm ile özgül alanlar ilişkisinin sorunlu olduğunu söyleyerek sunumuna başladı. Politik özne tartışmasına, işçi sınıfının bütünsel çıkarlarını ifade eden örgüt düzeyinin unutulmasına vurgu yaparak, dogmatik Marksizm’in ele alındığının dışında bir bakışa sahip olmak gerektiğini, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde yaşanan sınıf hareketlerinin yeni bir proleterleşme dalgası (evsizler hareketi, yeni sendikal örgütlenmeler vb.) oluşturduğunu, ancak bu dalganın Marksizm’in ifade ettiğinin dışında olduğunu vurguladı.

Ardından *“Ulusal mücadele ve Marksizm arasındaki gerilimler”* başlıklı sunumuyla **Nazan Üstündağ** konuştu. Ezilen öznenin politikleştiğini, köylülerin, ulusların, İslami hareketin eyleyicilerinin adalet-eşitlik gibi kavramların içini nasıl doldurduğuna bakmanın belirleyici olduğunu söyledi. Bu kavramların içinin önceden doldurulmasının doğru olmadığını, geleneksel Marksizm’in böyle yaptığını ifade etti. Ulusal mücadelenin Marksizm’in belirlediğinin dışında bir seyre sahip olduğunu vurguladı.

“Marksizm ve kadın” başlıklı bir sunum yapan **Nuray Ergüneş**, “geleneksel” Marksizm’in kadınların konumunu kapitalizmle ilişkileri üzerinden ele aldığını, kadının erkekle olan ilişkileri açısından ele almadığını, böylece patriarkal yapıyı gözardı ettiğini söyledi. Kadının emek gücünden kimin yarar sağladığına dair Marksizm’in verdiği yanıtın sermaye olduğunu, bunun yanlış olduğunu söyledi. Ev içi emeği bu çerçevede temel dayanak noktası olarak ele alan Ergüneş, kadın sorununun kapitalist üretim ilişkilerinin dışında ayrı bir yerde durduğunu savundu. Ev içi emeğin sömürüsünden kadınların cinsel tacize uğramasına kadar, bu sorunların kapitalizmle belirleyici bir bağı olmadığını, kadınların feminist bir hareket içinde özgürleşeceğini, sosyalizmde kadın sorununun bu biçimiyle süreceğini dile getirdi.

Ardından soru cevap bölümüne geçildi. Bu oturuma yaklaşık 400 kişilik bir katılım oldu.

3. Oturum: “Marksizm ve sosyal bilimler”

Yusuf Özden’in başkanlık ettiği bu oturumda ilk sunumu **İzzettin Önder** gerçekleştirdi. Önder, devletin fonksiyonunu, piyasa çalışırken ortaya çıkan bozuklukları düzelterken, özel sermayeye katkı yapan bir konum olarak ele aldı. Bu mekanizmanın net anlatılması gerektiğini vurguladı. Devletin özel sermayeye katkı yaparken yapısal olarak eğitimi, sağlığı insan hakkı olarak görmediğini, eğitimin, sağlığın parasız olmasını talep etmek, ancak bunun için sermayeye itiraz etmek gerektiğini vurguladı.

Mehmet Türkay konuşmasına, Marks’ın kullandığı yöntemin çok önemli olduğunu, Hegel’den aldığı diyalektiği ters düz ettiğini söyleyerek başladı. Az gelişmiş olarak tanımlanan, yeni siyasal bağımsızlık kazanan ülkelerin kapitalist ilişkiler içerisine girmesine değindi. 1989’da “tarihin ve ideolojilerin sonunun geldiği” söylemleriyle küreselleşmenin kapitalizme meşruiyet kazandırmaya dönük bir kavram olarak ortaya atıldığını vurguladı.

Nail Satılğan ise Marksizm’in toplumsal bilim içerisindeki yerinden bahsederek sunumuna başladı. Sunumunda Ernest Mandel’den pek çok alıntı yaptı. Proletarya devriminin tek kurtuluş yolu olduğunu vurguladı.

İşaya Üşür, dünyayı anlama çabasının dünyayı değiştirip dönüştürme çabasıyla birleşmesinin önemini vurgulayarak, Marksizm’in bir bilim olduğunu ifade etti. *“Kapitalizmden bahsediyorsanız sosyalizmden bahsetmemek, Marksizm’i anlamamak demektir. Kapitalist üretim ilişkilerini tahlil etmek yetmez onu aşmak gerekir”*, Marks bunu yaptı, dedi. Marksizm’in tahrif edilmesine ilişkin düşüncelerini aktardı.

Ardından soru cevap bölümüne geçildi. Bu oturumu yaklaşık 300 kişilik bir kitle izledi.

4. Oturum: “Marksizm, sınıf analizleri ve günümüz işçi sınıfı”

Sempozyumun ikinci günü gerçekleşen **“Marksizm, sınıf analizleri ve günümüz işçi sınıfı”** başlıklı 4. Oturum **Hakkı Atıl** başkanlığında gerçekleşti.

İlk konuşmacı **Tülin Öngen** şunları söyledi: *“Marksizmin sınıf kuramı açısından önemli bir çerçevesi olduğunu bütün yapıtlarından görebiliriz. Sınıf, Marksizm açısından herhangi bir şey değildir; bir tarihsel-toplumsal formasyona özgün karakterini veren; tarihsel sürece müdahale etmenin ana birimidir. Manifesto’nun sınıfla başlayıp sınıfla bitmesi tesadüf değildir.”* Öngen, sınıfların üretim tarzı içinde ele alınıp incelenebileceğini belirtti. Üretim sürecindeki fiili yer ve sömürü olgusuna, sınıf-sömürü ilişkilerine değinerek şöyle devam etti: *“Marx üretim ilişkileri ekseninde iki kutuplu bir yapıdan bahseder. Ancak pratikte hiçbir sınıf kendi içerisinde homojen değildir. Ve iki sınıf arasında ara katmanlar vardır. Fiili mülkiyet (ekonomik kaynaklar üzerinde gerçek kontrol), kafa-kol emeği sınıf içerisindeki yapay ayrımlardır. ...”*

Korkut Boratav *“Marksizm ve sosyal bilimler”* başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. *“Marx’ın iki önemli katkısı tarihe bakışı ve artı değer kavramıdır. Maddeci tarih anlayışı ve Kapital’in kendisini kastediyorum. Bundan başkası Marks’ı klasik ekonomi politiğin yeni bir temsilcisi haline getirir. Lenin ve Mao diyalektiğin çelişkilerin algılanması olarak ifade ederler. Marx*

insan topluluklarının kökenine gidip çıkarımlar yapar. Sınıflı ve sınıfsız toplumlar ayrımını görür. En temel olarak üretken emek ve üretken olmayan emek ayrımını koyar. Sınıflar bir merdiven değildir. Her üretim ilişkisinde karşıtı olan şey sınıftır.” diyen Boratav, farklı iktisatçıların bu konudaki görüşlerine de kısaca değindi.

“Manifesto Türkiye günceliğinde değerlendirilmemekte” diyerek konuşmasına başlayan **Fuat Ercan** sözlerine şöyle devam etti: “Sınıf kavramının içi Türkiye’de ne kadar dolduruluyor? Her sosyal olgunun iktidarın üretilmesi ile ilişkisi vardır. Sınıf sosyal gerçeklik içinde algılanmalıdır. Sınıf analizi yapısal nesnel ve güncel olanın kesiştiği yeredir. Yapısal nesnel olanın içine güncel olanı koymazsak sınıfı fetiş haline getiririz. Öncelikle Türkiye kapitalizmini tanımlamak gerekir. Türkiyeli marksistlerin en büyük hatası kapitalizmin dışarıdan gelen bir durum olduğu algısıdır. Sermaye birikimi arttıkça devlet giderek daha çok sermayenin denetimi altına girer. Nüfusun %30’u tarım alanında çalışmaktadır. Değişken kısım esnaf ve zanaatkarlardır. Tarımdaki dönüşüm süreci dikkate alınmalıdır.”

Arif Geniş, “Kapital ve sınıf” başlıklı sunumuna, “Kapital sermayeyi çözümleyen bir kitaptır. Emek gücünün değerini sabit sayar. Kapital bize işçi sınıfını özel olarak anlatmaz. İşçi sınıfını sadece ücretli emek olarak açıklamak tek başına yeterli değildir.” diyerek başladı ve büyüyen hizmetler sektörü, kamu hizmeti, artı değer üretmeyen emekçilerle ilgili noktalara değindi. İşçi sınıfının devrimciliğe en yatkın kesiminin fabrika işçileri olduğunu, ama meselenin bunların daha çok sömürülmesi değil, karşıt olarak daha büyük bir tepki koyabilmeleri ve bir arada olabilmeleri olduğunu vurguladı.

Ahmet Haşim Köse, “Marksizm ve özgül alanlar” başlıklı konuşmasına, Marks’ın burjuvalardan çok ütopyacılarla ve burjuva toplumunun gri tonlarıyla, yani gerçeği dönüştürmek değil onunla uzlaşmak isteyen entellektüellerle mücadele ettiğini vurgulayarak başladı. Burjuvazinin de işçi sınıfına birey olma ve özgürlükler dünyası yaratmayı vaadettiğine işaret ederek, köklü çözümler yerine uzlaşmacı reformlar isteyenleri ve burjuva sosyalizmini eleştirdi. Konuşmasının sonunda Türkiye’de işçi sınıfının yaşadığı büyümeye vurgu yaptı.

Yüksel Akkaya, “Hekimler ve sınıfsal dönüşümleri” başlıklı bir konuşma yaptı. Statü ve gelir dağılımı açısından bundan 25 yıl öncesine kadar kaybı olmayan hekimlerin ve refah mesleklerinin neo-liberal dönüşümlerle birlikte kayba uğradığını istatistiki verilerle açıkladı. Hekimlerin kamuda çalışarak kendilerini sosyal olarak güvence altına aldığını, aynı zaman özel işletmelerde hekimlik yaparak ekonomik olarak da güvence altına almaya başladıklarını vurguladı. Bu dönüşüm içerisinde tam bir proleterleşme yaşamadıklarından ama hızla işçileştiklerinden bahsetti.

Konuşmaların ardından soru cevap kısmına geçildi.

5. Oturum: “Marksizm ve Türkiye’de Devrimci Sosyalist Hareketler”

“Marksizm ve Türkiye’de Devrimci Sosyalist Hareketler” başlıklı bölüm iki oturum halinde gerçekleşti. 5. Oturumun başkanlığını **Yüksel Akkaya** yaptı.

Bu bölüm **Atılım** gazetesinden Alp Altınörs’ün sunumuyla başladı. Altınörs konuşmasında şunları söyledi: “Bir sosyalist aydınlanma görevi vardır. Fakat pratik süreçlerle birlikte yürümelidir. İlerici devrimci teori ilerici bir savaşımla mümkündür. ... Akademik Marksizm olamaz. Dünyayı değiştirmenin yolu ve

aracı iktidar mücadelesidir. Proletarya demokrasisinden, iktidarından burada bahsetmek gereklidir. Ezilen ulusun kendini ezen ulusa karşı savaşımı kendisini ezen toplumsal güce karşı savaşımıyla kazanılabilir. Devrimci sosyalist hareketlerin kitlelere gitmesi gerekir. Kitlelerden kopmuş bir yaklaşım amaçtan kopmak, tarikatlaşmak anlamına gelir. Devrimci amaçlara yabancılaştıkları için geçmişteki siyasi partiler çökmüştür, yok olmuştur.”

Ardından Kürt ulusal sorununa değinerek, devlet kurma hakkı tanınmanın demokratik bir prensip olduğunu vurguladı. “Türk- Kürt ulusunun hak eşitliği savunulmalıdır. Kürt ulusu devrimimizin bileşenidir” diyerek, Kemalizm’den kopma ve Leninizm’e yönelme çağrısı yaptı. “Marksist hareketin önünde duran sosyalist aydınlanmadır. 20. yüzyıl sosyalizminin deneyimlerinin özümsemesi, bilince çıkartılması gerekmektedir. 20. yüzyıl sosyalizminin eleştirisi 21. yüzyıl sosyalizminin yaratılmasında büyük adım olacaktır.” dedi.

Halkın Devrimci Yolu adına Kutay Meriç bir sunum yaptı. Yeni bir proleterleşme sürecinin başladığını vurgulayarak, artık ilk isyanların sanayi proleteryasından değil, kadınlardan, işçilerden, sağlıkçılardan, köylülerden oluşan kitlelerden geldiğini ifade etti. “Yeni işçi hareketleri” olarak ifade ettikleri bu hareketlerin yozlaşmış siyasi iktidarlara karşı mücadele ettiğini dile getirdi. Geleneksel sendikal hareketin toplumun azınlıkta kalan kesiminin haklarını koruma çizgisi izlediğini söyleyerek, toplumsal hareket sendikacılığının yeni işçi kitlelerini örgütlemeyi hedeflediğini dile getirdi. Yoksul köylülüğün-işçi sınıfının partisini oluşturmanın ve sosyalist halk hareketini geliştirmenin kavranması gereken ana halka olduğunu söyledi.

Ardından **EHP** adına Özlem Yarkın, kısa bir sunumla işçi sınıfının Manifesto’da vurgulanan önemine değindi. İşçi sınıfının devrimci karakterini her dönem ortaya koyduğunu söyledi, Kavel, Paşabahçe, 15-16 Haziran direnişlerini örnek gösterdi. 2007 yılında Türkiye’deki işçi sınıfı eylemlerinin önemli olduğunu ve Mısır, Bangladeş, Fransa’ya kadar işçi sınıfı eylemlerinin yaygınlaştığını söyledi. Yarkın konuşmasına şöyle devam etti: “Sovyetler’in çöküşüyle sosyalizme olan inanç yok olmuştur. Çağı ve koşulları tanımlayan teorik çabanın önemi vardır. Geçmiş devrimci hareketin değerlendirilmesi gerekmektedir.”

Alınteri adına Yücel Filizler konuştu. Sempozyumda Marksizm’in diyalektik yanını reddeden anti-marksist görüşlerin, Aydın Çubukçu tarafından leninist olamayan parti anlayışının savunulduğunu dile getirdi. Temelde sorunun kitlelerin devrimci temelde özneleştirilmesi ve siyasallaştırılması olduğunu, onlara nesne gözüyle bakan yaklaşımın terkedilmesi gerektiğini söyledi. Arjantin ve Bangladeş gibi ülkelerdeki kitle hareketlerini örnek göstererek, kitlesel hareketliliğe karşın iktidarı ele geçirme perspektifinden yoksunluğu vurguladı. Her düzeyde ideolojik-teorik önderlik sorununa değindi. Bilinci ortaya çıkaracak gücün politika olduğunu söyledi. Proletarya diktatörlüğü ve devrimci iktidar sorununun altını çizdi. “Sosyalizmden komünizm idealinin koparılması”na değindi. Devrimci komünist bir partiye duyulan ihtiyaca ve daha gelişmiş bir mücadele tarzının önemine vurgu yaptı.

Soru-cevap kısmıyla devam eden bölümde Kürt ulusal mücadelesi ağırlıklı bir yer tuttu.

6. Oturum ise **Haluk Gerger**’in başkanlığında gerçekleşti. **SDP** adına konuşan Barışta Erdost şu noktaların altını çizdi: “Durumumuzu gerçekçi görebilen, bunu aşmaya yönelik birikim sorunu”, “Geçmişin insanı nesneleştiren yaklaşımı sorunludur”, “Marksizm’i kapitalizmi yenecek tek yol yapabilmek için kolektif emek gerekmektedir”, “Marksist emek

teorisi emeğe hak ettiği değeri verecektir”, “Sosyalist hareketin genç, kadın, ekoloji, barış, özgürlük hareketlerini aynı çatı altında buluşturarak bir yeniden yapılanma sürecine ihtiyacı vardır.”

Yol dergisi ve **Dayanışmaevleri** adına konuşan Mert Büyükkarabacak, “Eşitsizlik sürdükçe sosyalizm ölmez. Marksizm insanlığın özgürleşmesinin, kapitalist medeniyetin aşılabilesinin yegane yoludur” diyerek, ezilenlerin kolektif praxisine vurgu yaptı. Sosyalizmin salt bir kalkınma projesi olmadığını vurguladı. Dayanışmaevlerinin çalışmalarına değinerek, üretim, tüketim ağı ve halk inisiyatiflerinin öneminin altını çizdi.

Ardından **DTP** adına söz alan Osman Ergün şu görüşlere yer verdi: “Devrimci sosyalist hareketin yapısal sorunlarıyla ilgili söyleyecek çok söz var. Önce kendimize bir özeleştiriyile başlayalım. Özgürlük hareketi yola çıkarken Türkiyeli emekçilere şöyle yaklaşıyordu: ‘Onlar bizim stratejik kardeşlerimizdir.’ Bu saptamaya uygun davranılmamış ve çalışmalar yapılmamıştır. İki tarafta sorun var, ciddi engeller var. Bunda bizim de payımız var. Bunu dışında sistemin ve sistemi zorlayacak devrimcilerin de payı var. İşçi sınıfının devrimci hareketleri kendisiyle ittifak oluşturmak için üzerine düşeni yapmadı. Anadolu ve Mezopotamya’nın devrimci güçlerinin birleşmesi gerekiyor. Manifesto’da ‘bütün ülkelerin işçileri birleşin!’ sözleri bunu ifade ediyor.”

Umudu besleyen düşlerin gerçekleşmemesinin kitleleri ilgisizleştirdiğini, sadece Türkiye değil dünya üzerinde de bunun böyle olduğunu söyleyen Ergün şöyle devam etti: “Sosyalizme eleştirel bir yaklaşım içinde olduğumuzu herkes biliyor. Ancak Marksizm’i de reddeden bir durumda değiliz. İnsan olmakta ısrar sosyalizmde ısrardır. Emekçi sınıflardaki bozulmaları görmek gerekiyor. ... Halk gerçekliğini atlamadan kendini gözden geçirmek gerekiyor.”

BDSP adına Atlen Yıldırım söz aldı. Sunumuna Manifesto’nun güncelliğine değinerek başladı. Sol hareketin, 160 yıl önce Manifesto’da ortaya konulan sınıf, devlet, devrim vb. konulardaki kavrayışın uzağında olduğunu vurguladı.

‘60’lı yıllarda dönemin sol hareketine YÖN ve TİP şahsında parlamentocu ve darbeci iki çizginin hakim olduğunu, YÖN’ün düzenin bel kemiği ordudan devrim beklediğini, TİP’in ise parlamentarizme dayalı bir sosyalizm anlayışına sahip olduğunu dile getirdi. ‘71 Devrimci Hareketi’nin burjuva sosyalizmine göre düzen kurumları karşısında radikal devrimci çizgiyi temsil ettiğini, ancak ideolojik olarak bir önceki dönemden tam anlamıyla kopmadığını, özellikle MDD’nin devrimci demokrat anlayışının sol harekete egemen olduğunu, bu bakışın sonraki süreçte de aşılamadığını vurguladı.

12 Eylül sonrası süreçte geleneksel sol hareketin bir kesiminin yenilgi ile birlikte düzen legalitesine sığındığını ve parlamentarist bir çizgide sosyal demokratlaştığını dile getirdi. Diğer kesimin ise yaşanan süreci devrimci bir eleştiriye konu edemediklerini, bu nedenle yapısal sorunları içerisinde boğularak varlık yokluk sorunu ile yüzyüze kaldıklarını söyledi. Sözlerine şöyle devam etti: “Burada bir krizden söz edilecekse o da Marksizme bu kadar yabancı olan küçük-burjuva devrimcilik anlayışının krizidir. ... İlkelerini, stratejisini bir yana bırakan, günü kurtarmaya çalışan ittifaklar içerisinde çok rahat girebilen bir sol hareket tablosu ile karşı karşıyayız...”

Soru-cevap bölümünde daha çok ulusal soruna ilişkin tartışmalar yürütüldü. Haluk Gerger’in yaptığı kapanış konuşmasının ardından Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi adına Cengiz Faydalı sempozyumun resmi kapanış konuşmasını gerçekleştirdi. İkinci gün oturumlarına yaklaşık 300 kişilik bir katılım gerçekleşti.

Solun Komünist Manifesto ile sınavı...

A. Deniz

Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi'nin düzenlediği **“Komünist Manifesto’nun 160. Yılında Marksizmin Güncelliği Sempozyumu”** Ankara’da 2-3 Şubat tarihlerinde gerçekleştirildi.

İlk günkü oturumlarda akademik bir hava ağır basarken, Marksizm’in temel görüşlerine yaklaşımlarda belirsizlik, zayıflık dahası anti-marksist görüşler kendini ortaya koyabildi. Bütün bunlar, kitlenin ilgisini ve ikinci günkü oturumlara katılımını bir ölçüde zayıflattı. Fakat yine de sempozyumu belli bir sabır, ilgi ve dikkatle izleyen bir kitle vardı.

Kuşkusuz, aydın ve akademisyenler arasında oldukça anlamlı sunum ve yaklaşımlar da mevcuttu. Haluk Gerger’in ilk günden itibaren *“Bu sempozyumun en önemli bölümü, asıl pratik mücadele içinde olanların konuşacağı son iki oturum. Asıl onların ne diyeceği önemli”* yaklaşımı ve devrimcileri *“onlar bizim de temsilcilerimiz”* diyerek selamladığı kapanış konuşması oldukça anlamlıydı.

Sempozyuma katılan kitle oldukça heterojen bir görünüm sundu. Az da olsa işçilerden kamu emekçilerine, aydınlara, öğrencilere, orta yaş grubundan gençlere, solun farklı kesimlerinin taraflarından herhangi bir siyasi gruba angaje olmamışlara kadar uzanan geniş bir yelpaze mevcuttu. Kitlenin heterojen bileşimi sorulan sorulara, eleştirilere ve yorumlara da yansdı. Katılımcı kitle arasında soru, eleştiri ve yorumlarıyla katılım gösterenler küçümsenmeyecek düzeydeydi.

Sempozyum, reformist ve devrimci kanatlarıyla solun Manifesto ile ilişkisinin netameli bir sorun olarak sürdüğünü gözönüne serdi.

Kapitalist topluma ilişkin en temel görüngülerin son derece özlü bir açıklamasını yaparak derin bir tahlilini sunan Komünist Manifesto’nun en temel argümanı, bilindiği gibi sınıf mücadelesi teorisi ve sınıfsız toplumun yaratıcısı olarak işçi sınıfının tarihsel rolünü açıklamasıdır. Marksizm işçi hareketinin teorik ifadesidir. Marksizm, toplumsal dayanağını işçi sınıfı hareketinde bulabildiği ölçüde pratik yaşamda gerçek anlamını bulabilir. İşçi sınıfı, kapitalizmi yıkacak ve komünizme geçişi sağlayacak devrimci potansiyele sahiptir. Sınıflı toplumu tarihe gömebilecek biricik sınıf olan işçi sınıfı, başka hiçbir sınıfın gerçekleştirmeye muktedir olamadığı bir tarihsel misyonla donanmıştır.

Oysa küçük-burjuva aydınların ve sol akımların kavramakta yeteneksizlik gösterdikleri sorunlardan biri budur. Onlar hem marksist geçinip hem de Marksizm’in bütün bir sınıf özünü oluşturan temel önemde bir teorik düşüncenin karşısına çıkabiliyorlar. Panelistlerden Çiğdem Çıdamlı ve Halkın Devrimci Yolu adına konuşan Halkevleri aktivisti Kutay Meriç, işçi sınıfının tarihsel rolünü karartan bir yaklaşım sergilediler. Çıdamlı, Latin Amerika ve Afrika ülkeleri bağlamında ortaya çıkan “evsizler hareketi” ve “yeni sendikal örgütlenmeler”in Marksizm’in ifade ettiğinin dışında bir seyre sahip olduğunu, Meriç ise, hareketliliğin sanayi proletaryasından değil, kadınlardan, sağlıkçılardan, köylülerden ve diğer işçi kesimlerinden geldiğini ileri sürebildi.



Kuşkusuz, işçi sınıfının tarihsel rolünü söz planında kabul etmek de tek başına yeterli değildir. İşçi sınıfı, tarihsel rolünü yerine getirebilmek için bazı araçlara ihtiyaç duyar. Bunların başında ise parti gelir. Manifesto’nun sözleriyle, *“proleterlerin bir sınıf olarak örgütlenmeleri, sonuçta onların bir parti olarak örgütlenmelerini”* gerektirir. Sempozyumda Aydın Çubukçu işçi sınıfının partide örgütlenmesini vurgulayan bir konuşma yaparak Manifesto’nun güncel çağrısının bu olduğunu belirtti. Çubukçu’nun işaret ettiği partinin sosyal-reformist EMEP olduğu biliniyor. Manifesto’nun kastettiğinin liberal-reformist bir parti değil, bir toplumsal devrim partisi olduğu da... Bu parti, sermaye egemenliğine son verebilmek için sınıfın burjuvazi ve küçük-burjuva solundan bağımsız biçimde örgütlenmiş, düzen legalitesiyle kendini asla sınırlamayan, ihtilalci komünist bir işçi partisidir. Manifesto’nun güncel çağrısı böyle bir parti içindir.

Manifesto, *“modern devletin yönetimi, bütün burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir”* der. Burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisi, özünde burjuvaziye hizmet eden bir sınıf demokrasisidir. Sempozyumda akademisyen Yasemin Özdek’in bu yöndeki net ifadeleri oldukça dikkate değerdi. Çünkü, burjuva demokrasisi ne kadar genişlesin, işçi sınıfı sömürülen ve egemenlik altında tutulan bir sınıf olarak kalır. İşçi sınıfı, sermaye egemenliğine son vermeden sömürü düzeninden kurtulamaz. İşçi sınıfının, burjuva demokrasisi sınırları içinde kazanımlarının düzeyi ne olursa olsun, bu böyledir. Tarihsel deneyim, sınıflar üstü devlet ve sınıflar üstü demokrasi olamayacağını kanıtlamıştır.

İşçi sınıfının iktidarı ancak burjuva devlet aygıtını parçalayarak sermaye egemenliğine son verecek olan gerçek bir proleter devrimle kurulabilir. İşçi sınıfı, kendisini burjuva legalitesiyle sınırlarsa, iktidarı asla fethedemez. Burjuva devlet aygıtı yıkılmadan işçi ve emekçi kitlelerden yana bir siyasal iktidarın kurulabileceği iddiası, işçi sınıfını yıkıma sürükleyecek oportünist ve reformist içi boş bir hayaldir. Bu nedenledir ki, komünistler kendi

İşçi sınıfı, kapitalizmi yıkacak ve komünizme geçişi sağlayacak devrimci potansiyele sahiptir. Sınıflı toplumu tarihe gömebilecek biricik sınıf olan işçi sınıfı, başka hiçbir sınıfın gerçekleştirmeye muktedir olamadığı bir tarihsel misyonla donanmıştır

görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler ve asla işçi sınıfı ve emekçileri boş hayallerle aldatmazlar. Manifesto’nun diliyle söylersek; *“hedeflerine ancak tüm toplumsal koşulların zorla yıkılmasıyla ulaşılacağını açıkça ilan ederler.”* Kapitalizmin reformlar yoluyla ıslah edilmesi veya kapitalizm altında daha iyi bir dünya yaratılması asla mümkün değildir. Kapitalizmden kurtuluş bir proleter devrimi gerektirir. Komünist Manifesto, işçi sınıfı ve emekçileri böyle bir tarihsel eyleme çağırıyor.

Sempozyumda da temsil edilen solun reformist kesimleri ve tasfiyeciliğin etkisiyle yalpalayan küçük-burjuva devrimci demokratlarının siyasal konumları ile Manifesto’nun bu güncel çağrısı arasında büyük bir uçurum vardır. Bunların kimisi artık tümüyle parlamenter faaliyeti temel almakta, kapitalizmin reformlar yoluyla ıslah edileceği hayallerini körüklemektedir. Kimisi de *“proleter devrimi isteyen onun aracı olan partiyi de ister”* gerçeğini unutmuş görünmektedir. Dün marksist teori, program, strateji ve taktik karşısında tutucu bir örgüt savunuculuğuyla ayak direyenler, şimdi o örgütlerini bile savunamaz hale gelmişlerdir.

Sempozyum, solun ciddiyet ve samimiyet sorunu yaşadığını bir kez daha gösterdi. Solun kimi kesimleri, sempozyumda Teori ve Politika Dergisi adına konuşan Metin Kayaoğlu’nun *“Marksizmden uzaklaştıkça devrimcileşilir”* kaba düşüncesini açıktan savunması karşısında eleştiri oklarını oraya yöneltmiş, beterin beteri varmış diyerek belki bir parça da rahatlamış olabilir. Ancak sorun bu kadar basit değil. Basit olmadığını görebilmek için, geçmişin anlı-şanlı örgütlerinin küçük-burjuva çizgide ısrarları sonucunda saplandıkları reformizm bataklığına bakmak yeterlidir.

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” Nokia işçilerinin dayanışma çadırında hayat buluyor!



NRW/Bir-Kar çalışanları olarak, 3 Şubat günü Bochum Nokia fabrikası önünde kurulan dayanışma çadırlarındaki işçileri ziyaret ettik. Yakın şehirlerde (Essen, Dortmund, Wuppertal, Bochum) yaşayan ilerici ve devrimci güçler olarak, tümüyle haklı davalarında Nokia işçilerinin yanında olacağımızı ve her türlü desteği sunacağımızı bildirdik.

Bir-Kar imzalı bildirilerimizi ve Kızıl Bayrak gazetesini dağıttık. Tersane İşçileri Birliği'nin Nokia işçilerine gönderdiği dayanışma mesajını işçi temsilcileri aracılığı ile diğer işçilere ulaştırdık. Hem Kızıl Bayrak'taki Nokia işçileri ile ilgili yazı hem de tersane işçilerinin mesajı ilgiyle karşılandı.

Ziyaretimizin ilk günü işçilerle bire bir sohbet etme olanağımız oldu. İşçi temsilcileri, bugüne kadarki süreci ve son gelişmeleri anlattılar. Biz de sürece ilişkin düşüncelerimizi, Opel, Bosch-Siemens, Siemens Benz vb. işyerlerinin deneyimleri üzerinden işçilerle tartıştık. Nokia işçilerinin yalnız olmadığını, başta Opel ve Thyssen-Krupp çalışanları olmak üzere, çok geniş bir toplumsal destek oluştuğunu, Nokia direnişinin başarısı için bu desteğin büyük bir kazanım olduğunu söyledik.

Önemli bir izlenimimiz, çadırdaki yerli ve yabancı işçiler arasındaki ilişkilerin sıcaklığı oldu. Eylemlilik içinde her türlü önyargı yıkılmış, halkların ve işçilerin kardeşleşmesi pratik olarak hayat bulmuştur.

Öte yandan, direniş en sıradan işçilerde bile politik bilinç gelişimine yol açmıştır. Birisi 22, diğeri 9 yıldır Nokia'da çalışan iki işçi temsilcisinin söyledikleri bunu gösteriyor. Nokia'nın kendi tarihinde en büyük kâr oranını yakaladığı ve büyüme hacminin %67'lere ulaştığı bir zaman diliminde, daha fazla kâr amacıyla 5 bine yakın çalışanı bir kalemde sokağa atmak istemesi bu sistemin sosyal adaletini, gerçek yüzünü bizlere göstermiştir, diyorlar.

Nokia işçilerine neden üretimin hala sürdüğünü, greve neden gidilmediğini sorduğumuzda ise özetle şu cevabı alıyoruz: “Aslında Nokia patronları da böyle bir beklenti içinde idiler. Yapılan anlaşmalar nedeniyle Bochum'daki işyerinin yaz sonuna kada yoğun işi var, bu ihtiyaca cevap verebilmek için kısa bir süre önce işçilerden mesaiye kalması istendi. Ayrıca iki günlük

dönüşümlü vardiya sistemine geçildi. Bizim şu an greve gitmemiz durumunda bu işlerin hemen Macaristan'daki fabrikalara kaydırılıp on kat daha ucuza üretilmesi planları var. Biz Nokia patronlarının bu oyununu bozmak istedik. Ayrıca şu an başlatılacak bir grev işyerinin hemen kapatılması için patronlara bir olanak verecektir. Bunu engellemek istedik. Üstelik üretim şu anda yarıya inmiş durumda...”

3 Şubat günü Nokia işçileri ve aileleri fabrikanın önündeydiler. 500 aşkın insan o gün dayanışmanın güzel bir örneğini sergiledi. Bizler de bildirilerimizi dağıttık, yemek standlarında işçilere yardımcı olduk.

28 Şubat'ta 5 işveren ve 5 işçi temsilcisinin katıldığı bir toplantı yapılacaktır. Ama işveren temsilcilerinden birisi iki oy hakkına sahip. Dolayısıyla, toplantı aslında çoktan alınmış bir kararın işçilerle ortak bir toplantıda alındığı görüntüsünü vermek amacıyla düzenleniyor. İşçi temsilcisi bir arkadaş bunu şöyle ifade ediyor: “Bu toplantının sonucu aslında bellidir. Kapatılma kararı çoktan alınmıştır. Birtakım işçi arkadaşlarda hala bir parça umut var. Hep belkilerle kendilerini avutuyorlar. Biz biliyoruz ki burası kapatılacak, ama biz işçiler bunu Nokia patronlarına en ağır biçimde ödetmek konusunda hemfikiriz. Tüm işçilerin katılımıyla gerçekleşecek bir grev bu süreçte daha güçlü sonuçlar yaratacaktır.”

Sonuç olarak, tüm toplumun ve işçi sınıfının anlamlı desteğine dayanarak ortaya konulacak genel bir direniş Nokia patronlarına geri adım attırabilirdi. Sürecin böyle yaşanmasında en büyük etken, IG-Metal sendikasının bu mücadeleye yeterince sahip çıkmaması ve kararlı bir duruş sergilememesidir.

Nokia işçileri devrimci bir önderlikten yoksundur. Oysa süreç her türden politik propaganda ve ajitasyon için uygun olanaklar sunmaktadır. Bu durum bizlere yönelmemiz gereken alanı işaret etmektedir. Bu süreçte Nokia işçileri ile yaratılacak ileri düzeyde bir kucaklaşma, bizlere sınıf çalışmasında tecrübe kazandıracak ve yarının daha ileri mücadelelerine hazırlayacaktır. Bu bilinç açıklığı ile görevlerimize yüklenmeliyiz.

BİR-KAR / Essen

Tersane işçilerinden Nokia işçilerine...

Haklı davanızda sonuna kadar sizinleyiz!

Nokia işçileri kardeşler!

Binlerce kilometre uzaktan, Tuzla tersaneler cehenneminden yazıyoruz sizlere. Bizler ağır çalışma ve sömürü koşulları altında çalışan işçileriz. Devasa gemileri mavi okyanuslara biz salıyoruz. Bizler bu gemileri cehennem koşulları altında inşa ederken, tersane patronları giderek palazlanıyor. Günde 10-12 saate varan ağır çalışma koşulları, sigortasız çalışma, ücret gaspları ya da ücretlerimizin zamanında ödenmemesi, taşeronlaştırma, sağlıksız barınma koşulları, her şeyden önemlisi iş cinayetleri yaşadığımız cehennem koşullarının özetidir.

Geçtiğimiz yıl 12 işçi kardeşimizi iş cinayetlerine kurban verdik. Geçtiğimiz günlerde de Onur Bayoğlu'nun iş cinayetine kurban gitmesi ve iki işçi arkadaşımızın sakat kalmasıyla bir kez daha sarsıldık. Bütün bu iş cinayetleri ve yaralanmaların gerisinde yatan neden, tersane patronlarının örgütlü yapısı olan GİSBİR'in (Gemi İnşaa Sanayicileri Birliği) aşırı kar hırsıdır. Tıpkı Nokia kapitalistlerinin aşırı kar hırsı ve ucuz işgücü için fabrikayı kapatacaklarını açıklamaları, Romanya'ya taşımak istemeleri gibi.

Sadece Nokia'da çalışan siz işçiler değil Nokia'ya bağlı iş yapan binlerce işçi, esnaf ve çevre halkı da bu kapatma saldırısından nasibini alacaktır. Dolayısıyla, bu saldırının kapsamı Nokia sınırlarını aştığı yerde, toplam bir karşı koyuş da yaşamsal olacaktır.

İlk anlamlı tepkilerinizi koydunuz. Bundan sonra da tepkilerinizi daha güçlü koyacağınızdan eminiz. Davanızda, mücadelenizde fazlasıyla haklısınız. Tuzla tersaneler cehennemindeki direniş odağı haline gelmiş öncü işçiler olarak haklı mücadelenizi heyecan ve coşkuyla takip ediyoruz. Sonuna kadar mücadelenizin yanındayız. Eğer bu kapatma saldırısı başarıyla püskürtülebilirse, Nokia patronlarının dayatacağı çalışma koşullarını püskürtmeyi de başarabileceksiniz. Bu inançla sizleri ve haklı davanızı selamlıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği



Berlin’de uyarı grevi!

Berlin Belediyesi’ne bağlı toplu taşıma araçları (BVG) çalışanları, 31 Ocak gecesinde itibaren 5 bin sürücüyü 39 saat süren bir uyarı grevi gerçekleştirdi.

Ver.di sendikası’nın çağrı yaptığı ve 2 Şubat günü başlatılması planlanan grev, işverenin işçilerle alay edercesine yaptığı öneri üzerine bir gün öne alındı.

Otobüs, tramvay ve metroların beklenmedik bir şekilde devre dışı kalması, yaşamın felç olmasına ve yüzbinlerce Berlinli’nin işyeri ve okullara gecikerek gitmesine neden oldu.

Ver.di Sendikası, 11.500 işçi için % 8’lik zam talebinin yanısıra, 2005 yılından itibaren işe alınan 1500 işçi için de %12’lik zam talebinde bulunmuştu. Bu taleplerle birlikte eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farkını da ortadan kaldırarak, “eşit işe eşit ücret” talebinin öne sürülmesi karşısında işveren temsilcileri, 2005 yılından itibaren işe alınan 1150 çalışanı için 2010 yılına kadar % 6-8’lik bir artış ve bir kereye mahsus ödenmek üzere 200 Euro önerdiler.

İşverenin bu önerisi BVG çalışanlarının %95’i için zamdan muaf tutulma anlamına geldiği için böyle bir öneriyi kabul edilemeyeceklerini açıklayan Ver.di sendikası temsilcisi, taleplerine yanıt verilmemesi durumunda uzun süreli bir greve gideceklerini açıkladı.

Grevin seyri 18 Şubat günü yapılacak yeni görüşmede belli olacak.

Kızıl Bayrak / Berlin

Lozan’da grev ve sokak eylemi!

Tüm dünyada olduğu gibi İsviçre’de de burjuvazi, mevcut durumu fırsat bilerek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm öteki çalışanların sosyal haklarına karşı saldırıda epey mesafe almış bulunuyor. Doğal olarak bu saldırılar tepkilere neden oluyor. Şimdiye kadar en kapsamlı saldırılar eğitim, emeklilik ve çalışma alanında merkezi hükümetler tarafından yeni yasal düzenlemelerle güvenceye alınırken, şimdi ise Lozan’daki yerel hükümet, kamu çalışanlarına ve memurlara karşı yeni bir saldırıyı gündeme getirmiş bulunuyor.

Kantondaki yerel hükümet bu sektörlerde çalışan 25 bin kişiyi hedef alarak yeni bir yasal düzenleme planlıyor. Buna göre, daha katı bir disiplin ve denetimle, tek ücret politikasının uygulanması, yüksek ücretlerin düşük ücret sınırlarına çekilmesi hedefleniyor.

Bu yeni yasal düzenleme sektörde çalışanların eylemli tepkisine neden oldu. Kantondaki üç memur sendikasıyla yerel hükümet arasında yapılan görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanınca, sendikalar ilk etapta 31 Ocak’ta bir günlük grev ve mesai bitiminde yürüyüş gerçekleştirdiler. Yerel hükümetin gündeme getirdiği bu saldırıya karşı grev ve yürüyüş ilk adım olarak başarılı bir yanıt oldu.

31 Ocak’ta kantonda eğitim, sağlık ve öteki bütün hizmetler durduruldu. Akşam gerçekleşen yürüyüşe 15 bini aşkın kişi katıldı. Sendikalarla hükümet yetkilileri arasında görüşmeler devam ediyor. Sendikalar bu yasa geri çekilmediği koşullarda eylemlerine devam edeceklerini açıklamış bulunuyorlar.

Lübnan saldırısını inceleyen komisyonun raporu yayınlandı...

İrkçi siyonistler Lübnan hezimetini itiraf ettiler!

İsrail savaş uçakları Lübnan’a bomba yağdırmaya başladıktan kısa süre sonra bir medya ordusunun karşısına çıkan ABD Dışişleri bakanı Condolezza Rice, kendinden emin bir edayla “yeni Ortadoğu”nun şekillenmekte olduğu “müjdesi”ni vermişti.

İsrail savaş makinesinin 2006 yazında gerçekleştirdiği saldırı 12 Temmuz’dan 14 Ağustos’a kadar sürmüş, Güney Lübnan başta olmak üzere İsrail işgaline karşı direnişin başını çeken Şii’lerin tüm yaşam alanları, emperyalist-siyonist güçlere yaraşır bir vahşetle yakılıp yıkılmıştı. 34 gün süren saldırıyla Lübnan nüfusunun dörtte birini yerinden yurdundan eden İsrail ordusu, ezici çoğunluğu sivillerden oluşan 1200’ü aşkın insanı katletmiş, binlercesini yaralamış, öncelikle çocukları hedef alan çok sayıda salkım bombasını ise Lübnan topraklarına serpiştirmişti.

Bu kadarlık “başarı” siyonist savaş makinesini zafere ulaştırmaya yetmemiştir. Lübnanlı direnişçilerin kararlılığı 150’ye yakın işgalci askerin hayatına mal olmakla kalmamış, bu direngenlik, “yenilmez güç” olmakla övünen İsrail savaş makinesinin kibrini de yerle bir etmiştir. Tabii bu sayede savaş kundakçısı çete adına böbürlenene Rice’ın küstah burnu da sürtülmüştü.

Lübnan Hizbullah ile Lübnan Komünist Partisi militanları tarafından gösterilen militan direniş, hem emperyalist-siyonist zorbaları şaşkınlığa uğratmış hem olası bir saldırıda İran’ın safında yer alacağı varsayılan direniş odaklarına ağır bir darbe vurma hevesini kursaklarında bırakmıştır.

Saldırının Lübnanlı direnişçilerin kaçırdığı iki işgalci İsrail askerini kurtarmak için yapıldığı iddiasının ise düzmece olduğu, “uzun zamandır bu saldırıya hazırlanıyorduk” diyen siyonist şefler tarafından itiraf edilmiştir.

Lübnan yenilgisi, siyonist rejimde bir travmaya yol açmış, dokularına kadar militarize olan bu rejimde ordu, ağır suçlamalara maruz kalmış, genelturmay başkanı dahil bazı üst düzey şefleri harcamak zorunda kalmıştır. Sert suçlamalara maruz kalan İsrail başbakanı Ehud Olmert ise istifa etmeyi reddetmiş, ancak savunma bakanını tereddütsüz harcamıştır. Koltuğunu korumasına rağmen baskılara maruz kalan başbakan, Lübnan saldırısının fiyaskoyla sonuçlanmasını araştırmak üzere bir komisyon görevlendirmek zorunda kalmıştır.

Başına atanan emekli yargıç Eliyahu Winograd’ın adıyla anılan “Winograd Komisyonu”, bir buçuk yıllık araştırmadan sonra nihai raporunu açıkladı. İsrail savaş makinesinin yenilgisinin tescil edildiği raporda, esas suçlunun ordu şefleri olduğu ifade ediliyor. Başbakanla savunma bakanını eleştiren rapor, Lübnan halklarına karşı yapılan vahşi saldırıyı ise savunuyor.

Raporu açıklamak üzere düzenlediği basın toplantısında, savaş kararı alınmasının gerekli ve doğru olduğunu iddia eden Winograd komisyonu başkanı, “*Bilerek ve planlanarak yapılan bir savaşta, böyle yanlışlıklar yapılması daha sakıncalı durumlar yaratabilirdi veya çok daha büyük bir savaşa neden olabilirdi*” dedi.

Savaşta İsrail ordusunun etkili bir şekilde kullanılmadığını, kara kuvvetlerinin de gereken



başarıyı sağlayamadığını ifade eden komisyon başkanı, strateji konusunda gereksiz zaman harcadığını, gerekenlerin zamanında yapılamadığını, bu nedenle de BM’nin savaşın durdurulmasını öngören kararından sonra 33 İsrail askerinin öldüğü gereksiz bir kara harekatinin baş vurulduğunu dile getirdi.

İsrail savaş makinesinin direniş karşısındaki yenilgisini saptayan raporun açıklanması, itibarsız başbakanın istifasını isteyen seslerin bir kez daha yükselmesine yol açtı. Ancak alternatifi olmadığını savunan siyonist başbakan koltuğunu terk etmeye niyetli görünmüyor. Ehud Olmert’in sevmeyenleri tarafından da dile getirilen bu görüş, siyonist rejimdeki çürümenin varlığı safhayı göstermektedir.

Bu arada raporu hazırlayan komisyon, sivillerin katledilmesi, yerleşim alanlarının yıkılması, köprülerin, hastanelerin, süt üretim ve depolama tesislerinin bombalanmasının sözünü bile etmiyor. İnsanlığa karşı işlenen bu ağır suçları savunan İsrail başbakanının atadığı komisyon bileşenleri de, ırkçı-faşist zihniyetle maluldür.

Nitekim, Winograd Raporu’nu “derin kusurlu” olarak niteleyen Af Örgütü, Lübnan’da bini aşkın sivil katleden İsrail’in savaş suçlarına raporda yer verilmemesini eleştirdi. Lübnan işgal girişiminin soruşturulması için bağımsız bir komisyon kurulmasını önerdi.

İsrail saldırısı sona erdiğinde zaferini ilan eden Lübnan Hizbullah liderleri, raporun kendilerini teyit ettiğini belirttiler. Örgütün basın sorumlusu Hüseyin Rahhal, “Rapor, Hizbullah’ın uzun zamandır dile getirdiğini kanıtlıyor. İsrail hedeflerinin gerçekleştirilmesinde tamamen başarısız olmuş ve Hizbullah’a karşı hezimete uğramıştır” diye konuştu.

Raporu değerlendiren Hizbullah’a yakınlığıyla bilinen Lübnan Genelkurmay Başkanı Michel Süleyman, “İsraili yetkililerin, hükümet ile orduyu kamuoyu önünde kınayacakları aklımıza gelmezdi. Rapor, yasaları hiçe sayarak Lübnan’a savaş açanın İsrail olduğunu doğruluyor” dedi.

Lübnan direnişi emperyalist-siyonist güçlere önemli bir yenilgi yaşatmıştır. Ortadoğu halklarının emperyalist-siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerinden kurtulabilmesi, bu tür zaferlerin yaygınlaştırılmasıyla mümkün olacaktır.

Çad'da gerici güçler arası iktidar savaşı!

Batılı emperyalistlerin “istikrar vahası” Kenya’da seçimlerin ardından başlayan iç çatışmalar devam ederken, dikkatler bir başka Afrika ülkesi olan Çad’a çevrildi. Bu ülkeden yansıyan haberler, kısa sürede ivme kazanan çatışmalarda “isyancılar”ın üstün geldiğini bildiriyor.

Yönetime karşı savaşılan güçlerin birkaç gün içinde başkent N’Djamena’yı kuşatması ve bin 500 silahlı kişiyle başkente yürüyen bu güçlerin ordu ile “karşılaşmaması” dikkat çekicidir. Çatışma egemenler arası iktidar mücadelesine dayandığı için, bin 500 silahlı kişinin başkenti kuşatması ordunun dikkatinden “kaçabiliyor”.

Devlet Başkanı İdris Debi liderliğindeki hükümet güçleri, başkentin düşmemesi için mevzileri tahkim ederken, isyancıların lideri Timane Erdimi ise Radio France’a yaptığı açıklamada, N’Djamena’nın etrafını sardıklarını, Debi’ye iktidarı paylaşmak için müzakere şansı tanıdıklarını, aksi takdirde kente saldıracaklarını söyledi.

Timane Erdimi, Mahamat Nuri, Abdelvahid A. Makaye üçlüsü liderliğinde olduğu bildirilen “isyancı” muhalif ittifak, Çad’ın güneyindeki Sudan sınırından hareket ederek birkaç günde başkente ulaşmaya muvaffak olmuştur.

Çad resmi kaynakları, “Birleşik Değişim Cephesi” diye adlandırılan “muhalif” güçlerin Sudan tarafından desteklendiğini iddia etmektedir. Bu iddia “isyancı” güçlerin başkenti kuşatabilmesine yetecek gücü nereden bulduğunu açıklamaya yetmese de, düzen içi oluşumların bazı gerici güçlerle işbirliği yapması sık rastlanan bir durumdur. “İsyancı” güçlerin devlet başkanına “iktidar paylaşımı” için öneride bulunması da, çatışmanın gerici güçler arasında cereyan ettiğine işaret etmektedir.

Devlet başkanının iktidar paylaşımı çağrısına olumsuz yanıt vermesi üzerine başlayan çatışmalarda “isyancı” güçlerin başkenti ele geçirdiği bildirildi.

Olaylarla ilgili açıklama yapan askeri bir kaynak, hükümet güçleriyle üç saatten fazla çatışan isyancıların başkentin kontrolünü ele geçirdiğini belirtti. “İsyancılar”ın, cezaevini bastığını söyleyen bazı görgü tanıkları ise cezaevindeki tüm tutukluların serbest kaldığını belirttiler.

“İsyancı” güçler en son 2006 yılı Nisan ayında bir çıkış yapmış, kayda değer bir ilerleme sağlamalarına rağmen iktidardan umdukları payı almayı başaramamışlardı.

Başkent kuşatıldığında Çad Devlet Başkanı İdris Debi’ye kendisini ülkeden çıkarma yönünde teklifte bulunan Fransa, belli ki bu ülkeyle halen yakından “ilgilileniyor”. Fransa Cumhurbaşkanlığı kaynakları, “İdris Debi’ye, yaşamının tehlikede olduğunu ya da gitmesi gerektiğini düşünüyorsa, Çad’dan kendisini çıkarmak için Cuma günü teklifte bulunduk, ancak reddetti. Bununla birlikte, teklif hala geçerli” açıklamasını yaptı.

Eski bir Fransız sömürgeci olan Çad’da halen Fransız askerlerinin bulunması, söz konusu ilginin mahiyetini ortaya koymaktadır. Başkentin silahlı



güçler tarafından kuşatılmasına rağmen Fransız savaş makinesine bağlı askerlerin “tarafsız” davranması ise, Çad’daki iktidar mücadelesinde eski sömürgeci olan Fransız emperyalizminin doğrudan işin içinde olduğu izlenimi yaratmaktadır.

Fransız ordusu öncülüğünde (yarısı Fransız ordusuna bağlı) üç bin 700 AB askerinin bulunduğu Çad’da, “isyancı” güçlerin başkenti ele geçirmesinin emperyalist merkezlerde soğukkanlılıkla karşılanması da dikkat çekicidir. Öte yandan hem AB hem ABD’nin olaylara açıktan müdahale etmekten geri durduğu, büyükelçiliklerini boşaltma hazırlığı ile yetindikleri gözlemlendi. Fransız emperyalizminin, sarayı kuşatılan devlet başkanına “canını kurtaralım” derken, “isyancı” güçlere dair açıklama yapmaktan geri durması da dikkat çekici bulunuyor.

Eski bir Fransa sömürgeci olan Çad, 11 Ağustos 1960 tarihinde siyasi bağımsızlığını kazanmıştı. Ancak kısa süren “olağan” bir dönemden sonra iç çatışmaların başladığı Çad’da, Fransız emperyalizminin ülke üzerindeki etkisi devam etmiş, diktatörlük rejimleri bu emperyalist merkezle işbirliğini sürdürmüşlerdir.

Fransa’nın canını kurtarmak istediği İdris Deby de 1990 yılında askeri darbeye başa geçen bir diktatördür. Zorba yönetimi teşhir olan diktatöre, “canını kurtaralım ama bu kadarlık saltanat yeter” mesajı veren Fransa, belli ki yeni atlara oynamak istiyor.

Görünen o ki, rejimin toplum saflarında yol açtığı tepkiyi de belli ölçüde peşine takmayı başaran “isyancı” güçler, Fransız emperyalizminin yıpranmamış yeni işbirlikçileri olmaya adaydılar. Zira iktidar paylaşımı talep eden bu güçlerin Fransa’ya ya da diğer emperyalist güçlere karşı tutum aldıklarına dair bir veriye rastlanmamaktadır.

Çadlı emekçilerin zorba rejimden kaynaklı sorunlarının gerici güç odakları arasındaki çatışma ya da iktidar değişimi ile çözülmesi olası değil. Her ülkede olduğu gibi, Çad’da da emekçilerin kendi taleplerini mücadele ile kazanıma dönüştürmeleri dışında bir çıkış yolu bulunmuyor.

Kenya’da çatışmalar sürüyor!

Etnik parçalanmaya son veren emekçiler çözümün yolunu açacaktır!

27 Aralık’ta yapılan başkanlık seçimlerinin ardından başlayan çatışmalarda ölenlerin sayısının bine ulaştığı, yaralı sayısının ise binlerle ifade edildiği Kenya’da, yüzbinlerce insan da yerinden yurdundan edildi. Rant çatışmasının “kabile savaşları” şeklinde dışa vurduğu Kenya’da, Afrika Birliği ile BM yetkilileri tarafları uzlaştırmak için devreye girdi.

Eski BM genel sekreteri Kofi Annan’ın Afrika Birliği arabulucusu sıfatıyla Kenya’ya gittiği günlerde, BM genel sekreteri Ban Ki-Mun da başkent Nairobi’ye ulaştı. Görünen o ki, Afrika halklarını birbirine kırdıran batılı emperyalistler, “istikrar vahası” diye tanımladıkları Kenya’da olayların çıkırından çıkmasını engellemeye önem veriyor. Bunun gerisinde, ABD emperyalizmi ile Britanya’nın bölgesel çıkarlarının gözetilmesi olduğunu anlamakta bir güçlük yok. Zira seçimde başkanlık koltuğunu gasp eden Mwai Kibaki sadece 250 bin oy alırken, rakibi Raila Odinga 4 milyon 500 bin oy almasına rağmen, ABD-İngiliz emperyalistleri devlet başkanlığı koltuğunu gasp eden Kibaki’yi anında kutlayarak, muhalefet üzerinde basınç uygulamaya çalışmışlardı. Zorunlu olarak bundan geri adım atmış olsalar da, taraflar karşısında aldıkları tutum savaş kundakçılarının tercihini göstermiştir.

Belirtmek gerekir ki, ABD’nin tercihi sağlam gerekçelere dayanıyor. Zira gerici Kenya rejimi, Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin “teröre karşı” savaş planına destek veriyor. Dahası, ABD-İngiliz emperyalistlerinin Kenya ile uzun zamana yayılan askeri anlaşmaları mevcut. ABD, hem bu ülkenin limanlarını kullanıyor, hem kurulma hazırlığı süren “Africom” ordusunun merkez üslerinden birinin Kenya olması planlanıyor. İşte ABD emperyalizminin bu kirli çıkarlarının devamı için Kenya’da kaos önlenmeye çalışılıyor, Kofi Annan ile Ban-Ki Mun bundan dolayı Nairobi’de ter döküyor.

Toplu kıyımlar devam ederken, Nairobi’ye gelen Annan-Ki Mun ikilisi tarafları bir araya getirerek uzlaştırmaya çalışıyor. Organize ettikleri toplantıda bir araya getirilen tarafların bazı konularda anlaşığı belirtilmesine rağmen toplu cinayetler sürüyor. Emperyalistlerin önerdiği uzlaşma, sorunların çözümüne değil iktidar ve rant paylaşımı esasına dayalı olduğu için, amacına ulaşsa bile herhangi bir sorunu çözmesi beklenmiyor.

Nitekim Kenya ordusunun tarafsız olduğuna inanmadığını söyleyen muhaliflerin lideri Raila Odinga, memleketi Bondo’da yaptığı açıklamada, “Afrika Birliği barış gücü askeri göndermeli. Kenya’da şiddet ürkütücü hale geliyor” diye konuşarak, kendisinin de varılmak üzere olduğu söylenen çözümden pek umutlu olmadığını göstermiştir.

İşsizlik, yoksulluk, sefillik, zorbalık gibi musibetlerin kol gezdiği Kenya’da, şu anda rakip olan taraflar daha önce aralarında anlaşarak iktidar ve rantı yıllar boyunca aralarında pay etmişlerdi. Bu kirli parsa kapma ittifakları doğal olarak Kenyalı emekçilerin hiçbir sorununa çözüm getirmemiştir. Bu ülkede nüfusun yarısından fazlası açlık sınırının altında yaşamaya mahkum durumdadır. Kasalarını dolduran zorba yönetici takımı, Kenyalı yoksulları ölüme terk etmekte bir sakınca görmememektedir.

İttifak halinde olsalar bile taraflar, her seçim dönemini diğerini safdışı etmenin olanağı olarak kullanmaya çaba harcıyor. Bundan dolayı her seçim dönemi aynı zamanda bir katliamlar dönemi olmaktadır.

Kenya’da çatışmalar esas olarak rant peşindeki güçler arasında cereyan ederken, bedelini bu ülkenin yoksulları ödemektedir. “Kabile savaşı” diye lanse edilen çatışmaların hem vurucu gücü hem kurbanı olabilen yoksulların, etnik/dinsel ayrımı geride bırakıp bir araya gelmeyi başarmadan, gerici güçlerin yarattığı belalardan kurtulma olanakları yoktur.

Türk sömürgeciliğinin değişmez unsurları: İnkâr, tehcir, asimilasyon ve imha!

M. Can Yüce

Milliyet Gazetesi'nde 22 Ocak 2008 tarihinde Can Dündar / Rıdvan Akar imzalı, “Ecevit’in Gizli Arşivi’nden çıkan inanılmaz belge” adıyla bir belgenin özeti yayınlandı. Aktarılan özeti kendisi bile Türk sömürgeciliğinin özünü ve Kürtler’in yıllardır maruz kaldıkları egemenlik siteminin ana çizgilerini ortaya koymaya yeterlidir.

Yayınlanan bu özette, yıllardır Kürdistan üzerinde kurumsallaştırılan ve her geçen gün derinleştirilen sömürgeci inkâr ve imha sisteminin temel unsurları var: İnkâr, tehcir, asimilasyon, imha ve bunların araçları...

Özetin özeti bazı notlar:

“b) Bölgeye diğer bölgelerden nüfus çekmek veya bölge nüfusunun bir kısmını iktisadi teşvik tedbirleriyle diğer bölgelere göndermek suretiyle, bölgenin nüfus kompozisyonunu değiştirmek.”

c) Sosyolojik ve antropolojik araştırmalara dayanarak, bölgenin sosyal yapısını temsili sağlayacak yönde- değiştirmek...” (...)

“ASİMİLASYON: Hâlihazır İskân Kanunu ve tatbikatını, tespit edilen politika ihtiyaçlarını karşılayacak ve asimilasyon temin edecek şekilde incelemek ve tadil etmek...

HİCRET: Bölgenin, kendilerini Kürt sananlar lehindeki nüfus strüktürünü, Türk lehine çevirmek için, bölgelerindeki iktisadi şartların zorluğu karşısında başka taraflara hicrete mecbur kalan Karadeniz sahillerindeki fazla nüfusla, memleket dışından gelen Türkleri bu bölgeye yerleştirmek, bölgedeki kendilerini Kürt sananları bölge dışına hicrete teşvik ve bu hicreti finanse ederek, memleketin Türk çocuğu bulunan yerlerine iskân etmek...

İRAK KÜRTLERİ’NDEN AYIRMAK: Türkiye’de kendilerini Kürt sananlarla İran ve Irak’taki Kürtlerin irtibatını kesme bakımından bölgeyi, kendilerini Kürt sananların çoğunluğunu dağıtmak üzere, sistemli bir şekilde böylecek iskân sahalarına ayırmak...

KONTENJAN KADRO: Bölgeden batıya ve batıdan bölgeye nüfus akışını temin maksadıyla, doğu ve batıda resmi ve özel sektöre ait sınaî, zirai ve ticari tesislerin personel kadrosunun muayyen bir nisbetini, diğer bölge halkından olan işçiler için kontenjan olarak tefrik etmek...

MİSYONER YETİŞTİRMEK: Planlanan bölge okulları, köy okulları ve meslek okullarının faaliyete geçirilmesi... Kız ve erkek misyoner yetiştirilmesi ve bunun için hususi müesseseler kurulması... Bölge halkından kabiliyetli ve küçükten asimile edilen gençlere yüksek tahsil imkânları sağlanması...

KÜRT MEMURLAR: Doğuya kendilerini Kürt sananlardan vali, kaymakam, hâkim, jandarma subayı, ordu subayı, astsubay, öğretmen, memur gönderilmesi...

RADYODA PROPAGANDA: Radyo vasıtasıyla Türkçe güfteleriyle mahalli havaların çalınması ve mahalli radyoların, bölge için, propaganda uzmanlarından müteşekkil gruplar tarafından hazırlanacak programları yayması...

İNANDIRMA FAALİYETİ: Irk bakımından, Türk siyasi düzeninin kendi menfaatleri bakımından en elverişli, en emin ve en çok imkân sağlayan düzen olduğunu telkin eden bir inandırma faaliyetine girişilmesi...

TİYATROKULAR, ÂŞIKLAR: Uzmanlar tarafından hazırlanmış skeçler oynayacak küçük tiyatro

Yıllardır Kürdistan üzerinde kurumsallaştırılan ve her geçen gün derinleştirilen sömürgeci inkâr ve imha sisteminin temel unsurları var: İnkâr, tehcir, asimilasyon, imha ve bunların araçları...

ekiplerine, bölgenin lisanına vakıf saz şairlerine yukarıdaki fikirlerin aşılması...

KÜRT MESELESİ YOKTUR: Dünya entelektüel muhitine Türkiye’de bir Kürt meselesinin mevcut olmadığının anlatılması...

DOĞUNUN TÜRK TARİHİ: Bir üniversiteye bağlı derhal bir Türkoloji Enstitüsü kurularak, kendini Kürt sananların menşelerinin Türk olduğunun ispat olunarak yayınlanması... Doğunun Türk tarihinin yazılarak neşredilmesi...

DAĞLI TÜRKLER: İslam Ansiklopedisi, Rus âlim ve politikacısı Minovski’nin tarafgirane bir surette, kendini Kürt sananların menşesinin İrani olduğunu iddia eden yazısını alarak, kendilerini Kürt sananlar kısmında neşretmekle, Lozan’da delegelere kabul ettirilen, kendilerini Kürt sananların dağlı Türkler olup, menşelerinin Turanî olduğu tezi ile de tezada düşülmüştür. Doğulu münevverler arasında münakaşayı mucip olan ve ayrılık taraftarlarına tutamak veren bu hatanın, derhal tashih edilmesi...

MENŞELERİ TURAN: Kendilerini Kürt sananların, menşelerinin Turanî kavimlere dayandığı hakkında, çeşitli yönlerden arayışlar yapılmaya ve neticelerinin türlü neşir vasıtalarıyla yayılması... ” ...

1961 yılında askeri cunta tarafından hazırlatılan ve kendisinden sonra gelen hükümete uygulanmak üzere tebliğ edilen Rapor’un temel unsurları yeni değil, 24 Eylül 1925 tarihinde kaleme alınan “**Şark Islahat Planı**”nın, 1935 yılında İsmet İnönü’nün Kürdistan Gezisi’ni raporlaştırdığı “**Şark Seyahati Raporu**”nun güncellenmiş, derinleştirilmiş ve sistemleştirilmiş bir versiyonudur; aynı zamanda, TC’nin Kürdistan politikasının özü ve özeti niteliğindedir.

TC, anılan plan ve raporlarda ifade ettiği Kürdistan politikasını her dönemde uygulama alanına koymuştur ve 1970’li yıllara gelindiğinde önemli bir başarı da kazanmıştır. Ama karşısında çok ciddi ve engelleyici bir direnişle karşılaşmadan yoluna devam eden, inkâr ve imhayı esas alan sömürgeci sistem, esas olarak, 1970’li yıllarla birlikte örgütlü bir direniş hareketiyle karşılaşmıştır. Bu, işini son derece zora sokmuştur. Öyle olmakla birlikte TC, anayasal ve yasal, kurumsal, ideolojik, politik ve kültürel güvencelere bağladığı Kürdistan politikasını esnetmek bir yana, daha da derinleştirme yoluna gitmiştir. Özellikle 1990’lı yıllarda köy boşaltma yöntemiyle Kürdistan’ın ulusal ve demografik yapısını değiştirmeye çalışmış, bunun sonucu milyonlarca Kürdü Türkiye kentlerine göçertmeyi başarmıştır. İnkâr ideolojisi iflas etmekle birlikte asimilasyoncu eğitim ve kültür politikası hızından ve derinliğinden bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Kısacası sömürgeci sistem ve onun belli başlı unsurları derinleştirilmiş ve ağırlaştırılmış olarak devam ettirilse de, bunun karşısında Kürtler’in uyanışı ve ulusal bilinci bir eğilim ve hareket olarak, karşıt bir



kutup olarak gelişmiş ve her şeye rağmen bugün varlığını sürdürmektedir...

Yeniden 1960 askeri darbesinin Kürdistan politikasına dönecek olursak;

Bilindiği gibi, 1925-40 yılları arası Kürdistan tarihi, haklı isyanlar ve bunları çok kanlı, resmi adı “Tedip ve Tenkil Harekâtı”, bastırma ve imha hareketleri, Kürdistan’ın yeniden işgali ve denetim altına alınması tarihidir! Bu dönem, aynı zamanda askeri işgal ve siyasal denetim ve egemenliğin bu askeri işgal temelinde yeniden kurumsallaştırılması tarihidir! Bir tür Genel Valilik kurumsallaşmasını andıran, her açıdan tam yetkili, astığı astık, kestiği kestik “Umumi Müfettişlik” kurumsallaşması, hem bu TC’nin sömürgeci kurumsallaşmasının ilk biçimi, aynı zamanda sömürgeciliğin en temel aracı niteliğindedir! Bu gerçekliği İ. İnönü’nün “**Şark Seyahat Raporu**”nda görmek mümkündür!

1960’a gelindiğinde Kürdistan’daki isyanlar ve direnişler bastırılmış, askeri işgal ve siyasal-idari kurumsallaşma baskı, zor ve şiddet temelinde oturtulmuş, direniş öğeleri bastırılmış ve susturulmuş, dahası yeniden direnme potansiyelleri sürgün ve tehcir uygulamaları ile dağıtılmıştır! Yani sömürgeciliğin derinleştirilmesi, yaygınlaştırılması, nihai olarak sökülmemecesine oturtulması aşamasına geçilebilirdi... 1960 darbesi uygulamaları ve devlet politikası olarak güncellediği çizgi, bu aşamaya oturuyor, onun somut bir ifadesi oluyor!

İnkâr ve imha çizgisi anılan politikanın her zerresine sinmiştir. Gizli bir devlet raporunda bile Kürt kavramının kullanılmasından özenle kaçınılıyor, onun yerine “Kendilerini Kürt sananlar” kavramı uyduruluyor. Kürtler’in inkârı ve tarihten silinmesi ve Kürdistan ülkesinin hem tarihten, hem de hafızalardan ve günlük dilden sökülüp atılması için her şey yapıyor. 1960 askeri darbesiyle Kürdistan’daki bütün köy, dağ,

ova, nehir ve coğrafik alanların Kürtçe ve Ermenice olan adları yasaklanıyor, Türkçe adlarla değiştiriliyor. Kabul etmek gerekir ki, 40 yılı aşkın bir süredir gerçekleştirilen bu Türkleştirme pratiği Kürtçe köy adlarının hafızalardan ve günlük dilden silinmesini önemli ölçüde başarmıştır. Son bir iki kuşaktan kaç kişi köylerinin Kürtçe veya Ermenice adlarını bilmekte ve hatırlamaktadır? Ya bir 50 yıl sonra kaç kişi hatırlayacak?

Yatılı Bölge Okulları, yine 1960'lardan sonra Kürdistan'da yaygınlaştırıldı, bunlara, Türkleştirme ve özünden uzaklaştırma, başkalaşıma uğratma misyonu biçildi...

Kürdistan'ı Türkiye'ye bağlayan, TC'nin askeri, siyasal-idari egemenliğini sağlama bağlayan, ekonomik olarak Türkiye pazarının bir uzantısı haline getiren temel kara ve demir yolları da 1960 darbesinden sonra hemen hemen tamamlanmıştır. Kuzeyde Erzurum üzerinden Kars'a; ortada Malatya ve Elazığ üzerinden bir kolu Diyarbakır, bir kolu Bingöl ve Muş üzerinden Van'a; Güneyden Antep, Urfa üzerinden Diyarbakır'a uzanan yolların anılan temel işlevleri vardır!

Yine bu dönemde uygulanan sürgün uygulamalarıyla Kürt egemenleri daha da iğdiş edilir ve sistemin uysal ve aşağılanarak bağlanmış dayanağı haline getirilir!

Kısacası, 1960'lı yıllar, Türk sömürgeciliğinin "ikinci aşamasına" denk geliyor; kurumlaşma, kurumlaştırmayı çeşitli düzeylerde sağlama alma ve nihai amaca varmak için çok kapsamlı bir atağa geçme dönemine denk geliyor: Askeri darbe tarafından hazırlatılan ve devlet politikası haline getirilen planın özü ve özeti de bunları anlatmaktadır!

Sömürgeciliğin bu "olgun" aşaması, kuşkusuz kendi "mezar kazıycılarının" temellerini de döşemeden edemezdi! Yoğun ve yaygın Türkleştirme, yollar ve kapitalizme açma, Türkleştirme temelinde de olsa "modern" sınıf ve tabakaların gelişmeye başlaması, aynı zamanda modern ulusal kurtuluşçuluğun da nesnel toplumsal temellerinin boy vermesine neden olmuştur! Bu nesnel sosyal gelişmeye denk ve ona dayanan devrimci ulusal kurtuluşun ortaya çıkması sömürgeci inkâr siteminin nihai ve ölümcül hamlesinin de önünde aşılmaz bir barikat işlevini görmüştür!

Kısaca özetlemek gerekirse; Kürdistan ülkesi ve Kürt halkının karşı karşıya kaldığı yaşamsal tehlike ortadadır, günlük olarak yaşanmaktadır! Kimi zaman ortaya dökülen resmi belgelerdeki politikaların yeniden okunması, yaşamla elde edilen bilgi ve deneyim, her noktası ruhumuzu ayaklandıran bir bilince dönüştürmede bir işlev gördüğünde anlamlıdır. Yoksa bir kâğıt parçasından öte bir anlamı olabilir mi?

Peki, deşifre edilen belgedeki politikalar sadece tarihte mi kaldı? Ya güncelde yaşananlar, yaşatılanlar, bu belgelerde dile getirilen politikaların daha katmerlisi, daha derinleştirilmiş biçimi değil mi?

Peki, tarih bilincimizi köreltmeye çalışanlara, ulusal ve sınıfsal gerçekliğimizi çarpıtanlara, bizi devrimci bilincimizden soyundurmak isteyenlere ne demeli, onlara ne yapmalı?

Tarih ve güncel gerçekliğin bilinci; işte, Kürt halkının yaşadığı sorunların çözümünde kuşanması gereken en temel silahlar bunlardır!

5 Şubat 2008

Savaş aygıtı NATO'nun Afganistan aczi!

11 Eylül'ün ardından saldırıya uğrayan Afganistan, 6 yılı aşkın bir süredir emperyalist orduların işgali altında bulunuyor. Savaş aygıtı NATO komutasında devam eden işgal, aslında tüm Afganistan'ı kapsamıyor. Zira işgalci ordular sınırlı alanlar dışında denetim sağlayabilmiş değil. Ancak denetim sağlanamasa da, pek çok bölge emperyalist orduların varlığını hava bombardımanlarıyla hissediyor.

CİA fideğinde suni gübre ile yetiştirilen Hamid Karzai, işgalci NATO orduları tarafından başkent Kabil'e taşınıp "devlet başkanı" tayin edilse de, bu soysuzluk abidesi Afgan halkları nezdinde kukladan öte bir anlam ifade etmiyor. Kabil'deki bu kukla yönetim, İslam'a hakaret eden bir makaleyi internetten indirip dağıttığı iddiasıyla yargıladığı genç bir gazeteciyi ölüm cezasına çarptıracak kadar da "demokratik" değerlere bağlı!

NATO ordularının Afganlara "bahsettiği" bu "demokratik" yönetimin başka meziyetleri de var. Örneğin ABD'li görevlilerin hazırladığı bir rapora göre, Karzai yönetimi, yeniden yapılanma için bu ülkeye gönderilen "yardımlar"ın ancak yüzde 10'unu Afganlara ulaştırıyor.

Bu "demokrasi vahası"nı sulamakla övünen NATO orduları, 6 yılı aşan işgalin ardından tam bir açmaz içinde. Bu fiyaskoyu dillendirenler ise, bizzat işgalci ABD ordusunun generalleri.

Afganistan'daki işgalci ABD Deniz Piyadeleri Kolordusu Komutanı Orgeneral James Conway, Afganistan'da saha görevi yürüten ABD komutanlarının olumlu değerlendirmelerine karşın, istihbarat raporlarının daha olumsuz olması nedeniyle, Pentagon'un Afganistan'daki durumu net olarak göremediğini belirtti. "Afganistan'daki durum kafa karıştırıcı" diyen general, gazetecilerin, "ABD'nin Afganistan'ın işgalinin üzerinden geçen 6 yıl içinde durumun böyle olmasının normal olup olmadığı" şeklindeki sorusuna, "Hayır, departman olarak, atacağımız adımlar üzerinde anlaşmaya varabilmemiz için ortak bir görüşe ihtiyacımız var." dedi. İstihbarat raporlarında Taliban'ın artık daha geniş bir alanı kontrol altına aldığına ve Afganistan'daki aşiretler üzerinde nüfuzunu artırdığına dikkat çekti.

Bu arada eski general James Jones başkanlığında, ABD Atlantik Konseyi tarafından hazırlanan raporda ise, güvenliğin iyileştirilmesinin sağlanmaması ve yeniden yapılandırma ile iyi idare çalışmalarının hızlanmaması halinde Afganistan'ın risk altında olduğu vurgulandı.

Raporda, 2001'de devrilen Taliban'ın ülkenin çok kalabalık olmayan yerleşimlerin bulunduğu bölgelerdeki kontrolünün arttığının, ülke genelinde sivil reformlar, yeniden yapılandırma ve kalkınmada ilerleme sağlanamadığının altı çizildi.

Yine son günlerde hazırlanan ABD'nin eski BM büyükelçisi Thomas Pickering başkanlığında bir başka raporda ise, ABD ile Afganistan'daki müttefiklerinin "hafif operasyonları yerine "uygun" operasyonlar yapılması gerektiği kaydedildi. ABD'nin Afganistan için özel bir temsilci ataması ve Afganistan'ın 5 yıl içinde istikrara kavuşturulması için ABD ile NATO'nun yeni bir "birleşik strateji" geliştirmesi çağrısında bulunuldu.

Afganistan fiyaskosundan çıkış arayan ABD emperyalizmi, diğer NATO müttefiklerine yüklenemeye çalışıyor. Nitekim geçen yıl savaş aygıtının Brüksel'deki karargahında yapılan toplantının ana gündemini, üye ülkelerin Afganistan'daki birliklerini güçlendirmesi oluşturmuştu. Ancak Afganistan bataklığına daha çok dalmaya pek istekli olmayan NATO üyesi devletler, asker talebini geçiştirmeyi tercih etmişlerdi.



Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates, bir süre önce Alman Savunma Bakanı Franz Josef Jung'a gönderdiği mektupta, Almanya'dan çatışmaların yaşandığı güney Afganistan'a asker göndermesini istemişti. Alman birliklerinin sadece ülkenin güvenli yerlerinde konuşlanmış olmasının, ISAF'a katılan NATO müttefikleri arasında rahatsızlıklara yol açtığını kaydeden Gates, Berlin'den desteğini arttırması gerektiğini dile getirmişti.

Afganistan'daki açmaz derinleşirken bu kez NATO şefi de Almanya'ya yüklendi.

Alman gazetesi Bild am Sonntag'a açıklamalarda bulunan NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra Almanya'ya Afganistan konusunda uyarılarda bulundu. Almanya'nın Afganistan'daki etkinliğini arttırmasını isteyen savaş aygıtının şefi, Alman birliklerinin kuzey Afganistan'da örnek hizmetler verdiğini, ancak uluslararası birliklere başka yerlerde de daha fazla ihtiyaç duyulduğunu dile getirdi.

NATO'nun Afganistan'da barış sağlanıncaya kadar silahlı güçlere ihtiyacı olduğunu ifade eden Scheffer, kuzeyde konuşlanmış olan Alman birliklerinin silahlı göreve hazır olmadığı yönündeki korkuları ise kabul etmediğini söyledi. Scheffer, "Alman birliklerinin hızlı bir şekilde silahlanacağı ve eğitilecekleri yönünde hiçbir kuşum yok" dedi.

Bu arada, Afganistan işgalinin suç ortaklarından Kanada, askerlerini çekebileceğini açıkladı. Kanada Başbakanı Stephen Harper, ABD başkanı George Bush'la yaptığı görüşmede, başka bir NATO ülkesi, Afganistan'ın güneyine daha fazla asker göndermezse, bu bölgedeki askerlerini geri çekeceklerini söyledi. Kanada hükümeti, 78 Kanada askeriyle bir Kanadalı diplomatın ölmesinin ardından, Afganistan'ın Kandahar eyaletindeki 2 bin 500 askerini çekmesi için çeşitli baskılarla karşı karşıya kalmıştı.

Fiyaskonun vardığı boyut, emperyalist şefleri yeni çözüm yolları aramaya zorluyor. Önerilen planlardan biri, "süper elçilik makamı" oluşturmak. Bu plan göre elçilik, BM, Avrupa Birliği, NATO arasında iletişim sağlayacak, uluslararası yardımları, yönetim ve siyasetle ilgili çabaları da eşgüdüm içinde yürütecek. Bu makama önerilen kişinin Hamid Karzai tarafından uygun bulunmaması, bu makama atanacak kişi etrafında tartışma yarattı.

Bu "sihirli formül"ün işgalcilere çıkış olması beklenmiyor elbette. Örgütlü bir direnişin olmadığı koşullarda bile bataklığa saplanan emperyalist güçlerin, Afgan halklarının işgal karşıtı direnişi başladığında defolup gitmek dışında bir yolları kalmayacaktır.

Ankara’da ortak panel...

“Emperyalist saldırganlığa, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”

Ankara’da BDSP, Alnteri, DHP, ESP, Partizan, EHP, TÜM-İGD ve Kaldıraç tarafından, “Emperyalist saldırganlığa, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla 1 Şubat’ta ortak bir panel düzenlendi. Panele yaklaşık 200 kişi katıldı.

Açılış konuşmasının ardından panelistler sahneye davet edildi. İlk olarak söz alan Yüksel Akkaya, Ortadoğu’yu sınıf mücadelesi üzerinden değerlendiren bir konuşma gerçekleştirdi. Egemenlerin İran’da işçi sınıfındaki uyanışı bastırmak için dinsel gericiyi kullandığını, onun yetmediği yerde ise milliyetçiliği harekete geçirdiğini belirtti ve Ortadoğu’daki sınıf mücadelesinin ciddi bir miras bıraktığını vurguladı.

Akkaya konuşmasına şu sözlerle devam etti: *“Sınıfsal temelli bir yapılanma, Türkiye’de devrimci sosyalist hareketin varolması, bu toprakları bölge halklarına rehberlik edecek en önemli ülke durumuna getirmektedir. Türkiye’de 1989’da başlayan bahar eylemlilikleri işçi sınıfına umut ve güven vermiştir. Bu süreçte Kürt hareketi de bir yükseliş içerisinde. 1992’de işçi hareketi sona erer, Kürt hareketi için de aynı şey geçerlidir. Bu süreçte işçi hareketinin geriye çekilmesi, Kürt hareketini etkiler. İçinde bulunduğumuz tabloyu değiştirmek için işçi hareketini yeniden ayağa kaldırmak gerekir. Kısa dönemde Türkiye’de uzun dönemde Ortadoğu’da işçi hareketini yükseltmek gerekir. Gücümüzün önemli bir kısmını sınıf hareketini yükseltmeye harcamak gerekmektedir. Kürt sorunu ve işçi sorunu bir araya girmiştir. Ancak biz sorunun tek yanıyla ilgilenmekteyiz.”*

Soru-cevap bölümünde oldukça canlı tartışmalar yapıldı. Bu bölümde sorulan sorular ve değerlendirmelere Yüksel Akkaya yanıt verdi.

Temel Demirel sözlerine George Habbaş’ı selamlayarak başladı. Ortadoğu’da işlerin Kürtler ve Türkler için iyi gitmediğini vurguladı. Ortadoğu düğümüne yeni ilmekler atıldığını, ABD’nin demokrasi getirme yaygarasına rağmen Ortadoğu’ya petrol ve bölgeyi yeniden paylaşım için işgal ettiğini belirtti. ABD’nin bölgesel savaşı büyüttüğünü ve savaşın Bush’un tercihi olmadığını, ABD sermayesinin bir tercihi olduğunu vurguladı ve “Obama Irak’taki sorunda temel yönelimler değişmeyecek demektir” sözleri ile konuşmasını sürdürdü.

Haluk Gerger, “Emperyalizmin saldırıları ve şovenist dalga işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini vuruyor” sözleriyle sunumuna başladı ve şunları söyledi:

“İşçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini kaybediyoruz. Bugüne kadar halkların kardeşliği sözünü çok kullandık. Fakat gelinen yerde bu kavramın içerisi yeterince doldurulamıyor. Ben, bugün bunu tartışmanın anlamlı olacağını düşünüyorum.”

Bu çerçevede halkların kardeşliğinin işçilerin birliği ile tamamlanmasının gerekliliğine vurgu yaptı ve bölgedeki gelişmelerden örnekler verdi. “Konumuz gereği Kürt sorunu üzerinden bunu tartışmanın anlamlı olacağını düşünüyorum” sözleriyle konuşmasına devam ederek, Kürt halkının taleplerinin güçlü bir şekilde sahiplenilmesinin önemine vurgu yaptı. Emperyalistlerin Ortadoğu’da gerçekleştirmeye çalıştığı yeni statükoyu anlatan Gerger, Ortadoğu’da 1.

Dünya ve 2. Dünya savaşlarında mevcut statükoların parçalandığını, şimdi ise ABD eliyle yeni bir statüko oluşturulmaya çalışıldığını söyledi. Bununla birlikte egemenlerin Kürt hareketinin tasfiyesine yönelik iki ayrı eğilimi olduğunu ifade etti: *“Bunlardan ilki şiddete dayalı imha ve inkar çizgisidir, diğeri ise liberal tasfiyecilik eğilimidir. Fakat bu her iki eğilim de esasta Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Geline yerde egemenler her iki tutumu bir arada sürdürmektedir.”*

Gerger, bu saldırılar karşısında Kürt halkının haklı ve meşru taleplerine sahip çıkma çağrısı yaptı.

Sunumların ardından panele ara verilerek soru-cevap kısmına geçildi. Bu bölümde konuşmacı olarak panele davet edilen DTP temsilcisi Nedim Taş bir sunum gerçekleştirdi.

Kürt halkının yaşadığı katliamlardan ve saldırılardan bahseden Taş, herkesi Kürt halkının mücadelesiyle dayanışma içerisinde olmaya çağırdı.

Soru-cevap kısmında panelistler salondan gelen sorulara toplu bir biçimde yanıt verdi. Panel, “işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların gerçek anlamda kurtuluşu için verilen mücadeleyi güçlendirme” çağrısıyla sona erdi.

Ankara BDSP



Berlin’de 20. yıl konferansı!

3 Şubat’ta Berlin’de, “Devrim ve sosyalizm mücadelesinin 20. yılındayız! Geçmiş aştık geleceği kazanacağız!” başlığı altında bir konferans gerçekleştirdik. Konferansımıza yaklaşık 60 kişi katıldı.

Konferans devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Konferansı veren yoldaş konuşmasının ilk bölümünde, Türkiye ve Türkiye’nin bulunduğu siyasal coğrafyada son derece önemli gelişmelerin yaşandığını, bu nedenle, bir devrim toprağı olan ülkemizde ihtilaleci bir partinin yaşamsal önemine işaret etti. Geleceğin ancak böyle bir parti ile kazanılabileceğini dile getirdi.

Ardından, Kürt sorunu ve hareketi, Aleviler, ilerici ve devrimci hareket vb. konularındaki gelişmelere ilişkin son derece önemli açıklamalar yaptı. Konuşmasının ilk bölümünü, son dönemde Türkiye’de inatçı işçi direnişlerinin gerçekleştiğine, bunların yeni bir işçi hareketini mayaladığına değinerek bitirdi.

Verilen kısa aradan sonra, konferansın ikinci bölümüne geçildi. Yoldaş konuşmasının ikinci bölümünde, dinleyicilerin ilgisini arttıran ve canlı bir atmosferin oluşmasına yol açan devrimci harekete ilişkin değerlendirmeler yaptı. Tarihsel deneyimler ışığında, Türkiye’nin ‘60’lı ve ‘70’li yıllarına ve bu yıllara damgasını vuran küçük-burjuva devrimci harekete ilişkin anlatımı katılımcılardan olumlu tepkiler aldı. Sunum, komünist hareketimizin ortaya çıkış koşulları, o günden günümüze katettiği mesafe ve gelinen yerdeki durumuna ilişkin açıklamalarla tamamlandı.

Yoldaş konuşmasının devamında, devrimci hareketin gelinen yerde eski çizgide yolunu

yürüyemediğinin altını çizdi. Bu nedenle en temel noktalarda kendisini tartışır hale gelip, yeni bir arayış içine girdiğini belirtti. Aradan geçen sürede yaşanan iktisadi-toplumsal gelişmelerin, hareketin yaşadığı yıkımın tecrübe ve derslerinin, bunların da yardımı ile düşünsel alanda sağlanan gelişmelerin ve nihayet sınıf mücadelesi alanındaki gelişmelerin vb. devrimci hareketi bir yol ayrımına getirdiğini vurguladı. Mevcut programların aşılmasının kesin bir zorunluluk olduğunu belirtti. Konuşma, bu hareketin çoktan aşıldığı ve dönemin artık proleter sosyalist hareket dönemi olduğu vurgusuyla sona erdi.

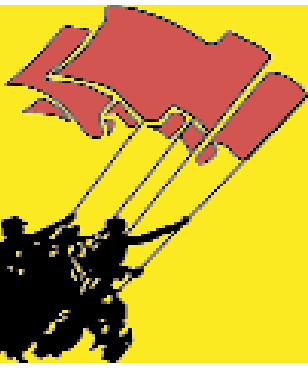
Sunumun ardından tartışma bölümüne geçildi. Katılımcılar söz alıp konuştular, sorular sordular. MKP adına bir arkadaş da söz aldı, görüşlerini açıkladı. Konferansımız, yoldaşın, partimizin geleceğine dönük, katılımcıları da heyecanlandıran ve tok iddialar taşıyan cevapları ile sona erdi.

20. yıl konferansımız, devrimci hareketin ideolojik sorunlara ilgisizliğinin gözle görülür biçimde dışa vurduğu, bunun dolaysız bir ifadesi olan apolitizmin kol gezdiği koşullarda, büyük anlam taşımaktadır.

Berlin’den komünistler



Mücadele Postası



Çete devleti mi, demokrasi mi?

78'liler Girişimi, EMEP, ÖDP, DTP, SDP ve EHP 31 Ocak'ta Galatasaray Lisesi önünde "Ergenekon Operasyonu"na dair basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada "Çete Devleti mi, Demokrasi mi?" sorusu yöneltildi. Kurumlar adına basın açıklamasını okuyan 78'liler Türkiye Girişimi Sözcüsü Celalettin Can, siyasi cinayetlerin aydınlatılmasını ve çetelerin yargılanmasını istedi.

"Çete Devleti mi? Demokrasi mi?" pankartının açıldığı eylemde, Erdal Eren, Uğur Mumcu, Hrant Dink, Bahriye Üçok gibi katledilen ilericiler ve devrimcilerin fotoğrafları taşındı. Açıklamada şu sözlerle yer verildi: "Türkiye'de kimisinin 'derin devlet', kimisinin 'kontrgerilla', kimisinin 'devlet çekirdeği' dediği bir oluşumun gizli anayasasıyla, yönetmelikleriyle varolduğu bilinmektedir. Kökleri derindedir! Bu çerçevede son operasyon aysbergin görünen yüzüdür."

"Siyasi cinayetler aydınlatılsın!", "Çeteler halka hesap verecek!" sloganlarının atıldığı açıklamada "Siyasi cinayetler aydınlatılsın!", "Susurluk devleti değil hukuk devleti!" dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Kadınların itirazı var!

Şiddete Karşı Kadın İnisiyatifi, kadın kimliğine yönelik saldırılara karşı İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İnisiyatif adına basın açıklamasını Derya Arslan okudu. Arslan, DTP kadın milletvekillere yönelik yıpratma kampanyasını eleştirdi ve çetelerin yargılanmasının takipçisi olacaklarını söyledi. Ayrıca Şemdinli, Danıştay saldırısı, Hrant Dink'in öldürülmesi ve militarizme itiraz eden, Büyükanıt'ı kınayan Perihan Mağden ve Ece Temelkuran'ın hedef tahtasına oturtulmasını da eleştirdi. Açıklamanın ardından DTP Milletvekili Sebahat Tuncel'in 14 Şubat 2008'de Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek davasına çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Dur De Girişimi"nden açıklama!

"İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi" Ergenekon operasyonunun aydınlatılması ve sorumluların yargılanması talebiyle 2 Şubat'ta Taksim Gezi Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"301 kaldırılсын, ırkçılar yargılansın! Çetelere

dur de!" pankartının açıldığı eylemde "301 kere hayır!" dövizleri taşındı. Basın açıklaması boyunca, "Çeteler halka hesap verecek!", "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz!", "301 kalksın, çeteler yargılansın!" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

F Tipleri: Ölüm hücreleri...

Hapishanelerdeki hak ihlalleri artıyor. Devrimci tutsaklar üzerindeki baskıcı uygulamalar tırmanıyor.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin olarak 6 Şubat'ta Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. "Hapishanelerdeki saldırılara son!" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını TUYAB adına Emriye Demirkır okudu. Açıklamada 17 Ocak tarihinde Bolu F Tipi Hapishanesi'nde gardiyanların devrimci tutsaklara vahşice saldırısı belirtildi. Ayrıca, açıklamada tutsakların yaşadığı 'sevklerin' tutsak yakınlarını ciddi olarak endişelendirdiği belirtildi. En son Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden bir grup tutsağın Bolu F Tipi Hapishanesi'ne zorla sevk edildiği, bu sevklerin işkenceye dönüştürüldüğü ifade edildi. Tadilat yapılarak L Tipi'ne dönüştürülen Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne de sevklerin yapılmaya başlandığı aktarıldı.

Açıklamanın son bölümünde Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne gerçekleştirilecek sevkler sırasında



TUYAB üyelerinin de hapishane önünde olacakları söylendi. Kadın tutsaklarla dayanışma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TMMOB'dan türban açıklaması!

Türban konusunda TMMOB adına açıklama yapan TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, türbanla örtünmek istenenin bu ülkenin gerçek gündemi olduğunu belirtti.

TMMOB'un yaptığı yazılı açıklamada şunlar söylendi:

"... 'Kadınlara kıyafet özgürlüğü, eğitim özgürlüğü getiriyoruz' adı altında aslında kadınların hayata karışma özgürlükleri ellerinden alınmak isteniyor. Üniversitelerde öğrencileri türbanlı-türbansız, Müslüman-laik gibi ayrımlara tabi tutmaya yol açacak, toplumda kamplaşmaları körükleyecek bu düzenlemenin kimseye özgürlük getirmeyeceği açıktır.

"Türban aslında halkın gündeminde olmayan ama hepimize dayatılan bir konudur. Türban özgürlüklerle ilgili değildir. Türban başbakanın kendi sözü ile 'siyasi simge' problemidir. Ülkemizi gereksiz çatışma ortamına sürükleyecek, üniversiteleri türban bağlama şekline göre

tarikatların yuvası haline getirecek bu uygulama ile ne kadınlar daha özgür, ne üniversiteler daha çağdaş, ne de ülkemiz daha demokratik olabilir.

"Türban neyi örtmektedir? Türban özgürlük adına örtünmek midir? Türban özgürlüğü örtmek midir? Yoksa türban bu ülkenin gerçek gündemini örtmek midir?"

"İşsizliğin hızla arttığı, yoksulluğun her yeri sarmaladığı, özgürlük pazarlıklarının AB ile ilişkilerde döndüğü, kapitalist küreselleşmeye uyum programlarının tamamının emeğe ve halka karşı olduğu bugünün Türkiye'si'nde siyasi iktidar sanal gündem yaratıyor. Gerçekleri, halkın gerçek gündemini türbanla örtüyor. Siyasal iktidara gerçekleri örtecek bir örtü gerekiyordu. Şimdi türbanı kullanıyor."

TMMOB açıklamasında son olarak emekçilere ve emek örgütlerine düşen görevin ülkenin gerçek gündemleri üzerinde birleşerek mücadele etmek olduğunu vurguladı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Kapitalizm kana doymuyor!
İş cinayetlerine her gün
yenileri ekleniyor...**



**Hesabını emekçiler
soracak!**